

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUZ VE BAL SERİSİ
İKİNCİ KİTAP

AMBROSIA

C.N.CRAWFORD

"SENİN İÇİN KRALLIĞIMI YERLE BİR EDERDİM."

Seelie Kralı Torin beni az kalsın dondurarak öldürecekken, sihirli bir geçitten geçerek gerçek evime gönderilmiştim. Ama görünen o ki gerçek evim, İstırap Sarayı olarak bilinen vahşi Unseelie Krallığı'ydı. Torin beni takip ederek boynuzlarımı gördüğünde müstakbel gelininin krallığının düşmanlarından biri olduğunu anlamıştı. Benim türümden olanlara "iblis" diyordu!

Ne var ki bir Unseelie'nin boynuzlarına sahip olmama rağmen burada da hoş karşılanmamıştım. Kraliçe Mab ve korkunç askerleri beni bir hain olmakla suçlarken bize işkence etmekten büyük keyif alıyorlardı. İstırap Sarayı'ndan canlı çıkmak için tek umudumuz birbirimize olabildiğince yakın kalmaktı; bu at üstünde birlikte kaçmak ve aynı yatağı paylaşmak anlamına gelse bile. Torin sevdiği her kadını öldürmekle lanetlendiği için buradaki her anımız son anımız olabilirdi ve bu yüzden her bir saniyemiz hüzünlü ve bir o kadar büyüleyiciydi.

nemesiskitap.com

nora

Facebook icon, Twitter icon, Instagram icon, nemesiskitap | nora | masalperest

KDV'den muaf.

B U Z V E B A L S E R İ S İ
İ K İ N C İ K İ T A P

AMBROSIA

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 787

Ambrosia C. N. Crawford

Kitabın Özgün Adı: Ambrosia (Frost and Nectar #2)

Çeviren: Feyza Öz

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Gözde Sayınsoy

Kapak Tasarımı: Franziska Stern @coverdungeonrabbit

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Hüseyin Aktürk

Sosyal Medya: Ali Ersoy

© Nemesis Kitap, 2024 © C. N. Crawford, 2023

Bu kitap, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency, Inc. ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-58-1

Baskı: Nisan 2024

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. ve Tic. Ltd. Şti

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Tel : (0212) 463 71 25

Sertifika No: 41707

B U Z V E B A L S E R İ S İ
İ K İ N C İ K İ T A P

AMBROSIA

C . N . C R A W F O R D

Çeviren: Feyza Öz

NEMESIS
KİTAP

C. N. Crawford

C. ve N. Crawford, *Wall Street Journal*'ın çoksatan fantastik romantizm yazarlarıdır. Aslında bir değil, iki kişiler ve iki enerjik erkek çocukları var. Onlara bakmadıkları zamanlarda, sırayla taslaklar yazıyor ve gözden geçiriyorlar.

Massachusetts'li Christine Lexington, New England kültürüne daima ilgi duydu, özellikle de ürkütücü eski mezarlıklara. Nick ise çocukluğunu Vermont'un onu soğuğa karşı dayanıklı hale getiren uzun kışlarında, fantezi ve bilimkurgu okuyarak geçirdi.

Feyza Öz

1985 yılında Ankara'da doğan Feyza Öz, Galatasaray Lisesi'ni ve Sorbonne Üniversitesi Ekonomi bölümünü bitirmiştir. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler üzerine yüksek lisans eğitimi almıştır ve siyasi danışman olarak çalışmaktadır. Ortodonti Uzmanı Dr. Gilman Yücel ile kaleme aldıkları *Dişimin Süsü* ve *Gülmenin Formülü* isimli iki çocuk kitabının yazarıdır. Mitch Albom, Louise de Bernières, Pascal Boniface gibi yazarların İngilizce ve Fransızca eserlerini Türkçeye kazandırmış ve birçok farklı çeviri yayının editörlüğünü yapmıştır.

***Bu sıkıcı dünyadan peri hikâyeleriyle
sıyrılmak ve dağların zirvelerinde alevler gibi
dans etmek isteyenlere.***

***(Bir de bu satırları W.B. Yeats'ten çalmış
olmamı umursamayanlara)***

Özet

Torin, Seelie'nin kralıdır ve bir dizi lanetle boğuşmaktadır. Buz'da Torin'in krallığı Peri Ülkesi'nin uzun zaman önce Unseelie'ler tarafından lanetlendiğini öğrendik. Seelie'ler onları yalnızca düşman oldukları için değil, aynı zamanda boynuzlar ve kanatlar gibi bazı hayvansal özellikleri yüzünden "iblis" diye nitelendirirler. Ve Peri Ülkesi'ni uzun kışlar ve karanlık büyülerle lanetleyen de onlardır.

Torin, uzayıp giden kışa son vermek için bir kraliçe bulması gerektiğini fark eder. Kadim Seelie geleneklerine göre, Seelie kraliçesi bir dizi acımasız eleme yarışması sonunda seçilmektedir.

Fakat Torin'in bir başka laneti daha vardır. Unseelie'ler onu açık olduğu her kadını öldürmeye mahkûm etmiştir. En kötüsü de bundan kimseye bahsedemez ve kraliçe adayı onun neden sevmeyeceği bir eş aradığından habersizdir.

Torin'in sözleriyle:

İblisler bizi lanetlediler. Fetihden sonra iblisler bizi sonsuz kışlara mahkûm etti, ta ki biz onları bir kraliçe ve bir tahtın gücüyle nasıl uzak tutacağımızı öğrenene kadar. İblisler, her yüz yılda bir buzlu olümlerini yaymak için gelen Erükingler ile bizi tekrar tekrar lanetlediler.

Ve onlarla son bir kez barışmaya çalıştığımızda, bu kez tüm ailemi lanetlediler. Orla'yı kör ettiler. Anne ve babamı öldürdüler. Ve beni, sevdiğim her kadını öldürmeye mahkûm ettiler.

Torin yıllar önce evlenmek istediği tek kadın olan Milisandia'yı öldürmüştür. Bu lanet yüzünden, sevemeyeceği bir kadınla evlenmeyi planlar. Ne kadar güzel olsa da ondan hoşlanmadığı için Milisandia'nın hayattaki kardeşi olan, bordo saçlı prenses Moria'yı düşünür.

Ama Ava ile tanıştığında bambaşka bir plan yapar.

Ava, bebekken terk edilmiş olarak bulunan bir peridir. İnsan bir anne olan Chloe tarafından yetiştirilerek onun evinde büyümüş ve yıllarca insanların arasında yaşamıştır. En iyi arkadaşı, erken yaşta emekli olmuş bir yazılım mühendisi olan ve işsiz yaşantısından sıkılan Shalini'dir.

Buz'un ilk bölümünde Ava eve gelir ve insan nişanlısını başka bir kadınla yatakta yakalar. İçmek için dışarı çıkar, erkeklerden sonsuza kadar uzak kalmaya karardır. Torin bir viski içmek için aynı bara girdiğinde sarhoş haliyle ona küfürler savurur. Torin, onun asla sevemeyeceği mükemmel gelin adayı olduğuna karar verir. Turnuvalara katılması ve birlikte hile yaparak sonucu belirlemek için ona elli milyon teklif eder. Turnuvayı canlı yayınlayacak televizyon kanalları da Torin'e muazzam bir para ödeyecektir. Uzun kışlar nedeniyle Peri Ülkesi'ndeki tahıl depoları ve yiyecek stokları tükenmiştir ve halkı açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Turnuvalar sürerken Torin, Ava'nın zaten güçlü olan eskrim becerilerini geliştirerek acımasız düellolara hazırlanmasına yardımcı olur. Ancak birlikte vakit geçirdikçe, aralarında bir tutku alevlenmeye başlar. Torin, Ava'ya âşık olma ve sevdiği birini yeniden öldürme riskiyle karşı karşıya olduğundan endişe eder.

Ava son düelloyu kazandıktan sonra beklediği felaket yaşanır. Torin onun koluna dokunur ve laneti etkisini göstererek bedenini dondurur. Büyü patlaması kendi tahtını yok eder ve Ava'yı kraliçenin tahtına yuvarlar. Kraliçenin tahtının büyüü onu doğruca evine götürür.

Ama bu tanıdığı bir ev değildir.

Ava yansımasına baktığında, kafasından bakır boynuzların çıktığını görür. Ava'nın bir Unseelie, yani bir *iblis* ve Seelie'lerin doğal düşmanlarından biri olduğu ortaya çıkar.

❖ 2 ❖

Ava

Ormanın zeminindeki su birikintisine, kafamdan çıkan koyu bronz rengi boynuzlara baktım: Dışarıya, gökyüzüne doğru kıvrılmış, küçük ve şeytani boynuzlar. Gözlerim karanlık ve bulanık görünüyordu, fırtınalı bir denizin kayrak yeşili gibi. Elmacık kemiklerimden birine çamur bulaşmıştı, titreyen elimle yanağımı sildim.

Buzlu geçitten bu yere düştüğümde, saçlarımın uçları lavanta renginden soluk bir yeşile dönüşmüştü. Kıyafetlerim de değişmişti. Artık vücuduma yapışan, portalın suyuyla ıslanmış, nemli, deniz köpüğü yeşili bir elbise giyiyordum. Ormanın nemli toprağı küçük beyaz ayakkabılarımı ve elbise-min eteklerini lekelemişti.

Dehşetle ürperdim ve bakışlarım tekrar boynuzlarıma kaydı. Nabzım hızlandı.

İblis.

Bu, Seelie'lerin Unseelie'lere verdiği isimdi.

Bir keresinde Torin, "Bir kraldan iblisleri yenecek güce sahip olduğunu göstermesi beklenir," demişti. Kalesinin ana salonuna asılı bir duvar halısında, eski Seelie kralı altın boynuzlu bir iblisin kafasını keserken resmediliyordu.

Benimkilere fazlasıyla benzeyen boynuzlar...

Dehşet, pençelerini kalbime geçirdi. Torin beni böyle görse boğazıma bıçağını saplar mıydı?

Bu boynuzlar Ava Jones'a ait değildi. Yeni halime, ismi unutulmuş bir iblise aitlerdi.

Kıvrımlardan birine dokunmak için yukarı uzandım ve parmağımı boynuzun ucunda gezdirdim. Rahatsız edici derecede hassastı, içimden bir ürperti geçti. Bir peri kılıcının ucu kadar keskindi. Bir an için zihnimde, bu boynuzların birinin bağırsaklarını deştiği bir görüntü belirdi.

Yeniden ürperdim. Sıradan Ava Jones'un cazibesinin altında bir canavar yatıyordu.

Parmağımı boynuzumun ucundan çektiğimde üzerinde kırmızı bir damlacık belirdi. Parmağımı ağzıma götürdüm ve bakır tadı aldım.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Ormanın ilkel ve zengin kokusu burun deliklerime doldu: yosun, toprak ve tatlı bademlerin alt tonları. Koku, hafızamın en karanlık köşelerindeki bir şeyi gıdıkladı. Sis etrafımda dalgalandı ve su birikintisindeki yansımamı gizledi.

Yapraklar hışırdadı ve ayağa fırladım. Dalgınlığımdan unuttuğum korkunç, kan dondurucu bir gerçeği hatırladım: Arkamda bir örümcek vardı, mantıkdışı büyüklükte bir örümcek.

Arkamı döndüm. Çoban köpeği büyüklüğündeki örümcek sürünerek yaklaşıyordu, yanardöner altı gözü de bana kilitlenmişti.

Dikkatlice geri çekilmeye başladım, küçük ayakbabanın su birikintisi yüzünden ıslanmıştı. Örümcek daha da yaklaştı; ağzını açmış, uzun sivri dişlerini gösteriyordu.

Uzaklaşırken, bana güzel bir elbise sağladığı ama kendimi savunacak bir kılıç vermediği için buranın büyüüne sessizce lanet okudum. Elbette boynuzlarım vardı ama o kadar yaklaşılmaya hazır değildim.

Örümcek sıçrayarak yaklaştı ve ben de dönüp diğer yöne doğru koşmaya başladım.

Elbisemi yukarı kaldırarak sisin içinden geçtim. Ayaklarımın altındaki nemli topraktan çıkan budaklı ağaç köklerine takılmamaya çalıştım.

Sisin içinde nereye gittiğimi güçlkle görebiliyordum ve sık çalılar kollarımı ve bacaklarımı çiziyordu. Çamurlu su birikintilerinde sıçradım ve dalları yüzümden uzaklaştırdım.

İçinde bulunduğum durumu anlamlandırmaya çalışırken aklımdan panik içinde düşünceler geçiyordu. Son bir saat içinde tam olarak ne olmuştu?

Şu anda Seelie kraliçesi olmam gerekiyordu.

Bir tahtta oturmalı, krallığı büyülerimle yenileyerek onu dondan ve kıtlıktan kurtarmalıydım. Torin'in karısı olmalıydım, en azından göstermelik olarak. Banka hesabımda elli milyonum olmalıydı. Ama Moria öldürülen kız kardeşiyle ilgili bir hikâye ve ölümümle ilgili bir önseziyle odama gelmişti. Torin'in beni öldüreceğinden de emindi. Bu konu onu gerçek anlamda neşelendirmişti.

Kalbim parçalandı.

Ve belki de haklıydı. Çünkü anladığım kadarıyla, benim gibi bir Unseelie'yi katletmek bir Seelie kralı için onur meselesiydi.

Alçak, tıslayan bir ses duymamla omurgamdan yukarı bir ürperti tırmandı. Arkama baktım. Devasa örümcek bana doğru yaklaşıyordu. Ciğerlerim yanarak sisin içinde hızla koştum.

Dikenler çıplak kollarımı kızgın kırmızı şeritlerle çiziyordu. Uzakta bir nehir sesi duydum ve sese doğru koştum. Nehri takip edersem bir köye ya da yerleşim yerine varabilirdim.

Örümceğin her an üzerime atlamasını, kılı bacaklarının sırtımdaki ağırlığını ve ardından boynuma batan dişlerinin yakıcı acısını hissetmeyi bekliyordum.

Bir ağaç köküne takılıp tökezlediğimde, kendimi sabitlemek için kollarımı öne uzattım. Yerden yumruk büyüklüğünde bir taş kaparak döndüm ve taşı örümceğin gözlerine doğru fırlattım. Yaratık bir çığlıkla geri çekildi ve ben de tekrar koşarak uzaklaştım.

Güröl güröl akan nehre ulaştığımda batan güneş, sisi altın sarısı bir ışıkla renklendiriyordu. Beyaz su, dalgaların sürüklediği ağaç parçalarının üzerinden akıyor ve hafif bir yamaçtan aşağıya, bir açıklığa doğru yuvarlanıyordu. Üzerime serin bir serpinti çiseledi. Sisi gözlediğimde herhangi bir hareket görmedim.

Nehir yamacındaki dar patikayı takip ettim. Ormanın içlerine doğru renkler daha canlı, büyülü tonlara dönüşüyordu. Yeşil yapraklar önce bordoya, sonra parlak kırmızıya karışıyor; ağaç gövdeleri çivit mavisinden gece mavisine uzanıyordu. Gece çökerken ışık, mor ve menekşenin alacakaranlık tonlarına dönerek kararıyordu.

Nehir kıyısı boyunca, kaygan kayaların ve budaklı köklerin üzerinden aceleyle ilerledim. Gece yaklaşıyordu, gölgeler etrafımda kalınlaşıyor ve uzuyordu. Derin bir nefes aldım ve zifiri karanlıkta bu yerde nasıl ilerleyebileceğimi hayal etmeye çalıştım.

Patikadan aşağı doğru ilerlerken karanlığın içinden yükselen, gece mavisi renginde iri gövdeli bir ağacın yanına geldim. Dalları nehrin üzerinde kavisler çiziyor, kıpkırmızı yaprakları

tam üzerimde ay ışığına karışıyordu. Devasa ağaç yolu kapatmıştı; kalın kökleri yamaçtan aşağıya, nehre doğru kıvrılıyordu.

Ağacın etrafından dolandım. Kalın dallar ay ışığının önüne geçti ve etrafımı gölgeler sardı.

Ürperdim ve o anda biri beni arkamdan yakalayıp karanlığın içine çekti, bir kolu mengene gibi belime dolanmış ve bir eli ağzımı kapatmıştı. Korku iliklerime işledi.

Dirseklerimle saldırganıma sertçe vurarak ve boynuzlarımla çenesini parçalamaya çalışarak mücadele ettim. Islak kaya ve toprak kokuları burun deliklerimi doldurdu ve gözlerim karanlığa alıştığında bir mağaraya sürüklendiğimi fark ettim.

Beni tutan kişi eğilerek kulağıma fısıldadı: “Lütfen sessiz ol, Ava.”

Sesinin derin, ballı baritonunu hemen tanıdım, aynı anda hem tehlikeli hem de çekiciydi. Seelie kralının meşemsi kokusu etrafımı sarmış, korkumun sivri uçlarını sıyrıp geçmişti. Ölmemi isteyebilecek bir adamın çelik gibi pençesinde sıkışıp kalmıştım.

Aynı soru hâlâ zihnimi tırmalıyordu: *Beni öldürecek mi?* Çünkü bir Seelie kralının yapması gereken tam olarak buydu.

“Ava.” Güçlü koluyla beni olduğum yere sabitledi. “Sessiz olman gerek. Biri seni takip ediyordu.”

Kıpırdamadan durdum, artık ona karşı mücadele etmiyordum ve kaslarım teslim olmuştu. Yavaşça nefesimi tuttum ve elini ağzımdan indirdi. Kalbim hâlâ bir sinekkuşununki gibi çarpıyordu. Korkudan mıydı, yoksa Torin’in üzerimde yarattığı etkiden miydi, emin değildim.

Cevap ne olursa olsun, gitmeme izin vermeyecekti.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. “Buraya nasıl geldin?”

“Geçitte seni takip ettim,” diye mırıldandı. “Ve şu anda seni bir iblisten kurtarıyorum.” Torin’in nefesi kulağımın çevresini ısıttı, kaslı kolu hâlâ etrafımda kenetlenmiş haldeydi. “Seni takip ediyordu.”

Benim de bir iblis olduğumu fark etmemiş miydi?

Kalp atışlarım hızlandı. Panikten diğer Unseelie’yi fark etmemiştim. “Peki neden beni bırakmıyorsun?”

“Çünkü senin de bir Unseelie olduğunu görebiliyorum ve şimdi her şeyi sorgulamaya başladım.” İpeksi sesi bir jilet kadar keskindi ve korku omurgamdan yukarı tırmandı. “Krallığımı yok etmek için mi gönderildin kefaret perisi?”

Bu suçlamayı duyunca çenem kasıldı ve onunla yüzleşmek için kıpırdandım. Ama gitmeme izin vermiyordu; bu yüzden kendimi göğsündeki kas duvarına yaslanmış, delici mavi gözlerine bakarken buldum. Önkolu belimin etrafında demir bir çubuk gibi sıkıca kilitlenmişti.

“Krallığını yok etme görevi mi? Komik olma, Torin.” Sesim keskin, ve taştaki yankının da etkisiyle biraz fazla yüksek çıkmıştı. “Eğer tüm bunlar sinsî, büyük bir planın parçası olsaydı sence benimle sarhoş ve köri sosuyla kaplıyken bir barda mı karşılaştırdın?”

Siyah kaşlarından birini çattı. “Sessiz ol kefaret perisi,” diye fısıldadı. “Niyetin bu olmasa bile krallığımı yok etmekte olağanüstü bir iş çıkardın. Tahtım parçalandı. Gücümü kaybettim. Peri Ülkesi buzlara gömüldü ve onu iyileştirecek bir kraliçem yok. Kıtlik ve soğuk krallığının üzerine çökecek ve ben de yakalanırsam korkunç bir infazın garanti olduğu İstırap Ormanı’nda kapana kısıldım. İblisler açısından oldukça elverişli görünüyor, öyle değil mi?”

Iblisler. İşte yine aynı kelime, o mükemmel ağzından dökülmüştü. Ama benim bir casus olduğuma nasıl inanabilirdi?

“Plan falan yoktu,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Sana yalan söylemedim.” Sesim alçaldı. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum. “Ve bana borçlu olduğun elli milyon doları istiyorum.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Ciddi olamazsın kefaret perisi.”

“Bir sözleşme imzaladık. Ve bir Peri Kral olarak sözleşmeye uymak zorundasın.”

“Sen bir Seelie değilsin. Sözleşme hükümsüz kaldı.”

Bedenim ona sıkıca dayalı halde, hâlâ ona bakıyordum. “Evet ama sözleşmemizde böyle bir kural yok, öyle değil mi? Böyle bir şey yazmıyordu.”

“Şu anda derdin gerçekten bu mu?”

“Krallığın iyi olacak. Kendine gerçek bir Seelie eş bulursun. Her şeyi halledeceğinden eminim.” Sesimin bu kadar gergin çıkmamasını tercih ederdim. “Ama bana hâlâ borçlusun.”

Kolunu sımsıkı etrafıma dolamıştı ve kıyafetlerinin ardından nabzının atışını hissedebiliyordum. “Biliyor musun, gerçekten senin yakınlarında olmamalıyım.”

“Öyleyse beni bıraksan iyi olacak,” dedim sertçe.

“Görünüşe göre öyle yapacağım.”

❖ 3 ❖

Torin

Bu deliceydi ama onu bırakmak istemiyordum. Mağaranın karanlığında bile bakır boynuzlarının yumuşak kıvrımlarını görebiliyordum. O Seeli'nin kadim bir düşmanıydı, şeytani boynuzları ve her şeyiyle kanıtlar gözlerimin önündeydi ve ben onu İstirap Ormanı'na kadar takip etmiştim.

Bu durumu tek iyi tarafı, Kraliçe Mab'in lanetinin ağırlığının kalktığını hissetmemdi. Geçitten çıktığım ve Unseelie diyarının havasını soluduğum an, üzerimdeki lanetin buz gibi pençesi göğsümü terk etmişti. Bu tuhaf bir belirlilik, daha önce hiç bilmediğim bir hafiflik hissiydi.

Lanet neden kalkmıştı? Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Ama üzerimdeki ağırlığı olmadan artık kendimi arzularıma teslim edebilirdim... Ava'ya dokunabilirdim. Onu doya doya öpebilir, elbisesinin eteklerini beline kadar çekebilirdim. Şehvete boyun eğmek, her şeyden önce zevk peşinde koşmak perilerin doğasında vardı...

Tek sorun uyanık olduğum her an düşüncelerimi işgal eden kişinin bir iblis olmasıydı.

Beni buraya o mu çekmişti, bilmiyordum. Tek bildiğim, onu takip eden yabancıyı gördüğüm anda - boynuzları ve ka-

natları olan silahlı bir Unseelie - onu güvende tutmak zorunda olduğumdu.

“Burada kalamam Ava,” diye fısıldadım. “Çok az miktarda sihrim kaldığını sanıyorum. Ancak bir geçit açmaya yetecek kadar.”

Eğer Kraliçe Mab beni yakalarsa, gerçek anlamda canlı canlı derimi yüzerdi. Benim için acı verici ve aşağılayıcı bir ölüm hazırlamanın bir yolunu bulurdu. Yine de her nasılsa dikkatim önümdeki Unseelie’ye odaklanmıştı. Gölge mağaranın içinde, büyük yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

“Bizi buradan nasıl çıkarabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

Biz. “Bir geçit açabilecek kadar sihrim olabilir. Ama sen benimle Peri Ülkesi’ne geri dönemezsin, Ava.” Buradayken lanet ortadan kalkmıştı. Peki ya eve dönünce? Yanıma yaklaştığı anda onu öldürebilirdim.

Gözlerini kıstı; sonra uzun, siyah kirpiklerini kırıştırdı. “Beni Moria’nın cana yakın arkadaşlığından mahrum mu bırakacaksın?”

“Sözleşmemiz ne olursa olsun, senin türün Peri Ülkesi’ne yeniden ayak basamaz.”

Zihnim ve bedenim savaş halindeydi ama iki önemli sebepten onu yanımda götüremeyeceğimi biliyordum. Birincisi, onu neredeyse öldürecektim. Bana arkasını döndüğünde düşüncesizce, içgüdüsel olarak ona uzanmıştım. Buzlu lanet bedenimden fırlamış ve onu ele geçirmeye başlamıştı. İkincisi o bir iblisti ve topraklarımızı acımasız don ve soğuk kışlara mahkûm eden lanet bir iblisten gelmişti. Halkım onu lime lime ederdi; bir Unseelie’nin tacı giymesine izin vermeden önce krallığı yok ederlerdi. Onları kim suçlayabilir ki? Yüzyıllarca bu yüzden acı çektik.

Bu durum bedenimin bu özel iblisi arzulasına engel olmadı. Şu anki haliyle bir şekilde daha çekiciydi; vahşi, acımasız ve aynı zamanda baştan çıkartıcıydı. Ona yakın olmak nabzımı hızlandırmıştı. Daha bir dakika önce, elbisesinin ince, nemli kumaşının ardından kalbinin bedenime çarptığını hissedebiliyordum. Peri Ülkesi'nde ölümcül olabilecek bir okşamaydı bu..

Gözlerim mükemmel ağzına kaydı, dolgun ve hafifçe aralıktı. Bu iblisin dudaklarını tatmak, onu zevkten inletmek istedim. *Kahretsin.*

Dışarıdan gelen alçak, ritmik tıkırtı zihnimdeki savaşa son verdi. Omurgamdan yukarı bir ürpertinin tırmandığını hissettim.

“Örümcek,” diye fısıldadı Ava.

Elime bir taş alarak mağaranın girişine yöneldim. Örümcek, devasa ağacın gövdesinden yavaşça aşağı inerken dişlerinden zehir damlıyor, altı simsiyah göz alacakaranlıkta parlıyordu. Bedenimdeki bütün kan kafatasıma hücum etti. Bu şeyin Ava'nın yakınında olmasına tahammül edemiyordum.

Örümcek sıçradığında ileri atıldım ve kayayı kafasına sertçe vurdum. Örümcek yere düştü ve ellerim ve vücudum kanla kaplandı. Taşı yere bıraktım. Beyaz gömleğime gece mavisi irin sıçramıştı. Nehre doğru ilerledim ve gömleğimi çıkarıp attım, ardından kanlı ellerimi serin akıntıda temizledim.

Olası bir hareket gözleyerek karanlık ormanı taradım. Yaprakların arasında aceleyle gezinen rüzgâr ve tuhaf bir kuş ötüşü dışında hissedebildiğim hiçbir şey yoktu.

Mağaraya geri döndüğümde Ava kaşlarını çatarak göğsüme baktı. “Örümcek gömleğini mi çaldı?”

“Çoğu kadın bundan şikâyet etmezdi.”

“Bakıyorum da tahtının parçalanması egona biraz olsun zarar vermemiş.”

Tüm mantıklı düşünme çabalarımın arasından yabani bir gerçek düşüncelerime takıldı. Onu burada bırakıp eve dönebilirdim ama bunu yapamıyordum. “Burada güvende olduğundan emin olmak istiyorum Ava ama seni benimle Peri Ülkesi’ne geri götüremem. Ve iki geçit açmaya yetecek kadar sihrim kalmadı.” Göğsümde tek bir sihir parıltısı belirdi.

Dişlerini sıktı. Konuşamayacak kadar kızgın görünüyordu, koyu yeşil gözleri parıldadı. “Beni takip eden kimdi?”

“Gümüş boynuzları ve siyah kanatları olan, oklarla donanmış iri bir Unseelie. Ama az önce onu göremedim. Sanırım karanlık ve siste izimizi kaybettirdik.”

Mağaranın ağzına gelip dışarıdaki gölgeleri gözledi. Bir süre sonra kaşlarının ortasında bir çizgiyle bana döndü. “Güvende olduğumdan ne zaman ve nasıl emin olacaksın?”

Hiçbir fikrim yok.

Bir elimle çenemi ovuşturdum, zihnimdeki çalkantı dışarıdaki vahşi nehirden farksızdı. Belki de Unseelie onu kolladığını açarak karşılardı. O kendilerinden biriydi, sarayın uzun zamandır kayıp olan kızıydı. Ben de hemen krallığıma dönerdim. Tahtımı onarır, gücümü yeniden toparlar ve uygun biriyle evlenirdim... Belki Moria ile... Ona âşık olmam imkânsızdı.

Kraliçenin tek yapması gereken rolünü oynamak ve baharı geri getirmektir. Tahıl ambarları neredeyse boşalmış, sığırlar et için kesilmiş ve krallığın parası tükenmişti.

Seelie’nin kralıydım ama hayatım lanet bir savaş alanı gibi darmadağındı.

“Unseelie’lerin nasıl tepki verdiğini görmek için seni uzaktan izleyeceğim. Seni aralarına kabul ederlerse sessizce topraklarıma dönüp krallığıma onarmaya çalışacağım. Burada Peri Ülkesi’ndekinden daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Öyleyse neden beni çaresizce bir mağaraya sakladın?”

Bir elimi saçımda gezdirdim. “Çünkü o iblis silahlıydı. Zararsız birini bulmamız daha iyi olur. Gerekirse çıplak elle öldürebileceğimiz birini.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyleyse burada ilginç bir gece geçireceğiz gibi görünüyor.”

Döndü ve mağaradan çıkıp karanlık ormana doğru süzüldü.

Onu takip ettim, ağaçların arasında ilerlerken kalçalarının sarhoş edici salınımını izledim. Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe yapraklar daha canlı bir kırmızıya bürünüyordu. Ay ışığıyla delinmiş kan lekeleri gibi görünüyorlardı.

O geçide kendi isteğimle atlayarak eski tanrıları kim bilir ne kadar kızdırmıştım. Seelie’nin ilahi yetkilerle donatılmış kralı, bir iblisi güvende tutmak için halkının donarak ölmesine izin veriyordu.

Eski tanrılar Seelie’ye liderlik etmem için beni seçmişti. Taç giyme törenimden önce Boynuzlu Tanrı, erkek soyluları geyiklere dönüştürmüştü ve ben de her birini yenerek gücümü kanıtlamıştım. Sonra kanlar içinde, tanrıların son sınavı için Fısıltı Kılıcı’na doğru yola çıkmıştık.

Sadece gerçek bir Yüksek Kral olarak doğan kişi kılıcı kaldırabilirdi. Ölüler diyarındaki eski tanrılar tarafından dövülmüştü. Fomor çeliğinden yapılmıştı, taşı bile kesebilirdi. Onu bir düşmanın boğazına dayadığımda, günahlarını itiraf ederdi. Ve gerçek bir Yüksek Kral kabzasını kavradığında, kılıç fısıldardı. Savaş meydanında bir kralın elindeki kılıç; ölüm ve yiğitliği, parçalanmış bedenleri ve tanrıların şarkılarını fısıldar. Eskilerin beni seçtiğini bu şekilde anlamıştım.

Peki ya şimdi ne halt ediyordum?

Kaşlarını çatarak bana döndü. “Kara kara ne düşünüyorsun?”

Dalgın dalgın, “Fısıltı Kılıcı’nı,” diye mırıldandım.

Güldü. “Aklını mı kaçıyorsun?”

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Tamamen haksız sayılmazdı. Kılıcı kullanan her kral gaipten sesler duymaya başlardı.

Ama Ava hakkındaki düşüncelerim başlı başına bir delilikti ve onun daha şimdiden aklımı aldığını hissediyordum.

Ava

Nehri takip ederek yamaçtan aşağı inerken ağaç dallarının arasından yıldızların ışığı süzülüyordu. İlerledikçe bir tür medeniyete yaklaştığımızı hissediyordum. Budaklı gövdeler arasında, üzerlerine kırmızı çiçekler tırmanan taş kemer harabeleri belirmişti.

Torin arkamdan geliyordu; çıplak göğüslü, atletik bedenine birkaç kaçamak bakış attım. Dikenli dövmeleri ay ışığında ışıldayan keskin bıçaklara benziyordu. Küçük bir parçam onun burada olmasını, güvende olduğumdan emin olmak istemesini takdir ediyordu. Çok daha büyük bir parçam ise muhtemelen başka biriyle evlenmek için gideceği gerçeğine isyan ediyordu. Bir kraliçeye ihtiyacı vardı ve ben artık bir seçenek değildim.

Onaracağı tahtında Moria gibi biriyle yan yana oturacağı düşüncesi aklıma geldikçe...

Bu topraklarda, krallıklar arasındaki husumet düşüncesiyle beslenerek büyümemiştim. Karşılıklı nefreti bin yıl sonrasına taşımanın mantığını anlayamıyordum.

Yeniden ona baktım ve mükemmel görüntüsüyle kalbimde bir yarık açılmış gibi hissettim. "Kiminle evleneceksin?"

Cevabını bilmek istemediğim bu soruyu neden sorduğumdan emin değildim.

“Kiminle evleneceğimin gerçekte bir önemi yok, Ava. Önemli olan bir an önce dönüp kraliyeti yeniden diriltmem,” dedi sessizce. “Belki Moria ya da Cleena ile evlenirim. Herhangi biri mükemmel bir seçim olur. Ama açıkçası en büyük aşkımanın her zaman kendim olacağını düşünüyorum. Bunun için beni suçlayamazsın, öyle değil mi kefaret perisi?”

Hızla dönüp elimi göğsüne bastırarak onu durdurdum. “Moria olmaz. Senden nefret ediyor. Seni kız kardeşini öldürmekle suçluyor.”

“Kız kardeşini gerçekten öldürdüm.”

“Peki ama neden?”

“Adı Milisandia’ydı ve onu Ostara’nın Tapınağı’na gömdüm.” Derin bir nefes aldı. “Bu bir kazaydı. O günden beri tek bir günüm bile pişmanlık hissetmeden geçmedi. Şimdiye kadar bunu kimseye anlatamamıştım. Sadece kız kardeşim gerçeği biliyor.” Üzgün mavi gözleri benimkileri aradı. “Onu öldürdüm, Ava.”

Kalbim burkularak ona baktım. Moria’nın tehlikeli bir kaçık olduğunu anladığından emin değildim. Tanrı aşkına, Alice’i öldürmüştü. “Torin, onun bunun bir kaza olduğunu düşündüğünü sanmıyorum.”

Gözleri parladı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Bakışları omzumun arkasında bir yere kaydı. “Başka bir Unseelie’nin kokusunu alabiliyorum.”

Derin bir nefes aldım ve tuhaf orman kokusunu içime çektim. Tuzlu bir koku, balçık, yosun ve badem kokulu mantarların altından rüzgârda süzülüyordu. Konsantre olduğumda, uzaklardan gelen bir şarkının ormanın içinden geçtiğini hissettim. Burada nehrin akışı daha yumuşaktı, coşkulu bir akın-

tıdan çok bir şırıltı gibiydi. Gecenin sessizliğinde, etrafımdaki orman yaşamı, ağaçlık alanlara özgü yumuşak bir müziği andırırcasına hafifçe uğulduyordu.

Yeniden patika yola çıktım. Nehrin ilerisindeki yıkık taş tonozların arasından soluk mavi bir parıltı yayılıyordu. Şarkı beni çağırıyor, yaklaşmamı istiyor gibiydi. Ben önden giderken Torin arkamdan ilerliyor, ayak sesleri neredeyse fark edilmiyordu. Sık, kırmızı yaprakların arkasına saklandık ve yaprakların arasından mavi ışığa baktım.

Işığın kaynağı durduğum yerden görölüyordu: Büyük, parlak, mavi ateşböcekleri çağılayan bir derenin üzerinde havada süzölüyordu. Ve orada, kollarını nehrin kıyısına dayamış bir Unseelie kadını duruyordu. Parıldayan beyaz saçları çıplak bronz omuzlarına dökölüyordu. Başında parlak kırmızı tüylerden yapılmış küçük bir başlık ve yüzünde şeffaf yeşil bir peçe vardı. Pek de vahşi görünmüyordu.

Başımı yana eğince, kürek kemiklerinin üzerinde parıldayan yanardöner pulları gördüm.

Torin'e döndüm ve o da fısıldadı, "Bir deniz perisi. Sanırım tehlikeli değil. Sudan çıkamaz."

Derin derin nefes aldım, başka yaratıkların kokusunu almaya çalıştım. Hiçbir koku almadım.

Deniz perisi tekrar şarkı söylemeye başlamıştı; etrafımızdaki yaşamın sarhoş edici melodisiyle uyum içinde, sessiz, güzel bir şarkıydı.

Derin bir nefes alarak yeşilliklerin arasından ilerledim, kaygan yapraklar hafifçe tenime sürtündü. Deniz perisi bana bakmak için döndü ve sustu. Başını eğdi, menekşe rengi gözleri merakla ışıldıyordu.

Tereddüt ederek gülümsedim. "Merhaba."

Havayı kokladı ve aşına olmadığım hareketli bir dilde bir şeyler söyledi.

“Üzgünüm, anlamıyorum.”

Tekrar kokladı. “Cromm. Isavell.” Gülümsedi. “Mab.”

Yeterince arkadaş canlısı görünüyordu. Ben de ona gülümsedim ve göğsüme dokundum. “Ava. Mab... Yani kraliçe olan mı? Affedersin, senin ismin Isavell mi?”

Gözleri parlayarak gülümsedi. “Isavell.”

Tanrım, aptal gibi hissediyordum. Bir Unseelie gibi görünüyor ama onlarından dilinde tek bir kelime dahi konuşamıyordum.

Isavell, tabii eğer ismi buysa, kıkırdadı. Kendini yukarıya kaldırdı ve nehir suyuyla nemlenmiş, vücuduna yapışan gümüşü kolsuz elbisesi ortaya çıktı. Gerçekten büyüleyici görünüyordu. Belki de Unseelie’ler hiç de şeytani değillerdi. Belki de yüzyıllar boyunca düşmanları tarafından şeytanlaştırılmışlardı ama aslında çok tatlıydılar.

Torin’in artık güvende olduğuma karar vermiş olabileceğini düşündüm.

Ben ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken Isavell çiçekli bir ağacı işaret etti. Yaklaşmak için adım atar gibi olduğumda cesaretlendirici bir ifadeyle gülümsedi. Çiçekleri arasında küçük eflatun meyveler yetişmişti. Onları göstererek kaşlarımı kaldırdığımda Isavell başını salladı.

Belki de bir şeyler atıştırmak istiyordu.

Bir avuç dolusu meyve topladım ve nehrin kenarına çömelerek ona uzattım. Bana gülümseyerek bir tanesini ağzına attı. Sonra elini uzattı. Bana da mı ikram etmek istiyordu? Bir yabancı için alışık olduğumdan daha samimi bir hareketti ama belki de Unseelie’ler böyle iletişim kuruyordu.

Burası bir İstırap Ormanı'na hiç benzemiyordu.

Ağzımı açtım ve içine bir meyve bıraktı. Isırdığım anda dilime tatlı, keskin bir aroma yayıldı. Perilere ait topraklarda yemek yemenin veya şarap içmenin riskli olduğunu biliyordum ama ne de olsa ben de onlardan biriydim.

Ben nehir kıyısında çömelirken meyvelerin geri kalanını paylaştık. Yemeyi bitirdiğimizde elimde eflatun lekeler kalmıştı. Ayağa kalktım, yürümeye devam edersem nereye varacağımı sormak istiyordum. İleride bir kasaba mı vardı? Ya da atıştırmalık yiyen güzel perilerle dolu koca bir şehir?

Ama dilini bilmiyordum, bu yüzden nehrin aşağısını işaret ederek kaşlarımı kaldırdım.

Deniz perisi tekrar havayı kokladı ve gülümsemesi yavaşça soldu. Seelie kralının varlığını hissetmiş olabilir miydi? Gözlerinden karanlık gölgeler geçti ve vahşi keskinlikteki köpek dişlerini ortaya çıkaracak şekilde dudakları kıvrıldı.

Sendeleyerek geriye adım attım.

Başını geriye attı ve tüylü şapkası suya düştü. Ağzını açtı ve içinde tanıdığım tek bir kelimenin geçtiği yüksek sesli, ağlamaklı bir şarkı mırıldandı: *Isavell* ve ardından *Morgant*.

Nabzım hızlandı.

Artık o kadar da arkadaş canlısı görünmüyordu, yaprakların arasına doğru geri koşmaya başladım. Diğer yönden gelen ayak sesleri ve kırılan dallar gecenin içinde yankılandı. Kalbim çarpmaya başladı. Benim peşimdelendi.

Tehlikeyi henüz tam olarak idrak edememişken omuzlarıma ve belimin altına keskin bir acı saplandı. Kaslarım ve kemiklerim acı içinde kıvrılırken ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissettim. Nemli toprağa düşerken Torin'in adımı söylediğini duydum. Beni güçlü kollarının arasına aldı, çıplak göğsüne sıkıca bastırdı ve koşmaya başladı.

Zehir bedenime yayılırken tüm kaslarım kasıldı, kollarımı boynunun etrafında tutmakta zorlanıyordum. Oklar cildimi yakıyordu.

“Bu bir hataydı,” dedi Torin ve dengesini kurmaya çalışırken beni yere bıraktı.

Sırtıma bir ağrı saplandı ve yosunlu toprağın üzerinde yuvarlandım. Bulanıklaşan görüşümle ormanın zemininde Torin’i aradım. Çıplak sırtından Aziz Sebastian gibi oklar fırlamıştı ve kollarının üzerinde kendini yukarı itmeye çalışıyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde bana doğru süründü ve okları etimden söküp aldı. Yardım etmek için hamle yaptım ama bir çizme darbesi onu yere yapıştırdı ve biri beni arkamdan çekti.

❖ 5 ❖

Ava

Torin'in sırtına çizmesini bastıran adama bakmak için yuvarlanarak döndüm: Bronz bir zırha sarılı geniş omuzları olan yüksek bir periydi. Başında boynuzlarına yaslanmış yaldızlı akreplerden bir taç vardı ve uzun beyaz saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Güçlkle yutkundum. "Bekle." Ağzım kurumuştu ve düşüncelerim bulanıktı. "Onu bırak gitsin. Buraya ait değil." Acaba beni biraz olsun anlayabiliyor muydu?

Arkasında siyah kanatları açıldı. Kelebek kanatları gibi tül-lü ve inceydiler. Yüz ifadesi olmasa çok hoş görüldüğü söyle-nebilirdi. Torin'i öldüresiye dövmeye hazır görünüyordu.

Kehribar rengi gözlerini kısarak bana baktı. Yavaşça Torin'in sırtındaki ayağını kaldırdı.

Torin ters dönerek üzerindeki okları fırlattı ve saldırganın bacağına iki eliyle kavrayarak Unseelie'nin ayak bileğini bir yöne, dizini ise diğer yöne çevirdi.

Beyaz saçlı Unseelie yere düştü, sesi ormanda yankılandı.

Ama yabancı sadece bir an için yerde kaldı ve ne Torin ne de ben ayağa kalkabildik. Daha fazla Unseelie bize doğru yak-

laştı. Kürkler, zırhlar, deriler ve yosunlar giymişlerdi ve garip dillerinde bağıryorlardı.

Boynuzlu bir Unseelie beni kollarımdan tuttu ve ayağa kaldırdı. “Morgant,” dedi akrep taçlı periye hitap ederek.

Burada, düşman topraklarında Torin'e ne olacağını düşündükçe zihnim panikle dolmaya başladı.

Vücudum toksinlerin verdiği acıyla titriyordu ve bir yerlerde kıvrılıp kusmak istiyordum. Ama yapamadım çünkü Morgant beni bir atın üzerine doğru çekiyordu.

Beni yüzüstü hayvanın sırtına atıp arkama atladı ve orman yolunda ilerlemeye başladı.

Başımı kaldırıp arkama baktım ve korku bir yumruk gibi yüzüme çarptı. Torin bir ipe bağlıydı ve atın arkasında sürükleniyordu.

Artık onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmak dışında hiçbir şey umurumda değildi. Onu böyle görmeye daha fazla dayanamayıp arkamı döndüm.

Orman seyreldi ve uzakta kayaların ve sisin arasından yükselen bir kale görüldü. Göge doğru uzanıyor, tabanı gotik bir kaleye dönüşen budaklı ağaç kökleri gibi kıvrılıyordu.

Zehir damarlarımdan geçerek görüşümü bulanıklaştırdı. Boğazım düğümlenene ve kafatasımın arkasına bir yumruk inene kadar çığlık attım.

EĞRİ BÜĞRÜ BİR ZEMİNDE UZANIYORDUM, KASLARIM YANIYOR VE BAŞIM ZONKLUYORDU. Garip bir hücreye benzeyen bir odadaydım, ay ışığı içeriye soğuk bir ışık saçıyordu. Duvarların yarısı gökyüzüne doğru yükselen mavimsi ağaç kabuğundan yapılmış gibiydi, yüzlerce metre

yükseklikteydi. Diğer yarısı taştan yapılmıştı ve duvara demir bir kapı yerleştirilmişti.

Tepemdeki karanlığı iğne uçları büyüklüğünde gümüş noktalar süslüyordu; hem dar hem de imkânsız uzunluktaki bir hücre içindeki küçük ışık huzmeleri. Buradaki tek eşlikçim gölgelerdi.

Parmaklarımı sırtımda okların saplandığı yerde gezdirdim, her hareket ettiğimde kaslarım kasıldığı için irkiliyordum. Yutkunmaya çalıştım, boğazım kurumuştu.

“Torin?” Sesim bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Aldığım tek yanıt kendi sesimin duvarlardaki yankısı oldu.

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak başımı ellerimin arasına bıraktım. Torin’in buraya canlı gelip gelmediğinden bile emin değildim.

Peki ya geldiyse? Belki de çoktan kendine kaçacak bir geçit açma fırsatını bulmuştu.

Eğer burada kalırsa Unseelie’ler onu parçalara ayırırlardı.

Başımı ellerimin arasına alıp kustum ama hiçbir şey çıkmadı. Eğer Unseelie’ler Torin’in söylediği gibi gerçekten canavarı, bu benim için ne anlama geliyordu?

Boğazım zımpara kâğıdı gibiydi. “Torin?” Öksürük krizine girerek tekrar denedim.

Yerden kalktım ve topallayarak demir kapıya doğru yürüdüm. Çaresizce yumruğumu kapıya vurdum. “Merhaba?” diye bağırdım. “Torin? Kimse yok mu?” Bağırdıkça susuzluğum daha beter hale geliyordu. Boğazım kırık cam yutmuşum gibi hissettiriyordu.

Panik içime işledi ve dar, yüksek hücreme geri döndüm, bakışlarım yukarıdaki ay ışığıyla delinmiş gölgelere kayd. Gözlerim alıştıkça yaprakların kızıl tonlarını seçebiliyordum.

Eğer bu duvarlara tırmanabilseydim, onları aşp dışarı çıkabilirdim. Ama taş ve ağaç kabukları parmak uçlarım için fazla yumuşaktı.

Boğazım yanıyordu ve şu anda tek düşünebildiğim suyun boğazımdan aşağı akarken ne kadar rahatlatıcı olacağıydı.

Ağaç kabuğuna yaslandım ve gözlerimi kapattım. Kuru dudaklarımı yaladım ve Torin'in kollarında benimle koşmaya çalıştığını düşündüm; sonra da nehre daldığımızı, kristal suyun ağzımıza aktığını hayal ettim.

Susuzluğumu gerçek anlamda gideremeyeceksem, fantezilerle idare etmek zorundaydım.

❖ 6 ❖

Ava

Ince altın ışıklar üzerime vurdu ve yerde kıvrılmış halde uyandım. Günlerdir bilinçsizce yatıyor gibi hissediyordum. Eğer buradan canlı çıkmayı başarabilirsem, bir daha asla yemek ya da suyu hafife almayacaktım. Süpermarketler ve duşlar gibi modern mucizelere sonsuza dek hayranlıkla bakacaktım.

Her an, rüya görürken bile, aklımda parlak bir neon ışığı gibi yanıp sönen tek bir soru vardı: *Torin şu anda ne yapıyor?*

Hapsedildiğim hücrenin zemininde yatarken zihnim bana karlı kaplı kayalıkların üzerinden Peri Ülkesi'nin manzarasını gösterdiği geceye gitti. Bana matarasından viski ikram etmişti ve nefes kesici donmuş göl manzarasını ve etrafını çevreleyen karanlık dağları seyretmiştik. Kar, sarp kayalıkları dondurmuştu ve ufukta karanlık kaleler yükseliyordu. Uzakta, binlerce sıcak evin altın pencereleri parıltıyordu. Bu anı benim yeni fantezim olmuştu. Yeni kaçış yolum.

Belki de şu anda yine orada oturmuş viskisini yudumluyordu. Şimdi boğazımdan akıp gitse nasıl muhteşem hissettirirdi. Hatta kar da öyle. Toprağa diz çöküp onu yalayabilirdim.

Bir an için tekrar dalmaya başlamıştım ki demirin demire çarpmasıyla oluşan gıcirtıyı duydum. Gözlerimi açtım ve

bakışlarım kapıya kaydı. Neredeyse karın tadına bakacaktım, neredeyse dilimde eridiğini hissedecektim ve şimdi bu yanılsama yok olmuştu. Yerini gerçek suyun almasını umdum.

Kapı gıcırdayarak açıldığında, zihnimin boşluklarını bir korku dalgası doldurdu. Morgant, koyu yeşil deri giysisiyle kapının girişinde duruyordu. Gün ışığının bir huzmesi, altın rengi akrep tacından yansıyordu.

Elinde taş bir kupa vardı ama buz gibi yüz ifadesi midemi ekşitti.

Doğrulamaya çalıştım ama kaslarım çok güçsüzdü, ancak ağaç kabuğuna yaslanabildim.

“Su,” dedim hırıltılı bir sesle. Bir insanı etkilemek ya da kandırmak için biraz olsun yeteneğim varsa bile, günler önce yok olmuştu.

Normal bir insan olsam şimdiye kadar çoktan ölmüştüm.

Morgant bana acımasız bir ifadeyle gülümsedi ve yanıma çömeldi. Kehribar rengi gözlerini kıstı. “Bana istediğim bilgiyi verirsen sana bir yudum veririm.” Beni boğazımdan kavradı. “Berbat kokuyorsun.”

Sanki korkunç vaziyetim benim tercihimmiş gibi.

“Neden Seelie kralı ile birlikteydin?” R’leri yuvarladığı bir aksanla konuşuyordu.

Torin’in ellerinde olup olmadığını henüz bilmiyordum ve canlı canlı derisini yüzebilecek bir adama kimliğini açık edecek değildim. “Seelie nesi?” diye sordum.

Boğazımdaki parmaklarını sıktı. “Yaşamak için bu suyu istiyorsan sorularıma cevap vereceksin. Bizim türümüz yalan söylemez.”

Bakışlarım yukarıdaki ağaç dallarından sızan ışığa kaydı. Buraya da ara sıra mutlaka yağmur yağıyor olmalıydı. Sadece henüz yağmamıştı. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

Elini boynumdan çekmeden taş kupayı ağzımın üzerine kaldırdı. Dudaklarıma tek bir damla düşmesine izin verdi, su damlasını yaladığımda daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

“Şunu bilmen gerek hain, o bizimle konuştu. Ve seni umursadığı söylenemez.”

Düşüncelerimi paramparça eden bir dehşetle Morgant’a baktım. Bunca zamandır geçitten geçerek buradan kurtulduğunu düşünüyordum.

“Benim adım Ava, hain değil.” Torin gerçekten burada zindanlarda mıydı yoksa bu bir blöf müydü? Eğer ona işkence ediyorlarsa...

Düşüncelerim bir anda karanlığa gömüldü.

Morgant’ın dudakları kıvrıldı. “Seelie kralı seninle ilgilenmediğini söylüyor. Ve krallığına dönüp Moria isminde güzel bir kadınla evleneceğini.” Başını salladı. “Sana sadık değil. Sanırım senin iğrenç, pasaklı, disiplinden ve incelikten tamamen yoksun olduğunu düşünüyor.”

Bu can yakıcıydı.

“Dedi ki,” diye devam etti Morgant, “turnuvasına katılman için seni seçmesinin tek sebebi senden nefret etmesiymiş. Zaten gerçek bir eş istemiyormuş. Seni asla sevemeyeceğini söyledi.”

Bakışlarımı yere çevirdim, görüşüm bulanıklaşmıştı. Eve gelip Andrew’u Ashley ile sarmaş dolaş bulduğumdan beri kalbim yavaş yavaş buz tutuyordu. Soğuk damarlarıma ve atardamarlarıma kadar sızıyor, donmuş örtüsünü göğsüme doğru yayıyordu. Morgant’ın sözleriyle son küçük buz parıltısı da kalbime tırmandı.

“Ama o kral değil,” dedim ruhsuzca. “Sana yalan söylüyor.”

Morgant boğazımı sıkarak elini bıraktı ve yüzüme sert bir tokat attı. Darbe başımı döndürdü, şakağımdan acı fışkırdı.

Hücrenin kaba ağaç kabuğundan zeminine düştüm ve kalkmak için çaba göstermeden öylece kaldım.

Eğer gücümü toparlayabilirsem, bu piçin omurgasını vücudundan söküp atacaktım.

“Eğer senden tiksinen bir adamı korumaya çalışıyorsan,” dedi üzerimde durduğu yerden, “bilmelisin ki bu... Sizin dilinizdeki kelime neydi? Acınası görünüyor. Bu kadar zayıf olman da bence gerçekten gülünç. Sihrin yok. Gücün yok. Dürüst veya onurlu da değilsin. Gerçek bir Unseelie’ye benzemiyorsun. Biz yalan söylemeyiz. Ve onun kim olduğunu biliyoruz. Kraliçe de senin kim olduğunu biliyor.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Bu iyi çünkü benim hiçbir fikrim yok. Beni de bilgilendirir misin?”

“Henüz bana söylemedi.” Güçlü eli, ezici bir kavrayışla boynumun arkasına kenetlendi. Beni havaya kaldırdı, güçlü parmaklarının altında morluklar oluşuyordu. Arkamı tekmeledim, bacaklarımı olabildiğince sert salladım. Zar zor ulaşabildiğim taş bir duvarı tekmelemek gibiydi.

“Sihrin nerede?” diye gürledi. “Bir Unseelie bu kadar çaresiz olmamalı.”

Beni yere bıraktı, düşer düşmez top gibi kıvrıldım. Cevap vermeye fırsat bulamadan Morgant kaburgalarımın sert bir tekme attı ve yan tarafıma bir acı saplandı. Çürük kaburgaların verdiği his kör ediciydi ve düşüncelerim bir anlığına kardı.

Bedenimi, kaburgalarımı korumaya çalışarak göğsüme çektiğim bacaklarıma sarıldım. “Benim sihrim yok. Ben sıradan bir periyim.”

“Sıradan Unseelie diye bir şey yoktur.” Öfkeli sesi hücremde yankılandı. “Hepimizin sihri vardır. Peki ya sen? Sen kusurlusun. Onların türünün içinde çok fazla vakit geçirmişsin.”

Zihnim bulandı. Eğer gerçekten bu canavarın dediği gibi kusurluysam beni yere atıp göğsümü tekmelemesi durumu iyiye götürmeyecekti.

“Eğer sihrim olsaydı,” diye inledim, “zaten kullanırdım.” Sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

“Ve bu durumda sana saygı duyardım. Savaşacak hiçbir şeyin olmadığına göre hayatta kalmak için bazı cevaplar vermelisin. Öyle değil mi? Çünkü Seelie kralı burada ne aradığını bana söylemedi. Ordusunun güçlü olduğunu söylüyor ama detay vermiyor.” Ben kaburgalarıma sarılırken yanıma diz çöküp yüzüme düşen saçlarımı kenara itti. “Artık onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun, Ava Jones. Düşmanımızın kralını korumak için hiçbir sebebin yok. Bu yüzden bana Peri Ülkesi’nde sahip olduğu sihirden bahset. Ordusundan bahset. Bunu yaparsan yemeğin ve suyun olacak. Yapmazsan kollarını kırabilirim. Ya da oklarımin omuzlarında saplandığı yerlere delikler açabilirim. Seçim senin.”

“Alaylar dolusu askerleri var. Ve güçlü büyüler. Onu serbest bırakmazsanız krallarının peşinden buraya gelecekler. Hepinizi katledecekler.” Tüm bunların doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Torin, İstirap Ormanı’nın zindanlarına düştüyse krallığı buz tutmuş, aç ve yarı ölü sayılırdı.

Sivri köpek dişlerini gösterdi. “Tehdit etmeye mi çalışıyorsun? Bence durumunu daha da kötüleştirme,” dedi alçak, çattallı bir sesle. “Sana söyleneni yapsan iyi olur.”

“Sihir konusunda gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. İnsanların arasında büyüdüm. Kraliçe kim olduğumu biliyorsa bu kadarını da biliyor olmalı.” Konuşmaya çabalamak beni daha da tüketiyordu.

“Buraya nasıl geldin?”

Yuvarlanıp sırtüstü yattım ve gözümü yapraklara diktim. “Anlayamadığım bir tür sihirle.” En azından bu, doğrudu.

Ahşap kupayı yukarı kaldırdı. “İçmek istiyorsan ağzını aç.”

Acınası halim için kendimden nefret ederek ağzımı açtım ve dilimi dışarı çıkardım. Morgant her seferinde dilime tek bir damla düşmesine izin veriyordu. Kabı uzaklaştıran kadar damlaları dilimle ağzıma soktum.

“Nasıl görünüyordu? Ve nasıl hissettiriyordu? Seni buraya getiren sihirden bahsediyorum.”

Su gibi. “Parlak ışıklar... ve büyü sözler...” İnandırıcı bir yalan uydurmak o an açıkça beni aşıyordu ve Morgant yenisine sert bir tokat attı ki gözümün önünde parlak bir şimşek çaktı.

“Bana bir daha dokunma,” diye elimden geldiğince hiddetli biçimde tısladım.

Morgant bal rengi gözlerini bana kilitleyerek ayağa kalktı. Taş kupayı başımın üzerinden meşe zemine boşalttı. “İnsanlar arasında yaşadığın için perilerin ne kadar dayanıklı olduğunu bilmiyor olabilirsin. Tabii fiziksel olarak. Zihnin iflas edebilir. Açlıktan ölmek için dua edebilirsin. Susuzluktan çıldırabilirsin. Ama ölüm o kadar kolay gelmez.”

“Hayvanın tekisin,” diye mırıldandım. Kendimi kontrol edemedim kelimeler dilimden dökülüvermişti. Ağzımı kapattığım anda korkunç bir hata yaptığımı farkındaydım.

Morgant döndü ve okla delinmiş olan omzuma bir anda acı saplandı ama bana dokunmuyordu bile. İşkenceye benzer büyü omzumun arkasını parçalarken yerde kıvrandım.

“Briga’nın bana hangi yetenekleri bahsettiğini biliyor musun?” diye homurdandı. “Kül tanrıçası şifacı olarak beni seçti. Kırılan kemikleri, yırtılmış deriyi ve kasları onarabilirim. Ama iyileştirebilen büyü bir bedeni parçalara da ayırabilir.”

Keskin büyü dalları kaslarımı pençe gibi deldi. Tek kelime edemiyordum, sadece insanlık dışı çığlıklar atıyordum.

“Bak ben buradayım,” diye tısladı. “Sihrimi mükemmel biçimde kontrol edebiliyorum. Seninse hiçbir gücün yok. Bir hayvan gibi inliyorsun. Seelie’lerin bizi böyle isimlendirdiğini biliyorum. Hayvanlar. İblisler. Ama biz burada hayvanlara, ormanın muhteşem yaratıklarına saygı duyuyoruz. Peri Ülkesi’nde ise onları yiyorlar. Ne düşünüyorum biliyor musun? Seelie’ler kendileri hayvanlardan daha vahşi oldukları halde bu kelimeyi bir hakaret olarak kullanmamalılar. Bir de senin gibi perileri hakir görüyorlar. Acınası. En ufak sihir dizisini toplamaya dahi gücün yok.”

Istırap dolu büyüsünü üzerimden çektiğinde, yırtıcı bir hayvanın üzerinden pençelerini çektiği bir av gibi hissettim.

Tüm bedenim titriyordu, midemi bulantı hissi kapladı.

“Buradan canlı çıkmak istiyorsan,” dedi keskin bir dille, “belki de sihrini kullanmayı öğrenmelisin. Sana verebileceğim en iyi tavsiye bu.”

Görüş alanımdan çıktı, kapının gıcırdayarak açıldığını daha sonra da çarparak kapandığını duydum.

Yüzümü yere yasladım ve kontrolsüz şekilde titremeye başladım. Zihnimin gerisindeki neon ışığı Torin’in düşüncesiyle yanıp sönmeye devam ediyordu. Artık burada bir yerde kapalı tutulduğundan ve benden daha beter hırpalandığından emindim.

Ve belli ki susuzluktan hezeyan geçiriyordum, çünkü bir şeyler görmeye başlamıştım... Etrafımda yükselen, bana doğru uzanan sarmaşıklar ve yapraklar görüyordum...

Bir çarpma sesi hayalimi yarıda kesti. Kafatasımın içinde bir patlama sesi mi duymuştum?

Yere uzandım, başım zonkluyordu. Kalbim buz gibiydi.

BUM. BUM.

Ama gürültü devam ederken bile gözlerimin kapanmasına izin verdim. Önce kışı düşündüm; dünyayı beyaza bürüyen ayazı. Bir krallığın üzerine çöken buzu.

Sonra ağacın canlandığını, taş duvarlardan uzaklaştığını gördüm. Sürünüyor, ormanda ilerliyor, ağaç gıcırtiları ve iniltilerden oluşan bir senfoni içinde bizi özgür bırakıyordu. Kırmızı yapraklar etrafımızdaki dünyada kan damlaları gibi uçuşuyordu ve Torin ile ben özgürce yürüyorduk.

Çaresizlik ve acı zihnimi parçalıyordu.

Demek tam da bu yüzden buraya İstırap Ormanı diyorlardı...

Ava

Her uyanışında sırtımın acıyla kavrulduğunu hissettim ve bilincimin açılmamış olmasını diledim. Yeniden uykuya daldığımda soğuk limonatalar, çilekli *milkshake*'ler ve mangolar düşledim.

Rüyalarımın gerisinde hep Torin'in bana seslendiğini duyuyordum ve rüyalarım kâbuslara dönüyordu: Keskin buz şarkıtlarından oluşan bir manzara, Torin'in yardımına ihtiyaç duyduğu ve benim onu bulamadığım donmuş bir tundra.

Gözlerim aniden açıldı. Omzumdaki acı değişmiş, keskin bir yırtıktan hafif bir yanma hissine dönüşmüştü. Hafiflemişti.

Sol elimle arkama uzandığım anda irkildim. Cildim sıcak ve hassastı. Enfekte olmuştu.

Kahvetsin. Periler iyileşmek konusunda insanlardan daha iyiydi ama yine de enfeksiyondan ölebilirdi.

"Ava!" Yine Torin'in sesi.

Halüsinasyon görüyorum, diye düşündüm.

Susuzluk boğazımı tırmaladı ve dudaklarımı güçlkle ancak yanıt verecek kadar ıslatabildim. "Evet?" dedim ama daha çok "Beh?" der gibi çıkmıştı.

“Ava!” Uzaktan gelen bir ses. Boğuk ama kesinlikle Torin’in sesi.

Kalbim hızlanmaya başladı. “Torin?” dedim hırıltılı gibi bir sesle.

Sesin geldiği duvara doğru emeklemeye çalıştım ama yere kapaklandım.

“Ava!”

“Buradayım!” Bağırmaya çalışmıştım ama kelimeler dışarı çıkamıyordu, o anda gözlerimden yaşlar boşandığını fark ettim. Torin’in beni böylesine dağılmış halde göremediğine mutlu oldum.

“Buradayım!” diyebildim çatlayan sesimle.

Taşın ardından bana sürekli aynı şeyi tekrar ediyordu. Ama duvarlar kalındı ve ne dediğini çıkaramıyordum. Neyin gerçek olduğuna dair bir fikrim kalmayınca kadar sesler zihnimde yankılanıyordu.

“Günlerdir çığlık atıyordun,” diye bağırdı.

Gözlerimi kırptım. Günler mi? Uykumda çığlık atıyor olmalıydım. Acaba onu endişelendiren neydi? Benim ne durumda olduğum mu, yoksa Peri Ülkesi’nin devlet sırlarını düşmanlarına açık etmem mi?

Yutkundum, boğazım bir çöl gibi kupkuruydu. “Neden hâlâ buradasın?” Sesim çatallıydı. Yanaklarımdaki yaşları kuruladım. “Eve git, Torin.”

Sessizlik çöktü; sonra tekrar sesini, adımı seslendiğini işittim.

Düşüncelerim odağını kaybetmişti, söylediği hiçbir şeyi anlayamıyordum.

Vücudumun her yanı aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk hissettiriyordu.

Yere baktım ve budaklı köklerin arasında biriken ıslak su tabakasını belli belirsiz fark ettim. Yağmur mu yağmıştı? Biraz öne doğru süründüm ve toprak tadındaki yağmur suyunu yaladım.

UZAKTA BİR KAPI GICIRDADI. YOĞUN VE KİRLE AĞIRLAŞMIŞ HAVAYI İÇİME ÇEKTİM. Ne kadar zamandır yerde yüzüstü yattığımı bilmiyordum.

Başımı çevirdiğimde Morgant'ın kapı aralığında belirlediğini ve bana baktığını gördüm. Elinde kalaylı bir fincan vardı ama şu ana kadarki ilişkimize bakılırsa bu muhtemelen bir rahatlama kaynağı olmayacaktı.

Yanımda diz çöktü ve içimde bir korku titredi. Burada daha ne kadar kalabilirdim?

Serin, yatıştırıcı bir büyü sırtıma yayıldı, sonra kaslarıma doğru kaydı. Vücuduma akan temiz su hissi, acıyı ve toksinleri yıkadı. Sihirli bir lapa, ateşim için bir merhem gibi.

“Yaran enfekte olmuş,” diye mırıldandı.

“Hadi canım,” gibi bir şey söylemek istedim ama onunla ağız dalaşına girmek konusunda dersimi almıştım.

“Niyetim bu değildi.”

Rahatlayarak uzunca bir nefes verdim ve sırtımı hafifçe büktüm. Asırlardır ilk kez hareket edebildiğimi hissediyor gibiydim.

“İyileştirmek için fazla bekledim,” dedi. “Yara izi kalacak. Ama enfeksiyon iyileşti. Hiç sihir öğrenebildin mi?”

Sihrini üzerimden çektiğinde yan döndüm ve yavaşça doğruldum. Omzumun arkasına uzandım, parmak uçlarım pürüzlü deri çıkıntılarının üzerinde gezindi. Yaralıydı, evet, ama artık dokunulduğunda acı vermiyordu ve sıcak değildi.

Başımı kaldırıp benim için hazırladığı yeni felaketi görmeyi bekleyerek ona baktım ama elindeki kalaylı kabı bana vermekle yetindi. Dudaklarıma götürüp kana kana içtikten sonra kendimi yavaşlatmaya çalışarak nefes aldım.

“Çok hızlı içme. Hasta olursun,” dedi düşüncelerimi okumuş gibi.

Ağaç dallarının arasından süzülen bal rengi ışık, beyaz saçlarını altın rengine boyuyordu. Gündüz olduğunu fark etmemiştim. Bir zindanın zemininde acıdan kıvranmıyorken dünya gerçekten de güzel olabiliyordu.

“Burası iyi polisi oynadığın bölüm mü?” diye sordum.

Kaşları birbirine yaklaştı ve ne dediğim hakkımda hiçbir fikri olmadığını fark ettim. “Kanının zehirlendiğini kalenin içinden hissettim. Tedavi edilmesen ölecektin.” Köşeli çenesinde bir kas seğirdi. “İyileştirmek benim doğamda var ama bazen bir Unseelie’nin görevi başkalarına zarar verecek şeyler yapmaktır. Ve bu bizi incitir. Güçlenmek canını yakabilir.”

“Hmmm.”

“Şimdi bize Seelie kralından bahsetmeye hazır mısınız?”

Onu tanıdığımı kabul etmediğim sürece Morgant daha fazla detay vermemi isteyemezdi. “Kimden?”

Bana bakarak ayağa kalktı ve belindeki küçük deri çantadan bir parça ekmek çıkardı. “Eğer yaşamak istiyorsan bunu ye. Ama çok acele etme. Bir süre geri dönmeyeceğim.” Yukarıdaki yapraklara baktı. “Yakında daha fazla suyun olacak.”

Arkasını dönüp kapıyı çarparak çıktı. Beni kilitlerken metal sürgünün sesini dinledim.

BİR GÜRLEME SESİ VE DUVARLARIN GÜMBÜRDEME HİSSİYLE UYANDIM. Ses beni ürpertti, ta ki bunun çok ihti-

yacım olan bir şey, bir fırtına olduğunu fark edene kadar.

Yukarıdan vücuduma soğuk su damlıyor, yeşil elbisemi ıslatıyordu. Gözlerim birden açıldı ve içgüdüsel olarak ağzımı açtım. Yağmur suyu boğazımdan aşağı kayarak susuzluğumu giderdi. Yukarıda ışıklar parladı ve gök gürültüsü kalenin duvarlarında gümbürdedi. Ellerimle bir bardak yaptım, yağmur suyunu topladım ve büyük bir iştahla içtim.

Ellerimi doldurmaya devam ettim, içebildiğim kadar içtim. Yağmur tenimi ıslatıyordu.

Duvara yaslanıp suyun üzerimden akmasına izin verdim. Titreyerek kendime sarıldım. Ama yağmur suyu hücremdeki pis kokuyu temizliyor, onu ağacın köklerine doğru çekiyor gibiydi. Tanrı'dan su biriktirmek için bir fincanım ya da başka bir şeyim olmasını diledim ama Morgant onu da yanında götürmüştü.

Yakın gelecekte duş almak için tek şansım bu olabileceğinden, elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Yağmurda kendimi ovdum, sonra elbiseyi elime aldım ve elimden geldiğince temizledim. Morgant bunu bilerek yapmıştı, kendisi yeşil kadifesi ve altın tacıyla tertemiz görünürken beni elbisesiz ve sabunsuz bırakmıştı. Bu da kontrol mekanizmalarından biriydi, bu yüzden elimden geldiğince itibarımı geri almak zorundaydım.

Giysilerimi fırçalamayı bitirdiğimde kurumaları için astım ve duvara doğru kıvrıldım.

Taş duvarlardan birinden çekiç sesleri yankılandı ve donakaldım. Hâlâ halüsinasyon mu görüyordum?

Morgant'ın sözleri zihnimde tekrar tekrar çınladı.

Senden tiksinen bir adamı korumaya çalışıyorsan, bunu acınası bulduğumu söylemeliyim.

Torin

Başımı ellerimin arasına alıp duvara yaslandım, artık yara bere içinde bir kraldım. Bildiğim tek şey, Ava'yı buradan çıkarmam gerektiği idi.

Yerde biriken yağmur suyu, Morgant'ın "iyileştirici" güçlerini kullanarak tanınmayacak hale getirdiği ayaklarımdan akan kana karışıyordu.

Bedenimde akan zehirle buraya kilitlendiğimden beri yeni bir geçit açacak sihir gücünü toparlayamamıştım. Bunu yapabilsen bile, Ava'yı bırakamazdım.

Başlangıçta, hapsedilmemin en kötü yanı Morgant'ın boğazıma demir bir boru saplamasıydı ya da belki de beni bayıltıp zincirledikten sonra uyanmamı bekleyip büyüleriyle ayaklarımdaki kasları koparmasıydı. Kötüydü ama en kötüsü bunlar değildi. En kötüsü Ava'nın çığlıklarını duymak ve hiçbir şey yapamamaktı.

Boğazıma dokundum ve hafıflemiş bir acıyla zonkladı. Yağmur damlaları hâlâ yukarıdaki ağacın tepesinden dökülüyor ve çıplak göğsümden aşağı kayıyordu. Başımı geriye bıraktım ve damlalar eski tanrılardan gelen nazik bir kutsama gibi beni yatıştırdı.

Duvarların ardından Ava ile konuştuğumdan beri birkaç kez daha adını seslenmeyi denemiştim ama beni duyabildiğini sanmıyordum.

Zihnim bir fanteziye sürüklenip duruyordu; onu odama taşıyıp yatağıma yatırıyordum. Orada, geniş bir cam tavanın altında bir elma ağacı büyüyordu. Ava ile ben orada olsaydık meyvelerin tatlı aromasının boğazımızdan akışını hissederek dilediğimiz kadar elma yiyebilirdik. Tadı neredeyse dilimde hissedebiliyordum...

Uzun, yavaş bir nefes verdim. Bir mucize olup da bizi buradan çıkarmayı başarabilsem ve Peri Ülkesi'ne ve odama dönecek bir geçitten geçebilsek bile onu tek bir dokunuşumla öldürebilirdim.

Zihnimin derinliklerinde kız kardeşimin yüzünü gördüm. Son birkaç günde kafamın içinde onunla pek çok kez konuşmuştum. Şimdi Orla karşımda olsa ona Ava'yı eve götürmek istediğimi söylerdim. Bana, bunu yapamayacağımı hatırlatırdı. Ava'yı bir kol boyu mesafede tutmam gerektiğini hatırlatırdı. Ve Ava'yı cildine yayılan kırağı ile neredeyse öldürdüğümü de hatırlatırdı.

Yaralı bedenimin verdiği acıyla yüzümü buruşturdum.

Önkoluma göz attım. Cildimin altında, iblisin kırdığı kemiklerim yavaşça iyileşmeye başlamıştı. Sihrim olmadan normalde olduğu kadar hızlı iyileşemiyordum.

Bir tür homurtuyla kanlı ayaklarımın üzerine yükselmeye kendimi zorladım. Yeterli enerjiyi bulduğum her an yeni bir geçit açmayı deniyordum. Şu an Fısıltı Kılıcı'na çaresizce ihtiyacım vardı.

Ama ayaktayken sihir yapmaya çalışmak, göğsümü eski tanrıların kadim gücüne açmak daha kolaydı. Yumruğumu sıktım, Fısıltı Kılıcı'nın şimdi elimde olduğunu ve Ava'ya ulaş-

mak için taş duvarları oyduğunu hayal ettim. Bir damla su şakağımdan aşağı kayd.

Eski tanrılar beni gerçekten yeryüzündeki kralları olarak seçmiş olsalardı, beni burada ölüme terk etmezlerdi, öyle değil mi?

Pusuya düşürüldüğümüzde Ava'nın sürünerek bana ulaşmaya çalıştığı anı hatırlayarak bir elimle ağzımı ovaladım. Sırtımdaki okları çıkarmak istemişti.

Alacakaranlık çöküyordu, mor ve altının en soluk tonları üzerimdeki kızıl gökyüzünde parlıyordu. Bir perinin dünyalar arasında daha kolay seyahat edebildiği zaman dilimi bu saatlerdeydi. Bu, eski tanrılara başvurmak için günün en iyi zamanıydı.

Büyüm titreşerek bu kez biraz daha parlak, günbatımı renginde parıladı.

Bedenim ağır içindeydi, duvara yaslanıp başımı dinlendirdim. Ava'nın güzel, kıvrımlı boynuzlarıyla aynı duvarın diğer tarafına yaslandığını hayal edebiliyordum.

Rüyalarımda, taç giyme töreninden önce olduğu gibi sık sık Cernunnos'un boynuzlarını görüyordum. Geyik, dünyalar arasında seyahat edebiliyordu. Başımı kaldırıp kırmızı yaprakların arasındaki leylak rengi alacakaranlık lekelerine göz attım ve sihrimin alevi biraz daha yükseldi.

Soğuk büyü damarlarımda dolaştı ve Fısıltı Kılıcı'nın görüntüsü düşüncelerimde bir fener gibi parladı. Onu daha önce sadece bir kez kullanmışım ve ruhuma kalıcı izini kazımişti. Ama beni delirtmesine izin vermemiştim.

Yüzyıllar önce Kral Caerleon, Fısıltı Kılıcı'nı kullanarak hainleri birbiri ardına bizzat infaz etmişti. Hainleri tükettiğinde, Peri Ülkesi'nin sokaklarında sinsice dolaşarak yenilerini aramaya devam etti. Kara büyüye bulaşmış, dağlardan Sinach adında vahşi bir ejderha çıkarmıştı. Kral Caerleon kılıçla öl-

dürmekten sıkıldığında, Sinach'ı insanları kızartmak için kullandı ve Peri Ülkesi, Anarşi olarak bilinen şiddetli ve kanlı bir çağa girdi.

Bu yüzden kılıcı kullanmayı hiçbir zaman istememiştim. Ama şimdi... Tam zamanı gibi görünüyordu.

Yukarıdaki dallardan serin bir rüzgâr hücreme doldu. Hücrenin içi hâlâ sıcak olmasına rağmen havada karlar uçuşmaya başladı. Tanrıların son büyüünün göğsümde tutuştuğunu hissettim ve bir geçit oluşturmak için kelimeleri fısıldadım. Bir geyik gibi diyarlar arasında geçiş yapacaktım. Soğuk hava etrafımda dolanmaya ve kar daha yoğun yağmaya başladı.

Buz gibi bir rüzgâr karı havaya savurdu ve tam karşımda hızla dönmeye başladı; beyaz bir girdap yavaşça açılarak ortasındaki karanlık boşluğu ortaya çıkardı. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

Göğsümdeki sıkıntı bir anda kalktı. Tanrılara şükür, açıklık otuz santim genişliğindeydi ve ihtiyacım olan şey için yeterince büyük olan soluk mavi bir ışıkla ışıldıyordu. Açıklığa uzandım, kolum geçidin kenarlarına sürtündü, sert ve buz gibi soğuktu.

Kılıcı gördüm, obsidyen bir kabzası ve siyah deriden bir kını vardı. Efsaneye göre kılıcı Ölüm Tanrısı yaratmış, oklarından birini kabzasına saklamış ve av köpeklerini kara taş kabzaya kazımişti. Kılıcı kavradığımda, onun gölgeli gücünün içimde dolaştığını hissettim.

Kılıcı ve kınını kendimle birlikte İstirap Ormanı'na çektim ve geçit tekrar kapandı.

Kılıç elimdeyken, tanrıların sarhoş edici sesleri ilahi dillerinde etrafımda fısıldaştı. Gözlerimi kapatarak eski tanrılara onların dilinde fısıltıyla teşekkür ettim, bu dili yalnızca tanrılar ve krallar konuşabilirdi.

Seni kurtarmaya geliyorum, Ava.

Kabzayı iki elimle kavrayarak kılıcı savurdum ve kalın duvarları birbiri ardına kestim. Kendim için kapılar oydum. Ona doğru.

Sonunda onu gördüm, derin bir uykudan uyanıyordu. Taşların tozuyla kaplıydı.

Ve üzerinde bundan başka hiçbir şey yoktu.

Ava

Duvarlar sallanmaya başladığında ve keskin bir bıçak taşı delerek kalın duvarda bir delik açtığında gerçekçi bir kâbus gördüğümünden emindim.

Molozlar havaya saçıldı ve çeliğin kayaya çarpma sesi etrafımda yankulandı.

Toz bulutunun içinde, kaslı bir kol ve altın rengi bir ten gözüme çarptı; bu pazıyı çevreleyen dövmeleri tanıyordum.

Kalbim yerinden fırladı. Bu gerçek olabilir mi?

Açılan boşlukta Torin belirdi, dövmeli göğsü gri tozlarla kaplıydı. Bakışlarını aşağı, bana doğru çevirdiğinde solgun gözleri dünya dışı bir ışıkla parıltıyordu.

Belki susuzluktan veya yaşadığım hezeyandan böyle hissediyordum ama tam yanımda yükselen bir tanrı gibi göründüğünden nefesimi tuttum. Yaralı ve kanla kaplı bir tanrıydı ama yine de bir tanrıydı.

Burada geçirdiğimiz son birkaç günün ardından hâlâ nasıl bu kadar güçlü kalabilmiştii?

Bakışlarını yavaşça üzerimde gezdirdi ve o anda tamamen çıplak olduğumu hatırladım. Elbisemi temizledikten sonra kurumaya bırakmıştım.

Kalbim bir kez daha gümbürdedi ve göğsüme çektiğim dizlerime sarıldım.

Seelie kralı kılıcı kınına soktu. “Buradan gidiyoruz, Ava.”

Elini kılıçtan çekmeden yüzünü ağacın gövdesine çevirdi ve gözlerini kapatarak parmak uçlarını saygıyla kılıcın bıçağında gezdirmeye başladı. Sonra geniş bir kavis çizerek gövdeyi parçaladı.

Bıçak kalın meşe duvarları delip geçerken ve havada dünya dışı sesler yankılanırken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Fısıltılar...

Boğazıma bir yumru oturdu ve yüzümü buruşturdum. Gövdeye saplanan kılıç darbelerini izlerken neden biri bıçaklanıyor gibi hissediyordum?

Güçsüzlükten titreyen kaslarımla elbiseme uzandım. Elbiseyi parmak uçlarımla yakalamışken Torin beni kucakladı ve gecenin karanlığına doğru taşıdı.

Özgürlüğün verdiği şaşkınlık göğsümde çılgınca dans ediyor ve damarlarıma adrenalin pompalanıyordu. Orada öleceğime öylesine emindim ki. Dışarıda, yıldızların altında olduğumuza inanamıyordum. Elbiseyi üzerime tuttum, onu giymeye ayıracak vakit yoktu.

Kaleden boru sesleri yükseldi.

“İyi misin?” diye sordu Torin. “Çıglıklarını duyalı günler oluyor.” Hızlı hareket etmeye çalışıyordu ama yürürken sağ tarafına yüklendiğini hissedebiliyordum. “Sana ne yaptı?”

“Ben iyiyim. Esas nefret ettiği kişi sensin. Torin, sen topalıyor musun? Kendi başıma koşabilirim.”

Sorumu duymazdan gelerek “Padoktan bir at alacağız,” dedi. Bakışları yeniden vücuduma kaydı.

Kendimi örtmeye çalışarak elbiseyi yukarı çektim. Namuslu görünmeye çalışmıyordum; sadece dikkatini dağıtmak için iyi bir zaman olmadığı açıktı.

“Torin. Morgant beni itici ve pasaklı bulduğunu söyledi ama gözlerini bakman gereken yerde tutmadığını hissediyorum.”

“Seni rahat bırakması için öyle söyledim. İşbirliği yaptığımızı düşünmesini istemedim. Görünüşe bakılırsa işe yaramamış.” Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı ve beni sımsıkı tutuyordu. “Neredeyse geldik.”

Başımı çevirdiğimde atların otladığı taştan bir çitle çevrili ufak bir padok gördüm. Kakofonik bir karga sürüsü karanlık göğün altında çılginca gıklayarak üzerimizden geçti.

“Seni yeniden ele geçirmelerine izin vermeyeceğim,” dedi, bunu neredeyse kendi kendisine söylemişti. Kadifemsi sesi son birkaç günün vahşetine karşı bir merhem gibiydi. “Seni bu lanet olası iblislerden uzağa götüreceğim.”

“Onlardan biri olmam ne tuhaf,” diye mırıldandım.

Beni kollarında tutarak taş duvarlardan birine gücükle tırmandı. Bir an için siyah kirpiklerini indirdi ve gözlerime baktı. “Onlar böyle düşünmüyor.”

Beni çimlere bıraktı, giymek için elbisenin kenarlarından tuttum ama onu elimden alıp ata doğru yöneldi.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladım.

“Çok vaktimiz yok.” Elbisemi katlayıp beyaz bir atın sırtına serdi. “Ve güven bana. Dörtnala gitmeye başladığımızla atla aranda bir şey olmasını isteyeceksin. Şu anda elimizdeki tek şey elbise.”

Duvara göz gezdirdi ve taşın üzerine asılı bir yular ve yular ipini oldukları yerden aldı.

Kendime sarılıp arkaya, kaleye göz attığımda kalp atışlarım hızlandı. Ay ışığında çelik parıltılarını görebiliyordum. Askerler şimdiden peşimize düşmüşlerdi.

Torin ata peri dilinde bir şeyler söyledi ve ipi yulara bağladı. Beyaz kısrak büyülenmiş gibi ön ayaklarını bükerek dizleri üzerine eğildi.

“Atla,” dedi Torin. “Şimdi.”

Arkama dönüp tepemizde beliren kaleye baktım. Karanlık taş kuleler gökyüzünü deliyor, yarı taş yarı ağaç, kasvetli köklerden kıvrılarak yükseliyor, koyu renkli dallar kuleleri sarıyor ve üzerlerinde bir çağlayan gibi kırmızı yapraklar sıralanıyordu. Sanki topraktan bir kale büyümüştü ve toprak onu geri çekmek için yukarı uzanıyordu. Bu muazzam görüntü başımı döndürdü.

Atın üzerine yerleştim, bacaklarımı açıp elbisemin üzerine oturdum ve beyaz yelesini kavradım. Torin haklıydı. Gerçekten de kendimle at kılı arasında bir şey olmasını istiyordum, çünkü bu zaten yeterince tuhaf ve rahatsız ediciydi.

Ölmeden önce yapılacaklar listesinin tersi ne olabilirdi? Adı ne olursa olsun, çıplak ata binmek benim listemde yer alacaktı. Yine de yaklaşan askerlere dönüp baktığımda ulaşım yöntemini dert edecek bir konumda olmadığımı fark ettim.

Torin arkama bindi ve bir elini belime doladı. Boştaki eliyile dizginleri yakaladı.

Biz kez daha Seelie dilinde konuştu ve at ayağa kalktı.

Torin hafif bir tekme attı ve dörtnala otağın ortasından geçip taş duvarın üzerinden atlayarak havalandık. Gecenin serin rüzgârı saçlarımı ve çıplak tenimi kamçılıyordu.

Hayatta kalabilmek için kısırağın yelesine yapışırken kalbim hızla çarpıyordu. Yine de Torin’in belimi kavrayışı demir

gibiymi. Ve birkaç dakika sonra, hoş bir heyecan hissetmeye başladım. Zindanda geçen onca günden sonra yeniden hayata dönmüş gibi hissediyordum.

Yine de bu durumda bir sporcu sutyeni çok makbule geçerdi.

Torin'in beni hiçbir yere bırakmayacağından -etrafımdaki güçlü kolunun bir güvenlik mengersi olduğundan- emin olduğumda bir elimle yeleyi serbest bıraktım ve göğüslerimi yerinde tutmaya çalıştım.

Tanrım, sonunda burada özgür olmak harika bir histi.

Kaleden borular çalındı ve ses yıldızlarla aydınlanmış krallığın üzerinde süzüldü. Bakışlarım solumuzdaki küçük taş binalarda ve pencerelerinden süzülen sıcak ışık zerrecikleriyle dolu tepelerde gezindi. Uzakta, bir yamacın tepesinde gümüşü bir ışıkla çevrelenmiş dairesel bir kale duruyordu. Ve ufkun daha da ötesinde, karanlık bir dağ silsilesi gökyüzüne karşı uzanıyordu, zirveleri kırmızı ışıkla aydınlanmıştı.

At hızla ağaçların arasına daldı. Ay ışığı üzerimizdeki kırmızı yaprakları delip geçiyordu.

Biz ilerlerken orman etrafımızı sararak bizi gölgesinin altına gizledi. Torin atı ana yoldan ayrılan dar bir patikaya yönlendirdi. Dörtnala ormanın derinliklerine doğru ilerlerken sis etrafımızı sardı ve Torin atı ağaç gövdeleri arasında kıvrılan başka bir patikaya yönlendirdi.

"Aman Tanrım, başardın Torin." Her şey öylesine hızlı olmuştu ki oradan kaçışımızı neredeyse unutmuştum. Olanlar hâlâ bir rüyanın parçası gibi hissettiriyordu. "Duvarları kesip geçebilen bir kılıcı tam olarak nereden buldun?"

"Tanrıların seçilmiş krallarına bir hediyesi. Onu çekip alabilecek genişlikte bir geçit açmayı başardım. Ama bizi buradan götürecek kadar uzun süre açık tutamadım." Torin'in ar-

kamda kıpırdadığını hissettim, nefesi enseme ısıttı. “Omzuna ne oldu böyle? İblisin büyü mü?”

Başımla onayladım. “Evet. Muhtemelen çığlıklarımı duyduğun sıradaydı. Enfeksiyon kaptıktan sonra Morgant tekrar gelip onu iyileştirdi.”

“Elbiseni o mu aldı?” Sesi bir anda çelik gibi bir öfkeyle kaplandı. “Zaten daha şimdiden ciğerlerini söküp onu kalenin kapılarına asmak istiyorum ama eğer seni bir şeye zorladıysa onun için daha yavaş bir ölüm şekli seçeceğim.”

“Hayır. Elbiseyi yağmur yağarken yıkamak için kendim çıkardım. Banyo yapmak için ölüp bitiyordum. Ve yemek yemek için. Çok fazla yemek.” Torine doğru yaslandım. “Ah, Tanrım, sürekli dondurma yediğimi hayal ettim.”

“Ben de elma yediğimi düşlemiştim,” dedi sessizce.

Başımı ona çevirdim ve yüzüm yüzünü sıyırdı. Yanağındaki sıcaklık hissi bir şekilde bana tamamen çıplak olduğumu yeniden hatırlattı.

Başparmağı kalça kemiğimin tam üzerinde duruyordu ve beni rahatlatmak ister gibi onu cildimin üzerinde gezdirdi.

Kalçalarımınla ata sıkıca sarıldım. “Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Aslında hayır. Ama kaleden olabildiğince uzaklaşmak ve sığınacak bir yer bulmak istiyorum. Sonra da Peçeli Kadın’ı bulacağım. Ve sana elma yedireceğim.”

Hafiften delirmiş gibi konuşuyordu ama yine de ağzım sulanmaya başlamıştı. “Elma,” diye tekrar ettim. “Bekle. Geri sar. Peçeli Kadın da kim?”

Derin bir nefes aldı. “Efsaneye göre o Unseelie’lerin arasında yaşayan bir kâhin. Ona Peçeli Kadın diyorlar. Bizim kâhinimiz Modron’un Unseelie’deki karşılığı. Modron yalnızca

geçmişî görebilir, ama Peçeli Kadın'ın geleceğı görebileceğini söylüyorlar. Bazıları onun gibi yaşlı kadınların eski tanrılar ya da toprağın ruhu olduğunu söyler. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama buradan nasıl çıkabileceğimizi söyleyebilecek biri varsa odur. Sadece onu nerede bulabileceğimiz konusunda tam olarak bir fikrim yok. Ve onu bulduğumuzda bizi öldürmek isteyebilir.”

“Güçlü bir büyüye mi sahip?”

Keskin bir nefes aldı. “Öyle düşünüyorum.”

At yıldırım hızıyla koştururken sarf ettiğimiz efordan kaslarım yanmaya başlamıştı. “Yakınlarda bir sığınacağın izini görüyor musun?”

“Henüz bunu aramıyorum. Bir nehir bulabilirsek peşimizdeki iz sürücülere kokumuzu kaybettirebiliriz.”

Hava artık daha serindi, çıplak derimin üzerinde tüylerim diken diken olmuştu. Isınmak için arkaya, Torin'e doğru sokuldum ve boğazından alçak bir mırıltı yükseldiğini duydum.

Belimdeki parmakları sınıksıydı.

Ay ışığı üzerimizdeki yaprak örtüsünü delerek karanlık orman zeminine akıyor ve onu gümüş beneklerle süslüyordu.

Sonunda ağaçların arasında parıldayarak akan bir nehir belirdi.

“İşte geldik,” diye mırıldandı Torin atı nehre doğru yönlendirerek.

At dört nala sığ dereye girdi ve üzerime soğuk su sıçrattı. Dudaklarımı yaladım, boğazım hâlâ susuzluktan yanıyordu. Yağmur güzeldi ama yeterli olmamıştı. Nehir suyunun her damlası tanrıların bir lütfu gibiydi.

Torin'in çelik gibi göğsü arkamdan beni ısıtıyordu. Beni kavradıkça kaslarım yavaş yavaş gevşemeye ve onun içinde

erimeye başladı. En azından şu an için kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Ama işin aslı, muhtemelen hâlâ bu dünyada sıkışıp kalmıştık. Bu Peçeli Kadın'ı bulma şansımız ne kadardı? Ve onu bulsak bile, bize yardım edecek miydi?

Bir bilinmezliğin peşine düşmüştük.

Ama Torin umutlu olduğu sürece, karanlık düşüncelerimi kendime saklayacaktım. Ona burada kapana kısılmış olabileceğimizi düşündüğümü söylersem yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamazdım.

❖ 10 ❖

Ava

Tuzlu bir esinti üzerimizden geçti ve nehirde hızla ilerlerken açıkta kalan tenimi ısırdı. Havadaki tuzlu tada bakarak denize yakın olduğumuzu düşündüm. Etrafımızda yoğun bir sis dalgalanıyordu.

Torin atı dizginlediğinde, akan suyun sesi yakınlardaki bir şelale gibi kükredi. “Ava, şuradaki terk edilmiş bir ev olabilir.”

Deniz kokan sert bir rüzgâr üzerimize doğru eserek sisin bir kısmını süpürdü. Ağaç gövdelerinin arasından, uçuşuma bakan taş bir yapıyı seçebiliyordum; pencereleri kararmış küçük bir kulübe.

Torin attan inmeme yardım etti, serin suyu ayaklarımda hissettim. Elbiseyi attan kaptım ve üzerime geçirdim.

Torin nehirden su içmek için çoktan diz çökmüştü ve ben de ona katıldım. Ellerimi birbirine kavuşturdum ve kana kana içtim. Hayat veren nehir boğazımdan aşağı aktı, çenemden ve elbisemden aşağı süzüldü. Tanrım, eski günlerde insanların nehirlerle tapmasına şaşmamalı.

Torin ayağa kalktığında ben içmeye devam ediyordum. “İçeri girmeden önce boş olduğundan emin olmak istiyorum,” dedi. “Hızlıca kaçmamız gerekebilir, atı eve yakın bir yere getir.”

Onun peşinden nehirden çıktım ve kılıcı belinde açıklığa doğru ilerlerken onu izledim. Bakışlarım ayaklarına kaydığında, yırtık topuklarını fark ettim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Gece çökerken hava giderek soğuyordu, kendi kendime sıkıca sarıldım ve atı nehirden çıkarıp açıklığa götürdüm. Kasvetli hücrede geçen günlerden sonra ev korkunç derecede rahat görünüyordu. Karanlıktı ama yumuşak bir yatağı olan bir yer fikri mutlak bir cennet gibiydi. Evin bir tarafı pırıl pırıl denize doğru uzanan sivri bir uçuruma bakıyordu ve arka tarafta ona kol kanat gerer gibi görünen bir orman yükseliyordu. Yuvarlak kapısı eve sıcak bir görünüm veriyordu. Ay ışığında evin uzun zaman önce gök mavisine boyanmış olduğunu görebiliyordum ama boya deniz rüzgârları yüzünden aşınmıştı. Kırmızı yapraklar yerleri bordo bir halı gibi kaplamıştı.

Torin kılıcını çekip ön kapının merdivenlerini tırmanırken kulübeye doğru bir adım daha yaklaştım.

Döndüm ve bakışlarımı evin dışındaki iki eğri mezara çevirdim. Yakınlaşarak, taşın üzerindeki yabani, güzel oymaları, birbirine kenetlenmiş sarmal desenleri, mavi ve mor yılanların kıvrımlarını inceledim. Buraya gömülenlerin isimleri runik harflerle yazılmıştı ama onları okuyamıyordum. Kırmızı uçlu mavi sarmaşıklar tıpkı oymalar gibi kıvrımlarla mezarlara tırmanmıştı. Buraya her kim gömülüyse birileri mezarlarına bu denli özen göstererek isimlerini sonsuzluğa kazıyacak kadar onları sevmiş olmalıydı.

Evin yanında duran ters dönmüş teneke yalaklar bir zamanlar burada çiftlik hayvanlarının yaşadığını gösteriyordu. At için de bir yer buldum ve onu bağladım.

Bunu yapmayı bitirdiğimde dalların arasındaki bir hışırtı dikkatimi tekrar ormana çekti.

Kalbim hızlanmaya başlamıştı.

Gölgelerin arasından, cılız uzuvları gümüş rengine parlayan devasa bir böcek üzerime doğru geldi. Ağzım açık kaldı. Bu şey bir at kadar büyüktü. Bu sefer bir örümcek değildi, ama tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Ona iyice bakamadan orman zeminine düştü ve bir kez daha ormanın içinde kayboldu. Uzun, güçsüz bir nefes aldım ama kaslarım hâlâ gergindi.

Rahatlamam kısa sürdü. Bir kalp atışı sonrasında yaratık arka ayakları üzerinde yükseldi, başı ay ışığında parlıyordu. Üzerimde metalik bir peygamber devesi gibi yükselirken kalbim dondu.

Bana doğru hamle yaptı, tırpana benzeyen devasa kollarından biri kafama doğru uzandı. Yoldan çekildim ve ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak ondan uzaklaşıp tuzlu rüzgâra doğru koşmaya başladım. "Torin!"

Dik, karanlık kayalıkların kenarına ulaştığımda kaçacak başka yerim kalmamıştı. Uzun deniz çayırıların arasında durdum ve arkamı dönerek onunla yüzleştim. Işıldayan bileşik gözleri bana bakıyor, ağzında bir çift devasa diş seğiriyor ve açlıkla kasılıyordu. Bıçak gibi kolları büküldü.

Sonunda Torin kapıyı çarparak açtı ve kılıcını çekti.

Peygamberdevesi hareket etmeyi bıraktı, yeni tehdidi değerlendirmek için başını çevirdi. Torin peygamberdevesinin gövdesine bir kılıç darbesi indirdiğinde, yaratık sıçrayarak uzaklaştı ve beni uçurumun kenarına sürükledi. Arkamdan gelen bir fırtına sırtıma deniz serpintileri savurdu. Arkama dönüp uçurumdan aşağıya baktım. Falezin bittiği yerde okyanus çalkalanıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Peygamberdevesi Torin'in üzerine saldırdı. Kılıcını savunup yaratığın kollarından birini kesti ve o şey acıdan ince, tiz

bir ılık attı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Peygamberdevesi kalan kolunu Torin'in vücuduna rahatlıkla saplayabilirdi.

Zihnim boşalmaya başlamıştı, sadece okyanusun akıntısını ve yakındaki ormanın alçak, müzikal uğultusunu duyuyordum. Rüzgâr üstümden geçerken peygamberdevesinin etrafından koşarak kendimi yaratıkla Torin'in arasına soktum.

"Ava!" diye bağırdı ama onu umursamadım.

İçgüdülerim tek bir fikre kanalize olmuştu: Torin'i güvende tutacaktım ve bunu yaparken orman bana yardım edecekti.

Peygamberdevesine bakarken, zihnimde yeryüzünün canlanıp isteklerime itaat ettiği görüntüler canlandı. Deniz kenarındaki uzun otlar, peygamber devesini denize çekmek için yükseliyordu...

Benliğimin derinliklerinden bir kükreme, öfkeli bir ılık koptu ve rüzgâr onu yakalayıp dalgaların üzerine taşıdı. Ağacın dallarından kopan kırmızı yapraklar fırtınada yuvarlanarak yaratığın yüzüne doğru savruldu.

Peygamberdevesi tökezleyerek geriye savruldu, ta ki uçu-
rumun kenarından aşağı düşünceye kadar.

* 11 *

Ava

Olduğum yerde öylece kaldım, titriyordum ve gözlerimi kayalık uçurumdan ayıramıyordum. Gürültülü bir çatırtı dalgaların sesi üzerinde yankılandı. Peygamberdevesi denize çakılmıştı.

Torin kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. "Bu... ilginçti. Çılgınlıqla onu aşağı mı düşürdün?"

Vücudum elektrikle çatırdıyordu ama bu sadece sinir uçlarımda kalan korkuydu, öyle değil mi? Büyü mü yapmıştım yoksa rüzgârın kendisi mi canavarı uçurumdan aşağı itmişti, emin olamıyordum.

Midemden yukarı tırmanan bulantıyı bastırmak için nefesimi tuttum. "Ev boş mu?"

Başını salladı.

Dövuşün öfkesi bedenimi terk etmeye başlamıştı ama bacaklarım hâlâ titriyordu. "Güzel"

"Bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," dedi. "Sen de sıcak bir banyo yaparsın."

Boğazım düğümlendi. Duvarı yıkarak hücreme girdiği anda bir tonrı gibi göründüğünü düşünmüştüm. Şimdi de bir o kadar güzeldi ama bakaşlarım çürümüş kollarına ve kanlı

ayaklarına kaydı. Teni kırmızı ve morun belirgin tonlarıyla kaplanmıştı.

Derin bir nefes aldım. “Ayakların kanıyor. Elbisemden sarı gı bezi yapabiliriz.”

“İkimiz de fena durumdayız, öyle değil mi? Ama bir peri bedenine sahip olmanın güzel yanı da bu. İyileşiyor.” Arkasını döndü ve eve doğru yürürken eliyle saçını taradı.

Bir kaşımı çattım. İyi bir kralın halkıyla ilgilenip onu koruması bekleniyordu ve Torin’in de kendi yaralı bedeniyle ilgilenmekten daha çok, bir koruyucu gibi hissetmeye ihtiyaç duyduğunu düşünmeye başlamıştım. Eğer biriyle ilgilenmiyorsa, içten içe kendini paramparça hissedeceğini sezinliyorum. Sözlerimi dikkatli seçmeliydim.

“Torin?” diye seslendim.

Bana bakmak için döndüğünde sırtıma doğru uzandım. “Morgant omzumu iyileştirdi ama hâlâ küçük bir sızı hissediyorum. Evde antiseptik ya da merheme benzer bir şey gördün mü?”

Kapı eşiğinden bana bakarken kaşlarını kaldırdı. “Sadece bir sızı mı?”

“Ufak bir sızı. Ama daha kötü olmasını engellemek için dezenfekte etmekten zarar gelmez.”

“İçeride bir şey görmedim.” Mezarların üzerine tırmanan mor yapraklı dalları işaret etti. “Ama Eventide sarmaşığının yaprakları neredeyse sihirlidir. Peri Ülkesi’nde de yetişirler. Onlardan biraz toplarsan, ezerek omzunda harikalar yaratacak antiseptik bir yağ elde edebilirim.”

Ona gülümsedim. “Teşekkürler.”

Mezarların yanına gidip ellerim tamamen dolana kadar parlak, koyu mavi yapraklardan avuç avuç kopardım. İçeri girdiğimde Torin çoktan devasa taş ocağın önünde diz çök-

müş, metalik bir çakmağı kurcalıyordu. Ateş kıvılcımlandıkça şöminede asılı duran, kulplu ve oluk ağızlı, çaydanlık şeklindeki büyük kazana gözüm takıldı. Yanında büyük bir kova duruyordu. Ocaktan yaklaşık bir metre uzaktaysa devasa bir bakır küvet vardı. Bir küvet için garip bir yer gibi görünüyordu, ama akan su olmadan sıcak bir banyo yapmak için en kolay yer olacağını düşündüm.

Yaprakları mutfak masasına bıraktım ve loş salona göz attım. Pencerelerden sızan ay ışığı ve küçük alevlerin donuk ışığı haricinde içeride fazla ışık yoktu. Kurumuş otların kokusunu içime çektim. Birkaç dakika sonra gözlerim karanlığa alıştı ve etrafı daha rahat seçebilmeye başladım.

Etrafta gezinirken adımlarım zemin döşemesinde çatırdıyordu. Ağır oymalara sahip iki ahşap kapı diğer odalara açılıyordu. Bir tanesi, içinde taş bir tuvaletten başka fazlaca eşya olmayan bir banyoydu. Diğeriyse sayvanlı, dar bir karyolaya sahip yatak odasıydı. Koyu renkli ahşap kirişler beyaz duvarları çaprazlama kesiyordu ve pervazlı pencerelere beyaz perdeler asılıydı.

Mutfağa döndüğümde Torin ocaktaki alevleri körüklemeyi başarmıştı. Ateş onu altın rengine boyamıştı ve ışık dev bakır küvetin üzerinde dalgalanıyordu.

Duvardaki apliklerden birinden bir mum aldım ve yakmak için yanına eğildim. Elimdeki mumla diğer apliklerdeki mumları da yaktım ve çok geçmeden küçük odamız solgun ışıkla dans etmeye başladı.

Artık etrafı daha net görebiliyordum. Duvara asılı çam rafların her biri kil kaplar ve fincanlarla doluydu. Her şeyin üzerini bir toz tabakası kaplamıştı ama yine de rahat ve gerçek bir ev gibi görünüyordu.

Torin bakışlarımı yakaladı. "Otur, Ava. Nehirden biraz su getireceğim. Banyo yapmak istiyordun."

Banyo fikri muhteşemdi ama gözlerimi devirmemeye çalışmakta zorlandım. Ben popomun üzerinde otururken onun yaralı ayağıyla evin bir içine bir dışına koşacak olması absürt görünüyordu.

Ayağa kalktı; dümdüz bir sırtla, kaskatı yürüyüşünden acı çektiğini anlayabiliyordum.

“Omzumu iyileştirmem gerek,” diye seslendim sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışarak.

Kovayı aldı ve beni duymazdan gelerek dışarı çıktı.

Rafların birinden taş bir havan ve tokmak aldım. Yaprakları havana atıp ezerek mavimsi bir posa haline getirdim, en üstte parlak bir yağ tabakası oluştu. Yağı daha küçük bir kâseye döktüm.

Torin kapıyı iterek yine dimdik içeri girdi ve suyu kazana boşalttı.

Parmağımı yağa batırdım. Safir mavisine boyanmış serçe parmağımı omzumun arkasına sürdüğümde hiçbir şey hissetmiyordum çünkü yaram iyileşmişti. Rahatlamış görünerek yüksek sesle, “Oh,” dedim. “Bu iyi geldi. Torin?”

Elinde kovayla kapıya yönelmişken durdu ve bana baktı, göğsü şöminenin ışığında altın rengi ve gölgelerle oyulmuş gibiydi.

Boğazımı temizledim. “İhtiyaç duyarsan burada fazlasıyla var. Boşa gitmesini istemiyorum.”

Yanına gidip yağı ona uzattım. Torin’in solgun gözleri eğleniyormuş gibi parıldadı ve dudağının kenarı kıvrıldı. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama çok daha kötüsüyle hayatta kaldım, kefaret perisi. Benim için telaşlanmana gerek yok.”

“Şu anda umurumda olan tek şey yemek,” diye yalan söyledim. “Ne kadar hızlı yürürsen o kadar erken yemek yeriz. Bir şeyler yemezsem ölebilirim. Ve bu senin suçun olur, kral.”

Dudaklarının kenarı ufak, hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Buna izin veremem.” Uzattığım yağı aldı. “Ama artık oturabilirsin. Bize banyo suyu getirene kadar bekle.”

Sesime biraz çaresizlik katmaya çalışarak dudağımı ısır-
dım. “Aslında hareket edebilsem daha iyi hissederdim, Torin.
Bu kadar uzun süre o hücrede mahsur kaldıktan sonra burada
kapalı kalmak ihtiyacım olan son şey. Şu anda özgür hissetme-
yi her şeyden çok istiyorum. Hem bana yemek sözü vermiştin.
Midem kazanıyor. Yemek yapacağın zamanı su taşıyıp dura-
rak ertelememeni tercih ederim.” O itiraz etmeye kalkmadan
kovayı çarpık döşemelerden kaptım ve lacivert gökyüzünün
altındaki açık havaya yöneldim.

Torin’in birazcık akli varsa şimdi ayağını temizleyip iyileş-
tirmeye odaklanırdı ama tabii Morgant yüzünden aklını ka-
çırmış olabilirdi.

Dışarıda, yaklaşan askerlerin sesini duymak için duyularım-
ı tetikte tuttum; ama sadece bir baykuşun kederli çağrısını,
dalların arasından geçen rüzgârın sesini ve uçuruma çarpan
dalgaları duydum. Kovayı gürül gürül akan suyla doldurmak
için nehir kenarında diz çöktüm.

Tanrım, sonunda o hücrenin dışında olmak muhteşem bir
histi. Her ne kadar kaslarım sızlayarak kendilerini hissettirse
de etrafta böyle özgürce yürümeye hasret kalmıştım.

Ağrıyan bacaklarımın üzerinde doğrularak kovayı eve kadar
taşıdım, kovanın ağırlığı kolumu aşağı çekiyordu. Soluk mavi
kapıya yaklaştığımda Torin dışarı çıktı, siyah saçlarından bir tu-
tam yüzüne düşmüştü. Bu kez kasları gevşemiş görünüyordu,
elleri kirli pantolonunun ceplerindeydi. Belli ki iyileştirici yağı
kullanmıştı ve ona yardım ettiğim için hafifçe gururlandım.
“Sana yiyecek bir şeyler bulacağım, kefaret perisi. Dediğin gibi,
benim gözetimimde açlıktan ölmeni istemiyorum.”

Dudaklarımı bir gülümseme kapladı. “Artık açlıktan gözüm döndü.”

İçeri ve dışarı defalarca gidip gelerek, kovayı doldurdum ve kaynatmak için dev çaydanlık mekanizmasına döktüm, sonra sıcak suyu küvete boşalttım.

Fakat aynı şeyi ikinci kez yapmayacaktım, değil mi? Küvet iki kişiye yetecek kadar büyük görünüyordu.

Ben kovayı evin içine ve dışına sürüklerken, Torin bir sülün ve ardıç meyveleriyle geri döndü. Ben banyoyu doldururken o da eti koparıp tuzladı, sonra da dolaplardan birinden aldığı otlar ve eski şarapla ovdu. Sülünü şöminede kızartmak üzere şişe dizdi.

Sonunda küvet sıcak suyla doldu ve banyodan buhar yükselmeye başladı. Kızarmakta olan sülünün kokusu, tadının nasıl olacağından başka bir şeye konsantre olmayı zorlaştırıyordu: Ağız sulandırıcı ve etli.

Torin sülün şişleri çevirirken, keskin çene hatları ve yüksek elmacık kemikleri ocağın sıcak ışığında parlıyordu.

“Torin,” dedim, “Sen de benimle küvete giriyorsun.”

Anlaşılmaz bir ifadeyle omzunun üzerinden bana baktı. “Ben de... Ne?”

“Yirmi dakikadan uzun sürdü. Bir kez daha dolduramam. Var olan tek banyoyu yalnız başıma kullanmanın suçluluğunu da hissetmek istemiyorum. O hücrelerde ikimiz de işkenceye uğradık. Farklı yönleri bakarak ikimiz de banyo yapacağız.”

Gözleri dans etti. “Beni çıplak görmeyi bu kadar istiyorsan söylemen yeterdi, kefareti perisi.”

“Hayır, öyle değil.” Gözlerimi kapattım. “İkimiz de farklı yönleri bakacağız. Ben sol tarafa sen sağa bakacaksın. Sadece pratik olması için.”

“Sen nasıl istersen, kefareti perisi.”

❖ 12 ❖

Ava

Birbirimize arkamızı döndük ve elbisemin eteğine uzandım. Yeşil kumaş pislenmenin de ötesine geçmişti. Buraya gelinceye kadar çıplak olmama rağmen sessiz ve sakin bir evin içindeyken tamamen farklı hissediyordum. Ve elbiseyi çıkardığımda çıplak tenimin her bir noktasının farkındaydım. Ocak bedenimin bir tarafını ısıtıyordu, arkamda duran küvete göz attım.

“Bakmak yok,” dedim ondan çok kendime hatırlatmak için.

“Bakmadan küvete girmek zor olacak,” dedi sessizce.

Arkamda soyunurken kıyafetlerinin hışırtısını duyuyordum. Torin’in çıplak görüntüsü davetsiz biçimde zihnimde belirdi, çelik sertliğindeki kaslarının her birini istemsizce hayal ettim.

Bakmadan küveti bulmak gerçekten zordu bu yüzden omzumun üzerinden küvete doğru kaçamak bir bakış attım. Tuhaf biçimde kenardan geri geri tırmandım ve suyu ideal sıcaklıkta ayarladığım için içten içe kendimi tebrik ettim; su, kabarcıklar oluşturmada cildimi pembeye döndürmeye yetecek kadar sıcaktı. Aşağı doğru kaydım ve bağdaş kurarak suya oturdum.

Torin'in de arkamdan banyoya girişini ve sertçe nefes alışını duydum. Su biraz daha yükselmiş ve buharlı su göğüs hizamın üzerine çıkarak beni kucaklamıştı.

"Aman Tanrım, Ava. Bizi canlı canlı kaynatmak mı istiyorsun? Cehennem kazanında mıyız?"

"Halkının bu kadar narin bir çiçek olduğundan haberi var mı?" Kaslarım gevşemişti, kollarımı kavuşturup kenara yaslandım. Saçlarımı ve bedenimi yıkıyor olmalıydım ama yalnızca kendimi suya bırakmak istiyordum. Ayrıca Torin'in küvette benimle dip dibe duruyor olması dikkatimi dağıtıyordu, ona değmemeye fazlasıyla özen gösteriyordum.

Küvetin yanına düzgünce katlanmış giysiler yığılmıştı; pantolonlar, botlar ve gardıropta bulduğum temiz beyaz gömlekler. Bakışlarım giysilerin üzerinde gezindi ve tekrar Seelie kralına döndü. Göz ucuyla bir savaşçının vücudunu, hoş şekilli kaslarının üzerinde asma gibi yükselen koyu renkli dövmeleri gördüm. Omuzları kasılıyor, gölgeler ve ateşin yaydığı ışık sırtının yontulmuş hatlarını şekillendiriyordu. Bakışlarımı omurgasındaki erik rengi kızgın morlukların üzerinde gezdirdim ve göğsüm öfkeyle doldu. Morgant ona gerçekten eziyet etmişti.

Torin rahatlamış bir nefes vererek öne eğildi ve biraz önce tıpkı benim yaptığım gibi suda kollarını kavuşturdu. Sıcak su ağrıyan kaslarımız için bir merhem gibiydi ve buharlı hava ciğerlerimizi rahatlatıyordu.

Belki sebebi hücrede geçirdiğim can yakıcı, hüznünlü yalnızlıktı ama gözlerimi ondan ayırmakta güçlük çekiyordum.

Kızarmış et ve biberiye kokusu üzerime sinmişken ilkel arzularımın birbirine karıştığını fark ettim. Onunla ilgilenmek mi, onu yiyip bitirmek mi, yoksa üzerine mi oturmak istiyordum? Artık emin değildim.

Belki her üçü de.

Ona bakarken beni yakaladığında yanaklarım alev aldı. “Ava,” dedi yumuşak bir sesle, “birbirimize bakmayacağımızı sanıyordum.”

Kızaran yanaklarımla hızla arkamı döndüm. “Bana bakmasan sana baktığımı bilmeyecektin.” Çocuksu bir tepki miydi? Belki de.

Arkamda, Torin kendini yıkarken vücudundan banyoya akan suyun sesini duydum, sonra da ahşap zemine basan ayaklarını. Küçük bir hayal kırıklığı hissetsem de sudan çıkmak istemiyordum. Bu banyo şu anda benim için cennette olmak gibiydi.

O giyinirken gözlerimi yer döşemesine kilitledim.

Bir dakika sonra Torin ateşin yanına diz çökmüştü. Bulduğum temiz beyaz gömlek, sülünü şişte çevirirken kaslarını sarıyordu, ona birkaç beden küçük gelmişti.

Ağzım sulandı, açlıktan midem kazınıyordu. “Sülün hâlâ pişmedi mi?”

Açıkçası onu çiğ bile yiyebilirdim. Tamamen çiğ.

Şişi bir kez daha çevirdi. “Henüz değil. Bu, günlerdir ilk yemeğimiz olacak; bu yüzden olabildiğince iyi olmasını istiyorum.”

“Beni biraz daha bekletirsen sonunda seni yiyebilirim. Burada iblis yanımla iletişim kuruyor olabilirim, Torin.”

“Bu, tuhaf biçimde kulağıma cazip geliyor.” Bana bakmak için döndüğünde gözleri parladı. “Sanırım sana birkaç meyve verebilirim ama kalanını sos yapmak için...”

Ona köpek dişlerimi gösterdim. “Omuzlarından başlayacağım, Torin; güzel kaslarından dişlerimle kalın bir parça koparacağım.”

Dudaklarında bir gülümsemeyle ayağa kalktı. “Kısa süre önce ayaklarımın haline üzülüyordun şimdiyse beni canlı canlı yemek istiyorsun.” Bana mor meyvelerle dolu küçük bir kap uzattı.

“Sürprizlerle doluyum.” Bir meyveyi ağzıma atıp çiğneme-ye başladım. *Cennet*. Bu kadar tatlı bir şeyi daha önce tatmış mıydım? “Bunları seninle paylaştım ama biliyorsun Seelie ve Unseelie’ler ezeli düşmanlardır.”

“Neyse ki gerçek yemeğe kadar beklemeyi becerebilirim.” Sesindeki yumuşak, kadifemsi ton kalbimi ısıttı.

Meyveler parmaklarımı eflatuna boyamıştı. “Morgant’ın yarın bizi bulup korkunç şekilde infaz etme ihtimaline karşı bunun iyi bir gece olduğundan emin olmalıyız.”

“İşte ben de bu yüzden işleri acele getirmiyorum, kefaret perisi.”

“Eğer şu Peçeli Kadın’ı bulursak ve eve nasıl döneceğimizi söylerse... Evlenmeyi planladığın kişiyle evlenmeden önce ne kadar beklemen gerekecek?”

Bana sert bir bakış attuktan sonra ayağa kalkıp mutfak masasına yöneldi. “Şu anda şarap sosu yapmak gibi önemli bir işim var ve ona odaklanmak istiyorum.”

Meyveleri öğütürken huzuru kaçmış gibi görünüyordu. Onu daha rahat görebilmek için küvetin içinde tam ters yöne döndüm. Elimde değildi. Onu izlemeyi seviyordum.

“Şarap sosunun küçük, güzel kafanın tüm konsantrasyonuna ihtiyaç duyduğuna şüphem olmasa da,” dedim, “kraliyet neslinin devamına ihtiyaç duyacaksın. Eğer bir vâris bırakmazsan kim büyüyüp de Beltane’de kutsal kıyımlar yapacak?”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Biliyor musun Beltane’de senin türünden bir kurban vermeyeli uzun zaman oldu. Klanlar bu durumdan büyük keyif alırdı.”

“Bir iblis muhteşem bir seçim olurdu. Korkunç yaratıklar. Kurban rolü için Morgant’ı önerebilir miyim?”

Bu kez dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Onun kraliçenin oğlu olduğunu düşünüyorum. Ya da geriye kalan tek oğlu.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Son meyveyi de ağızıma attım. Vücudum artık pembeye dönmüştü. “Arkanı dön, Majesteleri. Banyodan çıkıyorum.”

Gözlerini başka yöne çevirerek söyleneni yaptı.

Havlu bulamamıştım ama bir yerlerden eski bir yün battaniye çıkarmıştım, onunla kurulandım ve kalçalarımı yarısına kadar örten düğmeli, beyaz bir gömlekle kısa, mavi bir şort giydim. Kendime uygun bir pantolon bulamamıştım.

Giyindikten sonra yemek hazırlığına yardım etmem gerektiğini düşündüm, eski raflardan indirdiğim tabakları masaya dizdim. “Ben de şarabı dolduruyorum. Ve o sülüne her ne oluyorsa, onu yiyeceğiz, çünkü meyveler bitti ve eminim sülünün tadı senin kaslı etinden daha iyidir.”

Torin bikkın bir nefes vererek sülünü metal şişten çıkardı. “Çok hızlı yememeye özen göstermelisin. Günlerce aç kaldıktan sonra aşırıya kaçarsan kendini hasta edersin.”

Altın sarısı ışık odanın içinde dalgalanıyordu, şarabı bardaklara doldurmak için masaya yöneldim. “Şu halimize bak, nasıl da evcimeniz, sadece insan kurban etmeye düşkün bir Seelie kralı ve onun şeytani düşmanı. İki eski dost gibi birlikte yemek yiyoruz.”

Dışarıda gök gürültüsü tüm arazinin üzerinde yankılandı.

“Şu insan kurban etme olayına gerçekten kafayı taktın, öyle değil mi?”

“Bu da benim bir antikalığım işte.”

Arkamı döndüğümde, mükemmel bir şekilde kızarmış bir sülüne bakıyordum, çıtır çıtır derisi yoğun tereyağı rengindeydi. Dudaklarımdan gerçek bir salya damladı ve elimin tersiyle ağızımı sildim. “Şu anda, insan kurban etmeyle ilgili her şey affedildi.”

Torin kuşu masanın üzerine bıraktı ve ben de aceleyle tah-ta tezgâha doğru ilerledim.

Bir zamanlar bir tür terbiyeye sahiptim ama birkaç gün önce hücredeyken onu tamamen yitirmiştim, bu yüzden butlardan birini kopardım ve bir mağara adamı gibi kemirmeye başladım.

“Yavaş ol, küçük şeytan.”

Hayatımda böylesine ilahi bir lezzeti daha önce hiç tatmamıştım. Tanrıların yemeğini yiyor gibiydim, yoğun ama tam kıvamında baharatlandırılmıştı. Torin yemek yapmayı nereden öğrenmiş olabilirdi? Bir kralın bu işlere hiç zahmet etmeyeceğini düşünürdüm. Tabii insanlarla ilgilenmekten keyif aldığına şüphe yoktu ve yemek yapmak bunun en iyi yollarından biri sayılırdı.

Sıcaktan dilim yanmıştı ama kendimi durduramıyordum.

“Ava,” dedi Torin sakince, beni uyarmak için.

“Tamam.” Yavaşlamak için kendimi zorladım ve şaraptan bir yudum aldım. İçimi çektim. “Neredeyse evde olmak gibi, öyle değil mi?” Ama bir şeyler yanlış geliyordu, o hücrede olanları görmezden gelmek için fazlasıyla çaba sarf ediyordum. Ve ağzımdan bu kelimeler dökülür dökülmez önceki hafta yaşanan tüm korkunçluklar zihnime akın etti. Tamamen kontrolü kaybettiğim hissi. Enfekte olan omzumun acısı ve orada öleceğime, kimsenin gelmeyeceğine inandığım o yabani çaresizlik anları. Burada doğmuş olmama ve bu küçük, sıcak kulübeye rağmen bu korkunç dünyanın eve benzer hiçbir yanı yoktu. Ev özleminin keskin pençeleri kalbime battı ve iştahımı kesinceye kadar beni delik deşik etti. Yüz ifademi düzeltmeye çalışarak gözlerimi masaya diktim. Birkaç dakika önceki neşem bir anda kaybolmuştu.

“O barda genellikle ne yerdin?” Torin şarabını yudumladı. “Seninle tanıştığımız yerde? Oraya sık gider miydin?”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, düşüncelerim böylesine çılgınca bir spiralde dönerken sorduğu sorunun sıradanlığı karşısında şaşkına dönmüştüm. Onunla göz göze geldiğimde, yüzümdeki ifadeyi tam olarak okuyabildiği ya da ev derken sesimdeki hafif çatlağı fark ettiği izlenimine kapıldım. Ve o anda normallliği ne kadar umutsuzca arzuladığımı fark etmiş olmalıydı.

İhtiyacım olan şeyi bu kadar kolay okuyabilmesi şaşkınlık vericiydi.

“Evet,” diye yanıtladım sonunda. “Shalini ile oraya çok sık giderdik. Özellikle taco yaptıkları salı günleri. Ama genellikle tükenmiş olurdu bu yüzden nachos yedik. Daha ucuz oluyorlardı.” Günün birinde *nachos* kelimesini söylerken duygulanarak sesimin değişebileceğini hayatta tahmin edemezdim, ama işte olmuştu.

“Nachos,” diye tekrar etti yavaşça. Ne oldukları hakkında hiçbir fikri olmadığını hissediyordum ama konuşmayı sürdürmeye çalışıyordu. “Eve dönünce tekrar yemek ister miydin?”

“Shalini ile birlikte.” Gözlerimi kırpıştırarak yaşları temizlemeye çalıştım. “Ama bu yemek muhteşem, Torin. Bugüne kadar yaptığın en iyi şey olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.” Parmaklarımı yaladım, berbat bir davranış olduğunu biliyordum ve bir haftadır açlıktan ölüyor olmasam asla yapmayacağım bir şeydi.

Şimşek çaktı ve birkaç dakika sonra yağmur cama vurmaya başladı. Dışarıda fırtına başlamıştı.

“Bu arada, nerede uyumayı planlıyorsun?” diye sordum.

“Burada.”

“Yerde mi?” Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz bu konuya dikkatle yaklaşmam gerektiğini fark ettim. İşin gerçeği, ben

rahat yatakta uyurken dayak yemiş kahramanın tahta yatmasının suçluluğunu üzerime almak istemiyordum ama çıkıp da bakıma ihtiyacı olduğunu yüzüne söyleyemezdim. Bunu yaparsam anında reddedecekti.

Kaşlarımı çattım. “Aynı odada olursak daha iyi hissederim. Beni bir başka canavardan daha koruman gerekebilir. Bir de tabii yalnız başıma üşürüm.”

Mavi gözleri ışıldadı. “Önce banyoya, şimdi de beni yatağına mı davet ediyorsun?”

“Güvenlik gerekçeleriyle. Kendini evliliğe sakladığını biliyorum ama etrafta ben varken kendini tutabileceğinden eminim.”

“Öncelikle kendimi saklamakla ilgili tek söz etmedim. İkincisiyse evet, kendimi tutabilirim kefaret perisi.” Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Peki ya sen? Banyoda bana nasıl baktığını gördüm. Güzel kaslar, sanırım söylediğin buydu.”

Bir parça daha et kopardım. Çatal veya bıçak bulamamıştım. “Çok alemsin. Sana yemek olarak bakıyordum. Bu sülünün güzel butlarına nasıl bakıyorsam öyle.”

Kalın siyah kirpiklerinin altındaki gözlerini bana dikerek bir kaşını kaldırdı. Loş ışık bir an için elmacık kemiklerinin üzerinde dans etti. “Pekâlâ. Yatakta uyuyalım.”

SÜRÜNEREK ÖRTÜLERİN ALTINA GİRDİM VE KENDİMİ BUGÜNE KADAR GÖRDÜĞÜM EN RAHAT, EN YUMUŞAK YATAĞA BIRAKTIM. Gergin kaslarım yorgun ve kasılmış hissettiriyordu ama bedenim yatakta eriyerek kendini bu yumuşaklığa teslim etti. Pencereye çarpan yağmur damlalarının sesiyle gözlerim kapanmak üzereydi.

Ama Torin'in koyu renk saçları darmadağın halde odaya girdiğini duyduğumda birden açıldılar. Yine de gümüşü ışıktaki mükemmel bir model gibi görünüyordu. Hâlâ üzerine bir şey giymemişti. Aslında tek giydiği kulübede bulduğum son detece ince bir şorttan ibaretti. Düşük belliydi ve belirgin karın kaslarının her bir santimetresi meydandaydı.

Bunu bir şeyi kanıtlamak için bilerek yapıyor olabilir miydi? Gözlerindeki şeytani bakışa bakılacak olursa cevap evetti.

Gözlerimi kapattım, Peri Ülkesi'nde bana söyledikleri zihnimde yankılanıyordu.

Çünkü sen ve ben Beltane'deki meşe korusunda olsaydık, adımı haykırmamı isterdim. Beni kralın olarak kabul ederdin. Bedeninin her emrime karşılık vermesini, altımda zevkten titremesini sağladım; ta ki sen insan dünyasının varlığını unutuncaya kadar...

Yatağa yaklaşırken bir elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerini üzerime öyle bir kilitlemişti ki bedenime yayılan bir sıcaklık hissettim.

Yatağa gömülüp uykuya dalmaya kararlı biçimde arkamı döndüm.

Gözlerim kapanıyordu ama gerçeği biliyordum. Torin yanımda, neredeyse çıplak yatarken bir an bile uyumam mümkün olmayacaktı. *Buradan çıkarsak burnu havada bir Seelie prensesiyle evlenecek*, diye kendime hatırlattım.

Yanında Moria ile evliliğe yürüdüğünü hayal etmeye çalıştım. Yan yana göz kamaştırıcı görüneceklerdi.

Yatak örtüsünü çeneme kadar çektim.

Torin yatağa uzanır uzanmaz enfes meşe kokusu etrafımı sardı ve bedeninden yayılan sıcaklık ve gücü hissettim.

Kolu sırtıma değdiğinde nabzım en yüksek hızıyla atmaya başladı.

Ve tabii, Seelie kralı bunu fark etti.

“Kalbin hızlı atıyor,” diye mırıldandı.

“Anksiyete.”

Beni sıkıca kendine çekip biçimli kollarıyla beni nazikçe sarmaladığında şaşkındım. Kalp atışını hissedebiliyordum; gömleğimin incecik kumaşına çarpan ritmik bir vuruş.

Üzerimde aslında ne kadar az giysi olduğunu ve bedenimin çıplak yerlerinin onun dokunuşuna ne denli ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum.

“Ava, benimle güvendesin.” Saçlarımı yüzümün önünden çekti, sonra parmak uçlarıyla hafifçe şakağımı ovaladı. “O hayvan burada bir morluk bırakmış.”

İçimden küçük bir suçluluk hissi geçti çünkü bana karşı fazlasıyla nazikti ve kalp çarpıntımın sebebi anksiyete değildi. Narsist kişiliğinin bu yalanı hemen fark edeceğini düşünmüştüm.

Bedeni bedenimin etrafına kıvrılmıştı, tüm kaslarım onun içinde gevşedi.

İçini çekti. “Nasıl hissettiriyor?”

Zihnim milyonlarca farklı yöne kaydı ama hiçbiri bir daha asla birlikte olamayacağına kesinlikle karar kılmış iki insana uygun görünmüyordu. “Ne nasıl hissettiriyor?”

“Boynuzların.”

“Sanırım biraz hassaslar, özellikle soğuk rüzgâra karşı.”

“Dokunursam ne olur?”

“Sanırım hiçbir şey.” Ama bunu söylediğim anda doğru olmadığını biliyordum çünkü yalnızca düşüncesi bile bedenime ılık bir ürperti göndermişti.

Bir kolunu serbest bıraktı ve yukarı uzandı. Boynuzumun kıvrımından yukarı uzanan hafif okşayışı, ardında şehvetli bir sıcaklık izi bırakarak kirpiklerimin titremesine neden oldu.

Arzu eriyerek içime işledi ve zihnimdeki düşünceleri buharlaştırdı. Kendimi kalçalarımı ona doğru bastırırken buldum ve onun da nefesinin kesildiğini duydum.

Sırtım kıvrıldı ve ona bakmak için döndüm. “Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “İblis arkadaşım,” diye fısıldadı, “seni baştan çıkarmaya çalışsaydım şu anda adımı haykırıyor olurdun. Ama denemiyorum bile, öyle değil mi? Çünkü sen asla sahip olamayacağım küçük, tatlı bir iblissin.”

“Adını mı haykırıyor olurdum?” Gözlerimi ona diktim ve bakışlarım dudaklarının dolgun kıvrımlarına kaydı. Bu dudakları yeniden tatmayı bu denli istemekten nefret ediyordum. “Gerçekten bu kadar kendini beğenmiş misin yoksa bu kraliyet rolünün bir parçası mı emin olamıyorum.”

“Ah, bu tam manasıyla gerçeğin ta kendisi.”

Dudak büktüm. “Kral olduğunda herkes sana bunu söyler. 8. Henry’nin döneminin en büyük sporcusu olduğuna inandığı gibi.” Kaşlarımı çattım. “Kafa kesme alışkanlığı yüzünden insanların ona gerçeği söylemeye korktuğunu düşünüyorsun öyle değil mi? Belki de Beltane’deki tüm o güzel Seelie hanımları Yüce Kral’ı kızdırmak istememiştir. Belki de sikişmenin 8. Henry’si sensindir.”

Bir kolunun üzerinde doğruldu ve yavaş, hınzır bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. Üzerinden gölgeli, boğucu bir sıcaklık yayılıyordu. “İşte bu,” diye mırıldandı boynuma doğru eğilerek, “lanet olası bir meydan okumaya benziyor, kefaret perisi.”

Ava

“O lay şu ki, kefare perisi,” diye fısıldarken nefesinin sıcaklığını boynumda hissettim, “bir şekilde İstırap Ormanı’ndan çıkmayı başaramazsam benim sikişmenin 8. Henry’si olduğumu düşünmene izin vererek ölemem. Bu yüzden adımı haykırmanı sağlayacağım.” Alçak, ipeksi sesi tenimi okşayarak içimi ürpertmişti.

Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, onun kalp kırıcı güzellikteki yüzünü gümüşe boyuyordu. Onu sevemeyeceğimi biliyordum ama onun için yanıp tutuşuyordum. Bakışları bedenimi eritiyordu, dünya dışı mavi gözlerinde tehlikeli bir nehir akıyor gibiydi.

Tekrar uzandı, sağ boynuzumu nazikçe okşadı, yavaşça ucundan aşağıya doğru indi. Bunu yaparken yüzümü inceliyor, ağzımın açılmasını, göz kapaklarımın inip kalkmasını ve tüm bunların verdiği yasak zevkle çırpınmamı izliyordu. Gömleğimin ince kumaşının altında göğüslerim dikleşti ve sıcaklık omurgamdan yukarı kaydı.

“Hile yapıyorsun,” dedim tuttuğum nefesimi bırakarak.

“Ama güzel yüzünde yeniden bu bakışı görürken kendime nasıl engel olabilirim?” Sesi boğuklaşmıştı. Eğildi ve dudaklarını boynumda gezdirdi, sonra dişlerini boğazıma geçirdi. Dili

tenimin üzerinde gezinerek beni tattı ve o anda dünyanın geri kalanı yok oldu. Düşüncelerim onun dilinin tapınılası darbelerine sıkışıp kaldı.

Ellerinden biri karnımda, sonra da şortumun içinde gezindi. Parmakları bir kalça kemiğimden diğerine, sanki dokunuşuyla hatlarımı ezberliyormuş gibi iz sürüyordu. Tanrım, sakın okşayışları bedenimi arzuyla tutuşturuyordu.

Nefesim sıklaştıkça, kalçalarım tekrar ona doğru hareket etti. Bunu yapınca bana dayanan büyük, sert uzunluğunu hissedebiliyordum. Onun bariz uyarılmışlığı beni onun için daha da çaresiz kılıyordu. İnce pamuklu kumaş tenimde dayanılmaz bir his uyandırıyor ve bedenim onu üzerimden çıkarmak için duyduğum işkence dolu çaresizlikle ısınıyordu. Tüm sinir uçlarımin onun için yanıp tutuştuğunu hissediyordum.

Kalçalarımı tekrar ona doğru hareket ettirdiğimde, hafifçe inledi. Derin bir nefes alarak şortumu avucunun içine aldı ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğu izlenimine kapıldım. Onu yırtmak ve içime dalmak için...

Savaşırken kendini hiç bu kadar dizginlemek zorunda kalmamıştı. O zamanlar kontrolü tamamen elinde tutmak, her hareketini dikkatle hesaplamak onun için hep çok kolay görünürdü. Ama şimdi kol kaslarının gerginliğini ve göğsünün çelik gibi kasıldığını hissedebiliyordum.

Dudaklarını boynumdan çekti ama eli şortumu hâlâ delicesine sıkıyordu. Nefesinin sırtımı ısıttığını hissettim, tam da Morgant'ın omzumu yırttığı yerde. Torin'in parmak uçları yavaşça yara izinin üzerinde gezindi. "Artık acımıyor, değil mi?"

Parmak uçlarının yerini dudakları aldı ve ağzının tenimle buluştuğu yerden tüm bedenime sıcaklık yayıldı. Öpücüklerinin arasında mırıldandı: "Bir gün o adamın bağırsaklarını sökeceğim, biliyorsun değil mi?"

“Gelecek hakkında düşünmek yok.” Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, güzel yüzünde beliren kalp sızısına daha rahat bakabilmek için sırtüstü uzandım.

Benimleyken Torin kendini tamamen bırakamıyordu. Yakında sona ereceğini bildiği halde bunu yapamıyordu.

Mükemmel yüz hatlarından bir keder bulutu geçti. “Ava. O hücredeyken hep seni düşündüm. Yanımda olmanı, uzuvlarının benimkilere dolanmasını ne kadar çok istediğimi.”

Sözleri beni şaşkına çevirdi, Torin’in gardını düşürmüş bu haline alışık değildim. Bakışlarının yoğunluğu altında göğsümde keleklerin uçuştüğünü hissettim.

O hapisane hücresinde ne düşündüğümü hatırlamaya çalıştığımda, zihnim bulanıklaşıyordu. Sadece çaresizlik hissi ve yerdeki yağmur suyunu yalarken nasıl görüldüğümün bir anlık fotoğrafı vardı. Orada kendimi çok aciz hissetmiştim, ama Torin’le bambaşkaydı. Gerçek anlamda düşman gruplara aittik ama bunun bir önemi yoktu. Onun yanında güvende idim.

Yüksek elmacık kemiklerini takip ederek yüzünün yan tarafına dokundum.

Torin ifademdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı, “Ne hatırladın?” diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak uzun bir nefes verdim. Konuşma istemediğim bir yere kayıyordu. “Hatırlamayı isteyeceğim şeyler değil. Belki de esas yapman gereken zihnimi o hücreden uzaklaştırmaktır.”

“Ava, biliyorsun biz asla...” Keskin bir bıçak kelimelerini yırtıp geçti.

Benden bir şey istiyordu ama ne olduğundan emin değildim. Tek bildiğim, birkaç saniye önce bana tam da istediğim yerden dokunmaya çok yaklaştığı, şimdiyse sonsuza kadar

gömülü bırakmayı tercih edeceğim şeyleri hatırladığımdı. O anın bıçak sırtında olduğunu hissediyordum, sanki umutsuzca istediğim şeyi kaybetmek üzereydim.

“Bence şu anda tek yapman gereken beni öpmek,” dedim. “Neden iki hafta sonrasını düşünelim ki? Yarın hayatta olamayabiliriz.”

İlahi yüz hatlarında acı dolu bir ifade belirdi ama sonra bir anda kayboldu, yerini dudaklarında baştan çıkarıcı bir kıvrıma ve gözlerinde ateşli bir bakışa bıraktı.

Erkeklerle tövbe etmişim, özellikle de ona. Peki ya şimdi? Göğsümdeki buz gibi uyuşukluğu kıracak bir şeyler hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Torin’e yakın olmak, lavın simsiyah bir kayayı eritmesi gibiydi.

İsteğime karşılık vererek eğildi ve ağzı, ağzıma uzandı. Dudakları bir soru sorar gibi hafifçe dudaklarıma dokundu ve benim cevabım da öpücüğüne kendimi açmak, dilimi onunki- ne değdirmek oldu. Kasları gerildi ve onu içime çektim; kokusunu, bana dokunduğunda hissettiklerimi. Ve sanki aylardır bunu hayal ediyormuşçasına beni öpüşünü.

Tenimin açıkta kalan yerlerinde kıvılcımlar dans etti.

Beni öperken, elini gömleğimin eteklerinin altına kaydırды, kalçalarımı okşadı ve yavaşça kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. Bembeyaz gömleğin altında meme uçlarım beklentiyle gerildi. Elini tekrar aşağı kaydırды, kalçalarım doğru gitti. Dokunuşu, beni nasıl zevkle titreteceğini tam olarak bildiğinden emin olan kaslarımın sıkıca kasılmasına neden oldu.

“Her saniyenin tadını çıkarabilmek için ağırdan almak istiyorum, Ava.”

Yavaşça beni baştan çıkararak, parmak uçlarını şortumun bandı altında döndürdü. Uyluklarımın tepesinde vahşi bir ağrı oluştu. Onu arzuluyordum.

Ama acele etmiyordu ve kalça kemiğimin üzerinde yavaşça daireler çizdi. Nefesim kesildi ve vücudunu kaydırды, kalçaları artık uyluklarımın arasındaydı. Beni yavaşça öptü, tadıma baktı, bir eli kıçımı avuçlamak için kaydı ve kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim.

Parmaklarını saçlarıma doğru kaydırıp onları yakaladı ve beni öperken hafifçe çekiştirdi. Dilinin her küçük darbesinde bedenim daha fazlası için yalvarıyordu. Alt dudağımdan bir ısırık aldı ve öpücükten uzaklaştı.

“Tadına bayılıyorum.” Sesi boğuk, neredeyse çaresiz çıkmıştı.

Onunla daha fazla temasa ihtiyacım vardı, çıplak tenimin ona değmesini istiyordum. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ve o da beni izlemek için aşağı baktı, gözleri ateşle parlıyordu. Gömleğimi çıkarırken, bakışları şehvetli bir okşayış gibi aşağıya kaydı ve çıplak göğüslerimin üzerinde durdu. Gözleri tekrar yukarı çıkarak dudaklarımda durduğunda nefesim kesildi. O soluk mavide bir vahşilik parıldıyordu, zar zor dizginlenmiş gibi görünen ilkel bir arzu. Seelie kralı kontrolünü bırakmak üzereydi.

Tekrar eğilerek, yarın ölebileceğini ve sadece bir öpücüğün onu kurtarabileceğini düşünen bir adamın umutsuz coşkusuyla beni öptü. Kalçalarını sert ve yavaş bir şekilde bana doğru hareket ettirdi ve içimde sıvı bir sıcaklık birikti. Nefesim kesilirken tırnaklarımı sırtında gezdirdim, dişlerim omzunu sıyırdı, az önceki tehdidime dair bir dokundurma gibi.

Eli şortumdan içeri kaydı ve şortumu çekiştirerek indirdi. “Çıkar şunu.” Ses tonu değişmiş, istediğini elde etmeye alışkın bir kralın sessiz, emredici talebine dönüşmüştü.

Arkasına yaslandı ve şortu çıkarmamı izledi. Kendisi de çekip çıkarabilirdi ama bunu yaparken beni izlemek istemişti ve gözlerini üzerimde hissetmek ona duyduğum arzuyla nabzımın atmasına neden oldu.

Gözlerinde ilkel bir ifade parlıyordu ve etrafımızdaki havaya sıcaklık yaylıyordu. “Etrafımda her zaman çıplak olmanı sağlayabilseydim, Ava, mutlu bir adam olurum.” Beni içine çeker gibi bana baktı. “Aslında güzelliklerle çevrili olmak bir kralın ayrıcalığıdır. Ve en şeytani arzularını tatmin etmek de bir kralın ayrıcalığıdır.”

Aşağı kaydı, şimdi karın kasları uyluklarımla arasındaydı. Dudaklarını meme ucumun üzerine kapattı. Diliyle girdaplar çizerek yaladı ve haykırmak istememe neden oldu. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim ve onu ne denli arzuladığımı tam olarak hissetmesini sağladım.

“İblis,” diye mırıldandı tenime doğru. Ama bu sefer, bu kelimenin dilindeki sesini, saygılı, boğuk tınısını sevdim.

Sırtım kamburlaştı ve o sinir bozucu bir miskinlikle göğsümü okşayıp yalarken çığlığını bastırdım. Çaresizce onu içimde istiyordum.

Ellerinden biri vücudumda aşağı doğru hareket etti, kayganlaşan cinsel organımı avuçlarken karanlık bir sahiplenmeyle kibarlık birbirine karıştı. “Bu gece için,” diye fısıldadı, “bu bana ait.”

Bu sözlerle kalçalarım onun için daha da açıldı ve ona doğru hareket ettim, parmakları içeri girip çıktıkça serbest kalmak için umutsuzluğa kapıldım.

“Torin,” diye nefes aldım, tırnaklarımı bir kez daha sırtında gezdirdim. “Seni istiyorum. Şimdi.”

Dudaklarını meme ucumdan çekti ve bana baktı. Ve o anki büyük hayal kırıklığıma rağmen parmakları da durdu. “Bir Seelie kralı kimse için acele etmez. Özellikle de büyüleyici düşmanı yataкта onun için çıplak ve ıslak bir halde bekliyorken.”

Tanrım, amansız bir alaycıydı ve kendimi onun eline karşı hareket etmekten alıkoyamıyordum. Artık çok yaklaşıyordum ama ona daha fazla ihtiyacım vardı. “Kıyafetlerini çıkar.”

Talebimi görmezden gelerek meme ucumu tekrar emdi ve ayak parmaklarını kıvrıldı.

Bana tam da ihtiyacım olan yerimden dokunuyordu, parmakları ustalıkla hareket ederken içimdeki zevk doruğa tırmanıyordu. Sıcaklık göğsüme yayıldı ve ağzını tekrar benimkine doğru uzattı. Beni derinden öptü, diliyle dilimi okşadı. Bu haldeyken inledim, kaslarım gerildi, sonra vücudumu sarsan titremelerle tekrar yumuşadı. Orgazmım beni sarsarken düşüncelerim parçalara ayrıldı. Şehvetli, karanlık bir zevk vücudumda zonkluyor, kanımı çekirdeğime hücum ettiren dalgalar oluşturunuyordu.

Ona doğru titrerken zihnim tek bir renkle, Torin'in gözlerinin ilahi, soluk mavisiiyle çiçek açtı.

Gözlerimi tekrar açtığımda onu büyülenmiş gibi bana barken buldum. Eli hâlâ bacaklarımın arasındayken beni bir kez daha öptü.

Kızarmıştım, nefesimi tuttum. Torin kollarını bana doladı ve ben de boynunun parlak tenini içime çektim.

Torin, hiç şüphesiz, değer verdiği kişilere göz kulak olmayı kendine görev edinmişti.

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRDIM VE GECENİN ORTASINDA ÜŞÜYEREK, TORİN'İN SICAKLIĞINI ÖZLEYEREK UYANDIM.

Ona bakmak için döndüğümde yatağın kenarına oturmuştu. Ellerini dizlerinin üzerine koymuş, başını aşağı sarkıtmıştı.

“Torin?”

Bana bakmak için döndü, gözlerinin hüznü mavisii karanlığı delip geçiyordu, saçları uykudan dağılmıştı. Beyaz te-

ninde koyu renk dövmeleler, solgun gözleri ve oltu taşı kadar siyah saçlarıyla ay ışığında tamamen tezatlardan ibaret gibi görünüyordu.

“Sadece kötü bir rüya,” dedi sessizce. “Ava, biliyorsun değil mi, Morgant’a seni umursamadığımı söyledim çünkü seni bana karşı kullanmalarını istemedim. Benim için önemli olduğunu bilselerdi... Yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum.”

Yanaklarımı pembeleştiren sıcaklık kalbimdeki buzu da eritmeye başlamıştı. “Sana inandığından emin değilim. Yalanları tespit etmede sinir bozucu bir yeteneği var gibi görünüyor.”

Bakışlarını bir dakika daha üzerimde tutunca nefesim keşildi ve sonra tekrar arkasını döndü. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Peri Ülkesi’nde antrenman yaparken senin her hareketini bildiğimi hissediyordum, kefarete perisi. Nasıl düşündüğünü. Nasıl nefes aldığını. Ve sen aslında bir Unseelie değilsin. Bu lanetli yere ait değilsin.”

“Rüyanda ne gördün?”

“Annemi. Uyanıkken onunla ilgili anılarım bulanıklaşıyor. Ama uyurken, rüyalarım da capcanlı oluyor. Rüyalarım anılara mı yoksa zihnimin uydurduğu şeylere mi dayanıyor bilmiyorum. Ama sanırım bu seferki gerçek bir anıydı.” Sesi perişan haldeydi. “Bu sefer yatağının yanında durup ölmesini izliyordum. Lanet yüzünden cildinin üzerine mor damarlar tırmanmıştı. Onu seviyordum ama ölmek üzereyken bir canavara benzediğini düşünmüştüm. Kalkıp benimle ilgilenmediği için ona kızgın olduğumu hatırlıyorum çünkü sanırım içten içe artık benimle asla ilgilenemeyeceğini biliyordum. Ve kızacak başka bir şey bulamıyordum. Yani... benimle yaşadığı son anlar böyleydi. Duyarsız, haylaz bir çocuğa dönüşmüştüm.”

Boğazıma bir yumru oturdu ve ona yaklaştım. Battaniyeyi üzerine sarıp sabitlemek için ellerimi geniş omuzlarına kaydardım. “O sırada yanında olmanı istediğinden eminim. Ne kadar haylaz olsan da.”

Bana doğru eğildi. “Şu anda düşman topraklarında bir kral olduğumu biliyorum. Buradan gitmem ve seni de buradan çıkarmam gerek. Ama Kraliçe Mab ve Morgant’ı yakalayıp ikisinin de canını almanın nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum.”

Başımı salladım. “Peki ya sonra? Yabancı bir krallıkta ölmüş olacaksın. Seelie ve Unseelie’ler soğuk savaştan gerçek bir savaşa geçecek ve herkes ölecek.”

“Evet, haklısın kefaret perisi.” Döndü ve benimle birlikte yatağa uzandı.

Etrafımı sararak kıvrıldı ve nefesi yeniden ağırlaşır kalp atışları yavaşladığında, bedenim bedeninde eridi.

❖ 14 ❖

Torin

Mutfağın üzerindeki pencereden süzülen sabah ışığı, fincanlarımızdan yükselen buhara vuruyordu. Ava evde kahve çekirdekleri bulmuştu, bu mucize gibi bir şeydi. Şimdiyse ellerini fincanında birleştirmiş, oturduğu yerden şömineye bakıyordu. “Burayı seviyorum.”

Benim de içimden buradan ayrılmak gelmiyordu. Burada Ava’ya dilediğim gibi dokunabiliyordum. Fakat burada her an yakalanabilir, oklarla vurulabilir, dayak yiyip ardından infaz edilebilirdik. Ben Unseelie’lerin düşmanı olarak öldürülürdüm, o ise kendi cinsine ihanet eden biri olarak katledilirdi. Her iki durum da pek hoş görünmüyordu.

Kahvemi yudumlar yudumlamaz kafeinin zihnimi aydınlattığını hissettim. Kaslarım harekete geçerek onu güvenli bir yere götürme isteğiyle gerildi.

Üzerimde çalıntı kıyafetlerimle masadan kalktım. “Yola koyulmamız gerek.” Ocağa yöneldim ve alevlerin üzerine bir sürahi su dökerek ateşi söndürdüm.

Ava’ya bakmak için döndüğümde pencereden süzülen sedefli ışık saçını aydınlatıyordu. Gözlerini kapatarak tembel, kediye benzer bir hareketle kollarını başının üzerinde esnetti.

Göğsüm sıkıştı.

Dün gece onunla yatağa girerek aptallık mı etmişim? Büyük olasılıkla öyleydi. Ama yine de bu, reddedebileceğim bir davet değildi.

Bana bakarak gözlerini kırptırdı. “Şu Peçeli Kadın’ı nereden bulabileceğimize dair herhangi bir fikrin var mı?”

Onun hakkında duyduklarımı hayal meyal hatırlıyordum. Ve açıkçası gerçek olduğundan bile emin sayılmazdım. Ben sadece efsaneyi biliyordum: Karlı, alevlerle kaplı bir dağda yaşayan ve Unseelie’nin geleceğini haber veren ölümsüz, gözsüz bir kocakarı vardı.

Bize yardım edecek miydi? Hâlâ bir dağda mıydı? Ve gerçekten böyle biri var mıydı?

Kim bilir.

İçimden keskin bir pişmanlık sarmalı geçti. Ava’yı Faerie’ye geri götürmeye çalışmalıyım. Hâlâ yapabiliyorken bir geçit açmak için elimden geleni yapmalıyım.

Gözlerimi ovuşturdum. “Alevler içinde bir dağ aramalıyız.”

Ava kaşlarını kaldırdı. “Bir volkan mı demek istiyorsun? Sanırım onu uzaktan gördüm. Buranın doğusunda. Ormandan çıkınca daha iyi görebiliriz.”

“Ava, onu bulacağımıza veya bulsak bile ondan istediğimizi alacağımıza söz veremiyorum.”

Omuzlarını silkti. “Daha iyi bir fikrim yok.”

GÜN IŞIĞINDA, HEDEFİMİZİ BULMAMIZ ÇOK UZUN SÜRMEDİ. Şelalenin ilerisinde, taş ve kırmızı yapraklardan oluşan krallığa bakan karanlık, karlı bir dağ görmüştük. Uzaktan bakıldığında dağın zirvesi, tepesinde duran kır-

mızı bir mücevheri andırıyordu. Karanlık gökyüzüne, kırmızı ışıklarla renklenmiş dumanlar yükseliyordu.

Onu görür görmez zihnindeki umut kuru yanmaya başladı. Eğer bu kâhine ulaşabilirsem Ava'yı İstirap Ormanı'ndan uzaklaştırabilirdim.

Ava atın üzerinde, önümde oturuyordu. Arkasına yaslandı ve ben de vahşi Unseelie ormanına ve fırtına sonrası havaya karışmış kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapadım ve bu anın tadını çıkardım. Çünkü Peri Ülkesi'ne döndüğümde, kefareti benimle gelemeyecekti.

TAM BİR GÜNDÜR AT ÜZERİNDEYDİK. Taşlı patikada ilerlerken gökyüzü kararıyor, turuncu çizgiler mor göğe karışıyor ve solmaya başlayan gün ışığı üzerimizdeki yaprakları delip geçiyordu.

Hava duman ve kül kokuyordu ve atın toynakları patika-daki siyah kayaların üzerinde çıtırdıyordu. "Ava," diye fısıldadım, "volkanın patlayacağını nasıl tahmin edebilirsin?"

"Sadece patlamayacağını umalım."

Patika fazlaca kayalık ve dik hale gelince – karla kaplı kaygan, siyah kayalar – atın üzerinden indik. Karanlıkta düşme ihtimaline karşı Ava'nın önümden yürümesini istedim ve yola yaya devam ettik.

Dağın zirvesine yaklaştıkça gölgeler etrafımızda toplanmaya başladı ve hava serinledi. Kül ve kar kayaları ve karanlık, çıplak dalları kaplamıştı. Beyazın ince tozunun altında, siyah lavlar dağın üzerine çizgiler çizmişti.

Ava kendini kayaların üzerinden yukarıya çekerken "Şu anda Peri Ülkesi'nde olup bitenler seni endişelendiriyor mu?" diye sordu.

Bu konu hakkında bu kadar az düşünmem garipti. Şimdiye kadar tüm hayatımın tek bir amacı vardı: Tebaamla ilgilenmek ve krallığının gelişmesini sağlamak. Burada, düşman topraklarının kalbinde, düşüncelerim belirgin bir şekilde dağılmıştı.

Soğuyan hava yanaklarımı yaktı. “Orada ne olduğundan emin değilim ama umarım Orla kendini hükümdar ilan ederek tahta geçmiştir...” Sesim alçaldı. “Tahta çıkabilecek kadar güçlü olduğuna hiçbir zaman inanmamıştım. Belki de yokluğumda tahta çıkması için bir başkasını vekil atamıştır.”

“Umalım da o kişi Moria olmasın.” Nefesi etrafında buhara dönüştü.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. “Şu an tahtta bir kraliçe yoksa korkarım ben dönünceye kadar herkes açlıktan ölmüş olacak.”

Dağın zirvesine yaklaşırken ağaçlar giderek küçülmeye başladı ve sonunda sadece kar ve küller kaldı. Bulunduğumuz dar ve buzlu patikadan hâlâ zirveyi tam olarak göremiyordum. Ama aşağı bakmak için arkamı döndüğümde kan kırmızısı orman fazlasıyla aşağıda, gerimizde kalmıştı.

Ava solumuzdaki kayalık bir duvara tutunarak destek aldı ve zirveye doğru kıvrılan patikayı takip ettik.

Zirveye ulaştığımızda üzerimizde kırmızıya çalan dallar kıvrılıyor ve kraterden gelen turuncu bir parıltı havayı ısıtıyordu. Yanardağın derinliklerinden erimiş lav püskürtüleri yükseliyor, havaya fırlıyordu.

Ama bakışlarım tepemizdeki imkânsız görünen, yerçekimine meydan okuyan yapıdaydı; siyah kayalardan oluşan sarp bir sütunun üzerine oturmuş dar bir kale. Taştan bir sapın üzerindeki garip bir çiçek gibi, kale aşağıdaki alevlerden gelen kırmızıyla yıkanıyordu. Sarmaşık dallarından cılız ipler kalenin girişine kadar uzanıyordu. Üzerimizden soğuk bir rüzgâr esti.

“Bu muhteşem,” diye fısıldadı Ava gözlerini yukarıya dikerek.

Göğsümdeki umut alevlenmeye başlarken yavaşça nefes verdim. Eğer buralarda tuhaf, yaşlı bir dağ cadısının evi olan bir şey varsa, o da bu tuhaf kale olmalıydı.

Ve şu anda bu, kaçmak ve Ava’yı ait olduğu yere, ölümlüler âlemine geri götürmek için tek şansımızdı.

Her şey bundan sonra olacaklara bağlıydı.

“Ava,” dedim sessizce, “bırak ben önden gideyim.” Oflayarak bana döndü. “Peki. Ben de etrafı gözetlerim.”

Kendimi sarmaşıklardan yukarı çektim. Buz gibi rüzgâr üzerimde savruluyor, karları girdaplar halinde etrafımda döndürüyordu. Kalbim beklentiyle çarpıyordu. Parmaklarıma birkaç diken battı ve gözümü yukarıdaki karanlık girişten ayırmadım. Sonunda kapıya ulaştım ve kendimi yukarı çektim. Ay ışığı açık dar pencerelerden içeri sızıyordu, içerideki zemin kül tozlarıyla kaplıydı.

Duvardan demir aplikler sarkıyordu, içlerinde yanmayan mumlar olan peri kafataslarından yapılmış fenerler. Şimşek çaktı ve bir anda boynuzlu, peçeli bir kadının duvardaki kabartma oyması aydınlandı, vücudu boğumlu, yapraklı desenlerle çevriliydi. İçimi bir ürperti kapladı. En azından doğru yerde olduğumu biliyordum.

Bakışlarım duvarlara kazınmış Unseelie kelimelerinin üzerinde tekrar tekrar gezindi. Art arda aynı kelimeler ve bir an için bu yabancı dili anladığımı sandım. Ruhumun derinliklerinde bir yerden, kelimeler çınılıyordu.

Yanıyorum.

Nefesim kesildi ve yazılardan uzaklaştım, buranın her yerinde dans eden sihir her neyse, benim için ürkütücü bir yanı vardı.

Tek ihtiyacım olan evin hanımının ortaya çıkmasıydı.

Salonun ortasında bir kuyu duruyordu. Bu yerde nasıl bir kuyu olabilirdi ki? Kenarından baktım ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir boşluk gördüm.

Dışarıda, bir baykuşun acı çığlığı göğü deldi. Merdiven boşluklarından birine yönelerek havayı kokladım. İçeride köpeklerin kokusu vardı. Belki de kurtların.

“Torin!” Ava’nın sesi kalbimi gümbürdetti ve kapıya geri koştum.

Dışarıya göz attığımda sarmaşıklara tırmanmaya çalışıyordu. Sırtına saplanmış bir okla. Geceyi döven siyah kanatlarıyla Morgant’ın peşinden geldiğini görünce kanım dondu.

Elimde kılıcım ile girişten aşağı atladım. Kayanın üzerine düştüğümde bacaklarımdaki acıyı tam olarak hissetmiyordum bile. Çok geç kalmıştım. Morgant Ava’yı yakalamış, onu havada sürüklüyordu.

Kayalık patikayı hızla aşağı indim ve etrafımı kılıçlar ve yaylarla silahlanmış Unseelie’ler sardı. Kalbim bir savaş davulu gibi gümbürdemeye başladı.

Düşüncelerimi sakinleştirmeye, bir kar örtüsü gibi sessizleştirmeye çalıştım.

Bir Unseelie iblisi, uzun siyah saçları ve sivri dişleriyle kılıcının kınına sarılmış, en önde duruyordu. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi. “Kraliçenin keyfiyeti dışında hiç kimse buraya girip çıkamaz ve sen Seelie köpeği, kale kapılarına asılacaksın ve organların sökülecek.”

Fısıltı Kılıcı’nı kavradım ve siyah saçlı periye odaklandım. Ne panikleyecek zamanım ne de tek bir hata yapma lüksüm vardı. Sayı avantajı onlardaydı. Ama en azından bu durumla daha önce de karşılaşmıştım.

Uzun beyaz saçlı ve boynuzlu bir Unseelie okunu bana doğru nişan aldı. “Kılıcını bırak.”

Bir üçüncüsü ileriye atıldı. “Bunu kolaylaştırırsan ölümünün çabuk olmasına müsaade ederiz.”

Dişlerimi sıktım. Bu vaat kulağa pek hoş gelmiyordu.

Beyaz saçlı okçu ay ışığında parıldayan bir ok fırlattı, ok yavaşça bana doğru süzüldü. Zaman yavaşlıyor gibiydi, kılıcım la onu engellemeyi başardım. Siyah saçlı olan çığlık attı ve kılıcını kaldırarak bana doğru koştu ama savaş çığlığı bana kendimi onun saldırısına hazırlama fırsatı vermişti. Kılıcımı sola doğru savurarak saldırısını engelledim, sonra tekrar sağa savurarak karnını deştim. Siyah lavın üzerine kan dökülürken Fısıltı Kılıcı bana şarkı söylüyordu.

Sen ölümsün. Son nefessin. Soğuk sensin, uçurumun kenarındaki sessiz gölgelersin.

Beyaz saçlı asker kılıcını karnıma doğru savurdu. Fısıltı Kılıcı bir hamlede onun silahını oydu. Bir asker bana yukarıdan saldırdı ve ben de kılıcımı kasığına saplayarak onu sakatladım. Döndüm, kılıcımı döndürerek tutuşumu ayarladım ve bir savaş baltasının önünden sıyrıldım. Kendimi tekrar düzelttiğimde, kılıcımı adamın boğazına sapladım. Yere düştü ve baltası kayaya çarptı.

Döndüm ve Fısıltı Kılıcı’nı bir adamın omzuna indirdim, kılıcın bıçağı onu ikiye böldü.

Bir yandan okçuyu gözetlemeye çalışıyordum ama o gölgelerin arasında kaybolmuştu. Okçuları hep uzaktan saldıran korkaklar olarak düşünmüşümdür.

Dönerek kılıcımı bir sonraki saldırganın boynuna sapladım, sonra da boynuzlu bir iblisin göğsüne saplamak için yana kaydım.

Kılıcımı başka bir saldırı için hazırladığımda, arkamda dayanılmaz bir acı hissettim. Omurgamın aşağılarına doğru, yan tarafıma bir ok ucu saplanmıştı, dizlerimin üzerine çöktüm.

Kılıcımı tutmaya çalışırken kanım kulaklarımda uğulduyordu. Başka bir ok kürek kemiğimi deldi ve ellerimin üzerine düştüm. Ağzım kanla doldu. Kılıcımı ne kadar sıkı tutmaya çalışsam da tüm kontrolümü yitirmiştim.

Ava

Dağa çıkış yolculuğu uzun ve yavaş görünüyordu. Peki ya geri dönüş?

Hızlı ve acımasız, siyah, kayalık arazide at sırtında bir yarış. Atın üzerinde yüzüstü yatarken, her sallantıda kaslarım sarsılıyordu. En azından Morgant ellerimi bağlamadan önce oku sırtımdan çıkarma nezaketini göstermişti.

Okun sırtıma saplandığı yerden acı fışkırıyordu. Morgant bir eliyle kollarımı kavrarken diğer eliyle atın dizginlerini tutuyordu.

Bedenimden akıp giden kan miktarına bakılacak olursa normal bir insan olsam şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Gözlerimi kapadım ve Torin'i düşündüm. Evden dışarı atıldığını görmüş ve ona seslendiğim için acı bir pişmanlık hissetmiştim. İçeride kalsa onlardan saklanabilir miydi? Belki ama bu hiç onun tarzı değildi.

Peçeli Kadın'ı bulup bulmadığını ölesiye merak ediyordum. Belki de buradan nasıl çıkacağımızı çoktan öğrenmişti.

Gözlerimi açtığımda uzakta beliren kaleyi izledim, taşlar ve eğri büğrü ağaçlar yıldızlı bir kubbenin altında birbirini dolanıyordu.

“Öyleyse zindana geri mi dönüyorum?” dedim sıkıldığım dişlerimin arasından.

“Canımı sıkarsan.”

“Peki ya sıkmazsam?”

Cevap vermek yerine atı tekmeleyerek kalenin girişine yönlendirdi.

Sonunda Morgant atını şaha kaldırarak durdu. Önce atından indi, sonra da beni bağladığı kollarımdan tutup yere çekti. Okun saplandığı tarafıma doğru sertçe düştüm. Ona çılgılığını duyma zevkini tattırmak istemiyordum, bu yüzden kendimi tutmayı başardım.

Bileklerimden tutarak beni kaldırdı.

Beni nereye götürdüğünü tekrar sorabilirdim ama asla cevap alamayacağımı biliyordum.

Kalenin içinde devasa gotik siyah kapılar vardı, biz yaklaştıkça gıcırdayarak açıldılar. Beni koyu renk ahşap oymalı bir salona itti. Mum ışığı yosunlu bir zeminin üzerinde kıvrılıyor ve tonozlu ahşap tavandan sarmaşıklar sarkıyordu.

Morgant önümde ilerlerken pis bir sırıtışla bana döndü. “Bilmeni isterim ki büyük Seelie kralınız elimizde. Ölmeden önce onu parçalayacağız. Derisini yüzüp örümceklerimize yedireceğiz. Seelie kralları her zaman eski tanrıların onları koruduğunu söylerler. Biz aksini ispat edeceğiz.”

Düşüncelerim kararmıştı, gözümün önüne sadece topraktan yükselerek Morgant’ı parçalara ayıran dikenli sarmaşıklar geliyordu. Ama benden bir tepki almaya çalışıyordu ve ben ona bu zevki tattırmayacaktım.

Birkaç yüz metre sonra, yeşil mücevherlerle süslü ahşap bir kapısı olan küçük bir bekleme salonuna ulaştık.

Morgant kapıyı iterek açtı ve tam önümüzde koyu mavi ahşaptan spiral bir merdiven belirdi. Merdivenler devasa bir ağacın içinden oyulmuş gibiydi. Uzun süre yukarı tırmandık, kollarım hâlâ bağlıydı ve kalçalarım yorgunluktan titriyordu.

Şimdiye kadar yaptığı her şey beni şaşırtmak ve güçsüz hissettirmek için tasarlanmıştı: açlık, susuzluk ve yalnızlık. Bana Torin'i nasıl öldüreceğini anlatması. Eğer umutsuz hissedersen, onlara ne isterlerse söyleyeceğimi düşünüyordu.

Torin'i gerçekten ele geçirip geçirmediğini öğrenmemin imkânı yoktu.

Morgant duvardaki küçük bir düğmeye bastı. Kapı yavaşça açıldı. Ay ışığı açık havadaki bir kuleden içeri süzülüyor, taş zeminin etrafını saran koyu renkli dalları aydınlatıyordu. Tam ortada uzun bir meşe masa duruyordu.

Krallığın üzerinden akan hafif bir esinti saçlarımı karıştırdı. Bitki ve bal kokan zengin havayı içime çektim. Yan tarafa baktığımda, birkaç yüz metre altımızdaki kızıl orman örtüsünün ay ışığında gümüşe büründüğünü görebiliyordum. Ağaçtan örtünün üzerinde gölgeler hareket ediyordu. Daha yakından bakmak için yaklaştığımda, onların ormanın üzerinde süzülen dev kelebekler olduğunu gördüm.

Dalgalanan siyah saçları ve beyaz kanatlarıyla bir okçu karanlık gökyüzünde süzüldü. Bakışlarıyla karşılaştım ve oklarından birini doğrudan bana doğrulttu. Kalbim tekledi ama ateş etmedi. Başka bir okçu geçti, o da okunu bana doğrultmuştu. Mesajı açık ve net bir şekilde almıştım.

Açık hava kulesine geri döndüm ve zihnim bulanıklaşmaya başladı. Çok fazla kan kaybetmiştim ve sendeliyordum.

Morgant'ın eli dışarı uzandı ve beni kolumdan yakaladı. "Zayıfsın."

Müthiş bir gözlem yeteneğin var, Tarzan. Sırtıma sapladığın okla bir ilgisi olabilir mi acaba?

Kolumu tutarak bir büyü mırıldanmaya başladı, sesi donuk ve sertti. Büyüsü ılık bir su gibi sırtımdan aşağı kayarak acımı hafifletti. İçime bir sıcaklık doldu ve kaslarım gevşedi. Bitirdiğinde kolumu serbest bıraktı ve bileklerimi çözdü. Tahriş olmuş derimi ovuşturdum.

Etrafımdaki yosunlu taşların üzerinde gölgeler süzülüyordu.

“Olduğun yerde bekle,” dedi Morgant. “Kraliçe seninle konuşmak istiyor. Ama ona çok fazla yaklaşmamalısın. Gözetleniyorsun.”

“Fark ettim.”

“Kıpırdama,” dedi sertçe ve arkasını dönerek kapıya yöneldi.

Nereye gidebileceğimi düşündüğünden emin değildim, özellikle de kanatlarım olmadan.

Morgant doğruldu, gözlerini yıldızlara dikti ve “Ormanın İmparatoriçesi, Karanlık Cromm’un Kraliçesi Mab, yüce hükümdarımız!” diye haykırdı.

Kapıyı açtı ve kraliçe dışarı çıktı, her bir noktasından gümüş ve altın saçılıyor gibiydi. Platin saçları dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyordu ve sivri uçlu narin bir platin taç takmıştı. Solgun teninden incilerle bezenmiş elbisesiyle aynı renkte, gümüşü bir ışık yansıyor. Sadece siyah ipek kanatları öne çıkıyordu.

Solgun, altın rengindeki bakışları üzerimde gezinerek kıyafetlerimi inceledi. Dudaklarını büktü. “Pekâlâ. Demek casus bu.”

Derin bir nefes aldım. Unseelie kraliçesi tam karşımda duruyor, beklediğime göre fazlasıyla genç görünüyordu. Kırklı yaşlarda olabileceğini düşündüm ama bu kadarını bile göstermiyordu.

Gözlerini kıstı. “Neden buraya bu kadar hazırlıksız geldin? Seelie’lerin istihbarat şefi ölmeni mi istiyor?”

“Buraya bir casus olarak gelmedim. Bir tür büyüyle kendimi sizin dünyanızda buldum. Hepsi bu.”

Siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Ve Seelie kralı da senin peşinden kendini burada buldu, öyle mi? Hikâyen bu mu?”

“Evet. Dünyalarımız arasında büyülü bir çatlak var, hepsi bu. Ve o kral değil. Adı Alan.”

Samimiyetsiz bir tavırla sırıttı. “Seelie kralı seni hiç umursamadığını söylüyor. Ama yine de kaçmana yardım etmek için fazlasıyla çabaladı. Burada birileri yalan söylüyor olmalı.”

“Eve dönmemize izin verirsen, bizi sonsuza kadar hayatından çıkarabilirsin.”

“Alan.” Bir kahkaha attı. “Yalancının tekisin. Tam bir hayal kırıklığısın. Unseelie Krallığında yalan söylemeyiz. Burada büyümüş olsaydın dürüstlüğü’n kıymeti hakkında bir şeyler bilebilirdin.”

Ona nezaketin kıymeti hakkında ne düşündüğünü sormak isterdim ama tamamen güçsüz konumdaydım ve çenemi kapalı tuttum.

Bana yaklaştı, çenemi yukarı kaldırdı ve yüzümü inceledi. Benden neredeyse otuz santim daha uzundu ve cildinde titreyen bir tür ışık ve güçle parlıyordu. Havayı elektriklendiren ısıltılı büyüsünün etrafında döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

Çenemi bıraktı.

“Burada büyümüş olsaydın dudaklarından bir yalan döküldüğü her an acı hissederdin. Gerçi onu seviyorsan belki yine de aynı şekilde davranacaktın. Aşk acıtır, öyle değil mi? Ve bu acı bizi güçlendirir.” Yüksek sesle içini çekti. “Bir kılıcı

güçlü yapan şey nedir bilir misin? Mesela senin kralının bir zamanlar sahip olduğu Fısıltı Kılıcı gibi bir kılıcı?”

Ona dik dik baktım. *Bir zamanlar mı?*

“Burada, benim krallığımda kül tanrıçasına taparız,” diye devam etti. “Kül tanrıçası Briga’nın sadece tek bir gözü olduğu ve vücudunun kurumla kaplı olduğu söylenir. Bizim için kendini feda etmiş. Onun tırmandığınız dağda, Tienen Dağı’nda yaşayan bir dev olduğunu söylüyorlar. Peçeli Kadın evini oraya inşa etmiş.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Öyleyse doğru yerdeydik. Torin ondan bir yanıt almış olabilir miydi?

Mab gülümsedi. “Briga’nın alevleri bizi arındırır ve bize güç verir. Onun kutsal demir ocağında üretilen bir kılıç, çelik tavlarken ısıya, basınca ve darbelere dayanmalıdır. Ancak o zaman amacını yerine getirecek kadar güçlü hale gelebilir. Kül tanrıçasının bize öğrettiği gibi, aşk da bir demirci ocağıdır. Ve Unseelie büyüsü de buradan gelir, Kayıp Kişi’den. Aşkını ve kaybın acısından. Bu yüzden belki de canını acıtsa bile kralın için yalan söyleyecektin. Alevlerin acısına katlanacak ya da tanrıçanın yaptığı gibi kendini feda edecektin. Belki de tüm bunlarla güçlenir ve gerçek bir Unseelie gibi yaşardın.”

Sözlerinin bana büyü yapıp yapmadığını merak ettiren ef-sunlu bir yanı vardı.

Bir kaşını kaldırdı. “Ama esas soru şu: O da senin için aynısını yapar mıydı?”

❖ 16 ❖

Ava

İçimden bir ürperti geçti. Bir şekilde kanıma girmeye çalışıyordu ama onunla ilgili tek bir detay vermeye niyetim yoktu. “Onu çok iyi tanımıyorum.”

“Peki ya sen, tam olarak kimsin?” diye mırıldandı.

İşte yine o soru. “Ava Jones.”

“Bu bir insan ismi.”

Omuz silktim. “Onların arasında büyüdüm.”

“Neden? Krallığımızdan ayrılmana sebep olan neydi?”

Yeniden omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. Biri beni insan dünyasına götürüp oraya bırakmış. Kim olduğumu bildiğinizi sanıyordum.”

Gözlerini gözlerime dikti ve ruhumu incelediği hissine kapıldım. Beni okuyor gibiydi. “Görüyorum ki insanlar sana tıpkı kendileri gibi zayıf ve tembel olmayı ve yüce Unseelie gücünü tamamen görmezden gelmeyi öğretmiş, öyle ki ona sahip olduğunu bile unutturmuşlar.” Başını tekrar Morgant’a çevirdi. “Rahatlayabilirsin. O gerçek bir tehdit sayılmaz. Bu gariban tamamen etkisiz hale getirilmiş. Bunu hemen anlamamana şaşırdım. Belki de bir Unseelie kendi dilini bile konuşamadığında zaten olacak olan budur.”

Meraklandım. Sahip olduğum söylenen Unseelie gücü nasıl bişeydi?

Zihnimde düşünceler dolaşmaya başladı ve ipin bağlandığı yerden bileklerimi ovuşturdum. Cildim tahriş olmuştu ve hassastı.

Masayı işaret etti. “Yemekte bana katıl. Burada çok fazla yabancı misafirimiz olmuyor.”

Aman ne tuhaf. Belki de insanlar zindanda dayak yemek gibi şeylerden hoşlanmıyorlardır.

Morgant masanın başında duran sandalyeyi onun için çekti, kraliçeyse yanına oturmamı işaret etti.

Sandalyelerden birine oturdum. Sülün çok lezzetliydi ama bugün tüm gün boyunca neredeyse hiçbir şey yememiştim.

Bir elini kaldırdı. “Morgant hizmetçiler bizim için yemek ve *Ambrosia** getirsinler.” Tekrar bana döndü, dirseklerini masaya koydu ve çenesini ellerine yasladı.

Vahşi bir kraliçe için fazla sıradan bir tavırdı.

Dudaklarımı yaladım. *Ambrosia*’nın ne olduğunu bilmiyordum ama şimdiden ağzım sulanmıştı. O anı mahveden tek şey göğsüme oturan suçluluk duygusuydu. Torin her neredeyse, yemek yemek üzere olduğunu hiç sanmıyordum.

Kraliçe gözlerini kısarak bana baktı. “Sanıyorum Kral Torin ebeveynlerini öldürdüğüm için bana hâlâ kızgındır. Ağır seyreden, nahoş bir lanetti.” Bana gülümsedi ve kirpiklerini kırpıştırdı. “Ve belki de *kendi* laneti için de kızgındır. Sana nasıl çalıştığını anlattı mı?”

Güçlkle yutkundum. Onunla ilgili hiçbir soruya cevap vermek istemiyordum. Stratejim çok basitti: Olabildiğince az konuş.

* *Ambrosia*, Yunan mitolojisine göre kimi zaman Tanrıların yiyeceği, kimi zaman içeceği ve genel olarak “sonsuz hayat” veren balımsı bir madde olarak tasvir edilir. (c.n.)

Mab'in yukarı, Ay'a doğrulttuğu gözleri koyu bir orman yeşiline büründü. "Sonuçta kaderinde varmış. Tüm bunlar yıldızlarda yazılı. Bir süre için kaderime olan inancımı kaybetmiştim. Şimdi bir kez daha yazıldığını görebiliyorum." Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Seelie kralıyla işim bittiğinde, istediğime sahip olacağım. Facrie'de sonsuza dek vârislerim oturacak ve orayı yeniden bir Unseelie diyarına dönüştürecekler. Başından beri bizim topraklarımızdı, biliyorsun. En azından paylaşmıştık."

Omurgamda bir ürperti dalgalandı. Tanrım, Torin'in buradan *bir an önce* çıkması gerekiyordu ve tek umudum kaçışımızın anahtarını çoktan öğrenmiş olmasıydı. Kraliçe kaderden bahse derken gözleri hırstan deliye dönmüş birininki gibi parlıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve siyah elbiseli kadın hizmetkârlar kraliçelere layık bir ziyafet getirmeye başladılar: Bakla, havuç, bezelye ve baharat kokan soslarla dolu, dumanı tüten toprak kâseler. Siyah örgülü bir kadın, içinde küçük kızarmış peynir ve domates şişleri ve büyük bir kâse pilav bulunan ahşap bir tepsi taşıyordu. Üçüncü bir kadın çiçek yapraklarıyla süslenmiş taze salata ve bir somun yassı, tereyağlı ekmek getirdi.

"Umarım yemeği beğenirsin. Burada Peri Ülkesi'nde olduğun gibi ceset yemeyiz."

Hayvan etinden bahsettiğini anlamam zaman aldı. Öyleyse dün gece yediğim sülünden bahsetmeyecektim.

Yemek için önce kraliçeyi beklemem gerektiğine dair içimde belli belirsiz bir his vardı ama o anda açlıktan gözümün dönmüş olması onun suçuydu, bu yüzden ekmekle başladım. Gerçekten bu kadar açken, hiçbir şey ekmek ve tereyağından daha iyi görünmüyordu. Ben yemeğimi yerken, biri bardaklarımızı ay ışığının altında parıldayan soluk mavi bir sıvıyla doldurdu. Ambrosia, diye düşündüm.

Sosları ve fasulyeleri kaşıklayarak ekmeğin üzerine sürdüm ve ağzıma attım. Buradaki her an son anım olabilirmiş gibi geliyordu, o halde neden karnımı doyurmayayım? Baharatlı yemeğin dilimde bıraktığı lezzetli acıyı Ambrosia ile ıslattım.

Tanrım, bu kraliçeyi öldürüp yerine Torin'i koymak için neler vermezdim! Burada bizimle olmayı, kızarmış peynir yemeyi esas hak eden oydu. Ah, Tanrım. Peynirin tadı olağanüstüydü; zencefil, hindistancevizi ve dilimi yakan lezzetli bir şeyle ovulmuştu. Hayalet biber miydi yoksa Unseelie diyarına özgü bir baharat mıydı bilmiyorum ama dilimdeki acı giderek şiddetlendi.

Ambrosia'yı tekrar yudumladım. Soğuk, taze ve çilek tadındaydı. Dilimdeki yanma hissi hemen kayboldu. Tek sorun kraliçenin içmediğini fark etmem oldu, beni sarhoş etmeye çalıştığından şüphelendim.

Dudaklarımı yaladım. "Ambrosia yerine biraz su alabilir miyim?"

Delici bakışlarını üzerime çevirdi. "Bu sadece konsantre siyah orkide nektarı."

"Peki alışık olmayan birine nasıl bir etki yapar?" Hiç baharatı olmayan marul yapraklarından birine uzandım.

"Belki biraz dilini gevşetir. Seelie kralı bize karşı ne planlıyor? Bir işgal mi? Bu casusluk misyonunun amacı bu muydu?"

"Arkadaşım ve ben sadece eve gitmek istiyoruz, bu konuda bize yardımcı olabilirsen bizimle bir daha asla karşılaşmayacaksın." Ambrosia'nın etkisini hissetmeye başlamıştım. Bedenim ılık ve karıncalanmış hissettiriyordu, yanaklarım kızarmıştı.

Masanın eski ahşabı üzerinde parmaklarını tıkırdattı. "Arkadaşın şu anda zincirlere bağlı." Bardağın üzerinden beni süzerek içeceğini yudumladı. "Eğer gerçeği söyleyip söylemediğimi merak ediyorsan bizim türümüzün yalan söylemedi-

ğini hatırlatmak isterim.” Yeniden elini kaldırdı. “Morgant! Yaralı kralı buraya getir.”

Midem bulandı ve nefesim sıklaştı. Kapıya döndüm ve Morgant, kırmızı saçlı bir Unseelie ile birlikte Torin’i sürükleyerek dışarı çıkarırken göğsümdeki hava ciğerlerimi terk etti. Göğsünden kanlar akıyor ve başını dik tutmakta zorlanıyordu.

İçimde büyük bir öfke titreşti ve bir an için kraliçenin kanatlarını koparıp onu kulenin kenarından aşağı atarsam ne olacağını merak ettim. Bizi test ediyordu ve şu anda yapabileceğim en iyi şey çenemi kapalı tutmak ve renk vermemektir. Onu bana göstermesinin bir nedeni vardı, nasıl tepki vereceğimi görmeye çalışıyordu.

Torin başını kaldırdı. “Ah. Kraliçe Mab. Seni yeniden görmek ne güzel.” Ses tonu şaşırtıcı derecede hissizdi. Neredeyse sıkılmış gibiydi. “Sanırım seni en son gördüğümde tüm ailemi lanetlemekle meşguldün.”

Güçlkle yutkundum. Onun Alan isminde sıradan bir peri olduğu yalanının sonuna geldiğimiz anlaşıyordu.

“Buraya bu Unseelie ile gelme sebebin bu mu? İntikam mı?” Kehribar rengi gözlerini kısarak bir Torin’e bir bana baktı. “İlk olarak ikinizden biri ölecek. Sadece kim olacağına henüz karar veremedim. Morgant, sence içlerinden biri uçmayı biliyor olabilir mi?”

Morgant bunun gerçek bir soru olmadığını hissederek tek kaşını hafifçe kaldırmakla yetindi.

Torin, ani bir hareketle kollarını çözmeyi başardı. “Sana eşlik edecek birilerini bulmak için bu kadar çaresiz misin Mab? Hiç arkadaşın yok, öyle değil mi?” Bakışlarını bir an için havada gezdirdi, okçuları gördüğünü biliyordum.

Kraliçenin teninde ay ışığı parıladı. Derin bir nefes aldı. “Sanırım biraz eğlenceye ihtiyacım var. Sadece iş düşünsem

çoktan ölmüş olurdun. Ama hayalleri olan ve hayattan zevk almasını bilen biriyim.”

Mab avıyla oynayan bir kedi gibiydi.

“Dinleyin, Majesteleri.” Çenem gerilmişti ama ses tonumu arkadaş canlısı tutmaya çalışıyordum. “Bırakın da Seelie gitsin, ben burada kalayım. Ben sizden biriyim ama onun buraya ait olmadığı çok açık. Ben kalırım ve her şey yerli yerine oturmuş olur. Aksi takdirde korkarım tüm Seelie ordusu her şeyi yakıp yıkmak üzere buraya akın edecek.”

Küçümseyici bir hih sesi çıkardı, bir yangını söndüren su sesine benziyordu.

“Ama Peri Ülkesi’nin tahtında kraliçe yok, öyle değil mi? Şu anda oldukça kötü durumda olmalı. Soğuktan donuyordur. Ejderhalar akbabalar gibi dolaşüyor, buz gibi ölümlerle ziyafet çekmek için sabırsızlanıyorlardır. Ceset topladıklarını biliyor muydun?” Bu fikre ısınmış gibi görünürken ifadesi değişti ve bana ısıltılı bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım ikinizi de eğlen-ce için burada tutacağız. Bu hoş olmaz mı Morgant?”

Yumruklarımı sıktım. “Onu bırak da gitsin.”

“Ava,” dedi Torin sakince, vahşi bir hayvanı yatıştırmak ister gibi.

Etrafa yayılan gergin sessizlik Kraliçe Mab bir parmağını dudaklarına götürünceye kadar sürdü. “Sanırım onu gerçekten seviyor.” Sesi omurgamdan yukarı tırmanan buz gibi bir esinti gibiydi. “Tamamen kayıp bir Unseelie, ne kadar tatlı ama aynı zamanda bir o kadar üzücü. Bakışları Torin’in vücudunda gezindi. “Ondan neden hoşlandığını görebiliyorum. İki katın yaşında olabilirim ama kör değilim.”

Torin birkaç adım atarak ona yaklaştı, korkunç vaziyette olmasına karşın hareketleri hoş ve akıcıydı. “Sevgili kraliçem. Gerçekten çok yalnızsın.”

Onunla flört mü ediyordu?

Göğsünden aşağı damlayan kana rağmen hâlâ kalbimi durduracak güzellikteydi. Buradan cazibesini kullanarak kurtulmayı planlıyor olabilir miydi?

Bir parmağıyla dudaklarına dokundu. “Söylendiği gibi görünüşte yalnızım. Yalnızlığımı dindirmeyi mi teklif ediyorsun? Daha önce ne bir Seelie ile ne de senin kadar güzel bir erkekle oldum.”

Ah, Tanrım. Midemdeki yiyeceklerin ekşidiğini hissettim.

“Majesteleri,” diye lafa girdi Morgant. “Güvenlik açısından...”

Mab elini kaldırdı. “Fikrini duymak istersem, sorarım. Ama yine de şu anda gücünden faydalanabilirim Morgant.” Bana döndü. “Uçup uçamayacağını görmek için hâlâ bu zavalıyı kuleden atmayı düşünüyorum. Sence bunu yapabilir mi?”

“Bunu yapmamayı öneririm.” Torin’in derin, yumuşak sesi gecenin içinde yankılandı, ses tonunda keskin bir uyarı gizliydi.

“O ortadan kalktığında, kendini bir kraliçeye kanıtlayabilmen için seni yatak odama götürsem nasıl olurdu?”

Torin çenesini sıktı. “Eğer Ava’ya yaklaşırsan,” dedi yumuşak sesi şiddetle kaplanarak, “Omurganı yerinden sökerim, Majesteleri.”

Bakışlarımı yeniden havayı döven beyaz kanatlarıyla tepemizde turlayan okçulara çevirdim. Doğru yere tek bir ok daha, sonra ölmüş olacaktı.

Kraliçenin gözleri açıldı. “Yani sonuçta onu önemsiyorsun. Ne kadar ilginç. Bir Seelie kralı küçük Unseelie dostundan hoşlanıyor.” Kollarını kavuşturdu. “Pekâlâ, tehditler savurmaya devam edeceksen yatak odamda zincire bağlanmadan kalmana izin veremem. Ellerin serbest olsa çok daha iyi olmaz mıydı?”

Neyin peşindeydi? Dudaklarımı ısırđım. Birçok şeyi soru şeklinde ifade ediyordu, gerçekten yalan söyleyemediğini düşünmeye başlamıştım. Soruları da fazlasıyla dolaylıydı.

Ona yaklaşarak etrafında turladı ve bir parmağını köprücük kemiğinde gezdirdi. “Torin, tatlım. Buraya ilk geldiğinde seni nasıl öldüreceğimden emindim.” Parmağını göğsünden aşağı kaydırđı. “Seni bilincini kaybedene kadar dövüp bir ağacın içine hapsedecektim, kendini meşe ağacından bir mezarda bulacak ve birkaç hafta içinde açlıktan ölüp böceklerle ziyafet olacaktın. Burada ormana geri veririz.”

Dehşetin kemikli parmakları kalbimi sardı.

Kendimi daha fazla kontrol edemeyerek, “Bunun derdi ne böyle?” diye kendime kendime fısıladım.

“Ah, merak etme.” Parmaklarını aşağı, karın kaslarına kaydırđı. “Tüm bunlar geçmişte kaldı.” Dönüp bana baktı. “Ama biliyor musun? Zayıf bir adamla olmayı hiçbir zaman tercih etmedim. Sence de bir ceset yiyicinin kendini kanıtlaması gerekmez mi? Savaş meydanındaki becerilerini de görsek nasıl olur?” Yanakları parlak, gümüşü bir ışıkla parıldadı. “Size cömert bir teklifim var. İkinizden birinin krallıktan ayrılmasına izin vereceğim.” Uzun, siyah kirpiklerini kırptırdı. “Ama ikinizin arasındaki bir düellodan sonra. Torin, tatlım.” Arkasına geçip bir eliyle kaslı omuzlarını okşadı. “Yarınki görevin tebaamın önünde bu Kayıp Kız’la savaşp kılıcını ona saplamak olacak. Kendini arzu ettiğim şekilde bana kanıtlamayı becerebilersen o hüznü, solgun krallığına dönmene izin vereceğim.”

Göğsüm sıkıştı. “Beni öldürmesini mi istiyorsun?”

“Endişelenme, benim küçük zavallım,” dedi rahatlatıcı bir tonda. “Eğer sen onu bıçaklarsan gitmene izin vereceğim. Tabii istiyorsan. Üstelik senden başka bir isteğim olmayacak.

Gerçekten şanslı bir kızsın.” Kehribar rengi bakışları Torin ve benim aramda gezindi. “Biliyor musunuz? Tebaam son zamanlarda fazlasıyla sıkılmıştı. Bu işe çok heyecanlanacaklar. Peri Ülkesi’ndeki gibi kıtlık ve açlıkla mücadele etmeleri gerekmiyor, hayatları öylesine konforlu ki bir yerden sonra sıkıcı hale geliyor.” Gülümsedi. “Kan görmek istiyorlar. Bu yüzden yarın ikiniz de savaşıacaksınız. Ve sona ermesi için ikinizden birinin diğerini şişlemesi gerekecek.”

Cilveli bir tavırla dudağını ısırды ve Torin’e dönerek kirpiklerini kırptırdı. “Paylaşmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. İstediğim bir şey gördüğümde benden başkasının onu almasına katlanamam. Torin, hayatım, seni kayıp Unseelie’nin yakınlarında görürsem sonuçları olur. Hadım edilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi? Uzuvarını farklı yönere çeken atlarca parçalara ayrılmanın? Öğrenmek ister miydin?”

Torin artık cevap vermiyordu. Gece mavisine dönerek kararar gözlerini üzerine dikmişti.

Kraliçe yavaşça ondan uzaklaştı ve parmak uçlarını birbiriine vurdu. Morgant’a döndü. “Onları yerlerine götürmeden önce Seelie kralını iyileştir. Dövüşe çıkarken sağlığının iyi olmasını istiyorum. İçlerinden biri yarın kılıçtan geçeceği için bu gece kule odalarında kalsınlar. Tabii ayrı odalarda.” Torin’e sert bir bakış attı. “Kendimi yeterince açık ifade ettim, değil mi? Birbirinize hiçbir şekilde yaklaşmamanızı emrediyorum.”

Sersemlediğimi, nefesimin kesildiğini hissettim. “Peki ya yarın birbirimizi öldürmeyi reddedersek?”

“Kayıp Kız.” Neredeyse anaç bir ifadeyle başını salladı. “O durumda seni kuleden atmayı planlıyorum. Bence son derece merhametliyim. Sen bir hainsin ama sonuçta Unseelie’sin. Ya Torin? Topraklarımızı işgal eden düşman bir krallığın temsilcisi. Bence tebaamın büyük bölümü onun yavaş, aşağılayıcı ve

acı verici bir ölümü hak ettiğini söyleyecektir. Ve Kayıp Kız, kule duvarlarından aşağı atılmadan önce bunu seyretmek canını acıtır öyle değil mi? Aşk canını akla gelebilecek birçok işkenceden daha çok acıtabilir.”

Ağzından usulca çıkan kelimeler bir ölüm çanı gibi havada asılı kaldı.

❖ 17 ❖

Ava

Morgant beni kalenin taş ve sarmaşıklardan oluşan kubbeli koridorlarında sürüklerken kalbim hâlâ kaburgalarımın çarpıyordu.

Yavaş, aşağılayıcı ve acı verici bir ölüm...

Duvarlardan sarkan aplikler, pürüzsüz kemiğe benzeyen bir şeyden yapılmıştı. Sıcak mum ışığı Morgant'ın beyaz saçları, devasa gövdesi ve ahşap duvarlar üzerinde dans ediyordu. Eğer iş oraya gelirse...

Eğer iş oraya gelirse, onu bir dövüşte asla yenemezdim. Torin'i de alt edemezdim, bu yüzden yarın için hiçbir planım yoktu. Torin'e kılıcımı saplayabilecek olsam bile bunu yapmak istemiyordum.

En azından kendimize biraz daha zaman kazandırdık, diye düşündüm. Peçeli Kadın'ı bulup bulmadığını öğrenmek için biraz daha zaman. Ve kraliçeyi etkileyebilmesi ve buradan çıkmamız için ne gerekiyorsa onu yapmak için biraz daha zaman.

Morgant'ın botları taş zeminde yankılanırken arkasını dönüp bana baktı. "Merhametli kraliçemiz kalbini yerinden sökmediği için şanslısın. Sana bir şans bahsetti. Ve kılıçla ölüm onun aklına gelebilecek diğer her şeyden kesinlikle daha iyidir."

Ağzımın kusmak üzereymişim gibi sulandığını hissettim. “Ne kadar şanslı olduğumu yarın göreceğiz. Morgant, Torin nerede?”

Köpek dişlerini bir saldırganlık gösterisiyle ortaya çıkardı, ancak bunun içinden gelmediğini hissettim. “Soru sormayı bırakmalısın. Size birbirinizden yeterince uzak olmanızı tavsiye ederim. Kraliçe ayrı kalmanızı emretti.” Bana sert bir bakış attı. “Dinlen, böylece onu yarın öldürebilirsin. Bir hain olabilirsin ama bir zamanlar sen de bizdendin. Ve onların yıkık kralını öldürmeni izlemek istiyorum.”

Midem döndü. Eskrim konusunda yetenekli olduğum doğrudur. Ama Torin, hayatını Peri Ülkesi’ndeki en iyi kılıç ustalarıyla pratik yaparak geçirmiş, ömrünün yarısı boyunca küçük kralların ve oğullarının meydan okumalarını savuşturmuştu. Tahtını korumak için onları kılıçtan geçirmişti. Muhtemelen ellerinde düzinelerce ölünün kanı vardı.

Sonunda kemerli ahşap bir kapıya ulaştık ve Morgant kapıyı iterek açtı. Fesleğen, limon ve maun kokan nemli havayı içime çektim. Mavi ahşap kemerler üzerime doğru eğiliyordu ve duvarların içine yıldızların ve kırmızı yaprakların krallığına bakan sivri uçlu, tirizli pencereler yerleştirilmişti. Taş ocaktaki ateşin ışığı bir yatağın ve taş zemine serilmiş bordo bir halının üzerinde dans ediyordu.

Zindandan milyonlarca kez daha güzeldi, üzerimde asılı duran buz gibi dehşetin ağırlığı dışında.

Morgant kapının girişinde durdu ve devasa kollarını kavuşturdu. Deri kaplı vücudunun ve uzun saçlarının üzerinde gölgeler dans ediyordu. “Nereden geldin sen?”

Sinirlerim yerinden oynadı. “Mab’ın zaten bildiğini söylediğini sanıyordum.”

“Henüz beni bilgilendirmedi.”

“Hiçbir fikrim yok. Ailem yüzlerce yıldan beri insanlar âleminde büyülenmiş olabilir.” Yatağa uzandım ve uzun bir nefes verdim. “Bu gece uyuyabileceğimden gerçekten şüpheliyim.”

Kraliçenin işkencecisiyle konuşuyor olmam bile çaresizliğimin bir göstergesiydi.

Kaşları çatıldı ve ocağın yanındaki bakır küveti işaret etti. “Orada uyumadan önce seni sakinleştirecek otlar var.”

“Yarınki düello hakkında bana ne söyleyebilirsin?”

“Majesteleri herhangi bir detayı bilmeni isteseydi, sana söylerdi. Her zaman bir planı vardır ve asla hata yapmaz. Yapabileceğin tek şey bu gece dinlenmek ve yarın kralı öldürmek.” Morgant koyu renkli ahşap bir şifonyeri işaret etti. “Giysiler orada. Kapın sıkı bir şekilde korunuyor olacak. Sakın kaçmayı deneme.” Yaklaştı ve çenemi kaldırdı, gözleri gözlerimi delip geçti. “Seelie köpeğini görmeye çalışma, yoksa ikiniz de ölürsünüz. Sonra da o köpeğin acısına son verme zevkini tadarım. Bir kılıçla ölmekten çok daha kötü olur. Anladın mı?”

Zihnimde kıştan kalma bir gölge dolaştı ve etrafımızdaki sarmaşıkların yılan gibi kıvrılıp onu sürüklediğini hayal ettim.

Elini uzaklaştırdım. “Bana bir daha dokunma.”

Dudağının köşesi kıvrıldı. “Belki de sadece bizden biri gibi görünüyorsundur.”

“Torin’den neden bu kadar nefret ediyorsun?”

Odaya giren bir esinti, saçlarıyla oynadı. “Peşimizden suikastçılar gönderiyor, dünyalar arasında hareket etme yeteneğinesahip perileri kullanıyor. Bir keresinde uyandığımda odamda bir Seelie suikastçısı buldum. Onu öldürebildim ama kardeşim o kadar şanslı değildi. Torin onu uykusunda katletti.”

Ah. Bu gördüğümüz muameleyi açıklıyor.

Morgant döndü ve kapı arkasından çarparak kapandı.

Sessizce oturdum, bedenim yorgunluk ve sinirle uğulduyordu. Hâla tek bir umuda tutunmuştum: Torin'in o kocakarından bir şeyler öğrenmiş olması. Eğer bunu yapamadıysa, kendimizi kurtarmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti. Gerekirse kılıçlarımızı kraliçeye doğrulturduk; ya özgür kalırdık ya da denerken öldürdük. Ya da belki bu oyundan kaçacak bir boşluk bulurduk.

“Bıçakla,” demişti. “Şişle.” Ya serçe parmağını şişleseydim? Kulak memesini? Periler sözlerine bağlıydı, değil mi? Eğer bir deri parçasını şişlersek, birimizi serbest bırakmak zorunda kalacaktı. Serbest kalan kişi Peri Ülkesi'nden yardım çağırabilirdi.

Birkaç dakika sonra kendime sıcak bir banyo hazırladım ve fesleğen ve lavanta kokusunu içime çekerek içine girdim. Yanımda çıtırdayan ateşle birlikte zihnim sürüklenmeye, görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Bir an için neredeyse sarmaşıkların taşın üzerinde süründüğünü, canlı bir şeyin kıvrıldığını gördüğümü sandım. Nefesim kesildi ve küvette doğruldum.

Gözlerimi kırptırdığımda, görüntü kayboldu.

Çenemi sıktım. Stres beni etkisi altına almaya başlamıştı. Banyodan çıktım, çıplak vücudumdan küçük damlalar halinde su damlıyordu. Odaya giren nemli esinti tüylerimi diken diken etti.

Bir havlu kaptım ve şifonyere doğru ilerlerken kaldırım taşlarında ıslak ayak izleri bıraktım. Çekmeceleri açtığımda, düzgünce katlanmış beyaz gecelikler buldum. Birini üzerime geçirdim ve odadaki mumları söndürdüm.

Yatağa girdiğimde, balkondaki bir gölgenin hareketi gözüme çarptı ve çarşafı göğsüme bastırarak doğruldum. Pencereimin dışında bir silüet belirdi. Bir sonraki kalp atışında, atletik silüeti ve gölgeleri delen buz mavisi gözleri tanıdım. Beyaz bir gömlek giymişti.

Torin.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Aklını mı kaçırmıştı? Gözleri benimkilerde, bir parmağı dudaklarında, sinsice odaya girdi.

Yorganı fırlattım ve parmak uçlarımla ona yaklaştım, ondan yayılan sıcaklığı hissedinceye kadar ilerledim. Saçlarımı kulağımın arkasına aldı ve eğilerek fısıldadı, “Yarın ne olacağını bilmiyorum Ava ve bunun mümkün olup olmayacağını da bilmiyorum. Ama kaçmak için bir şansımız varsa bunu kullanmalıyız. Kendimizi kurtarmak için kılıçlarımızı kullanmalıyız.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayatımda ilk kez, gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.”

Kalbim sıkıştı. “Sanırım Peçeli Kadın’ı bulamadın.”

Başını iki yana salladı. “Görebildiğim kadarıyla ev boştu.”

Derin bir nefes aldım. “Küçük bir bıçak darbesine ne dersin? Kraliçenin kelimelerini seçerken çok titiz davrandığını düşünüyorum. Birbirimizi öldürmemiz gerektiğini söylemedi, değil mi? Zararsız bir yere küçük bir delik açmaya ne dersin? Birimiz serbest kalır ve yardım çağırır.”

Başıyla onayladı. “Güzel. Beni bıçakla o zaman.”

Başımı salladım. Onun gitmesinin daha mantıklı olacağını düşünüyordum. O kraldı. Ama bu konuda tartışacak vaktimiz yoktu. “Seni burada yakalarsa ne yapacağını söylediğini duydu mu?”

Parmaklarının arkasıyla elmacık kemiklerimi okşadı. “Bu kaderden kaçınmayı umuyorum, kefaret perisi. Ama seni görmem gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü mecbur olduğumdan daha fazla sensiz kalmak istemiyorum.” Gitmek yerine eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni hafifçe öptü ama ellerimi beyaz gömleğinin üzerinde gezdirip altındaki sert kasları hissettiğimde öpücüğü

derinleşti. Yavaş, acı tatlı öpücüğün içinde eridim. şu anda düello ya da onun krallığı hakkında endişelenmiyordum, dünyada ondan ve dilinin benimkine sürtünme hissinden, ellerinin geceliğimden aşağı kayarak beni ona yaklaştırmasından başka bir şey kalmamış gibiydi.

Dünyanın geri kalanı, Seelie ve Unseelie kayboldu ve sadece ikimiz birbirimizi aydınlattık. şafak içimizden söküyordu.

Ona doyamıyordum ve bunun asla yeterli olmayacağından emindim.

Bir çığlık kapıyı deldi ve kasları gerildi. Vücudum dondu, panik omurgama tırmandı.

“Torin,” diye fısıldadım nefes nefese, “gitmelisin. şimdi.”

Yakınıma eğilip fısıldadı: “Peri Ülkesi’nde sevdiğim herkesi dondururum Ava. Sevdiğim herkesi öldürürüm. Kraliçe Mab beni bununla lanetledi. İşte bu yüzden benimle gelemersin, kefaret perim.”

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi aldı ve uzaklaşırken kederli mavi gözleri karanlıkta parıladı. “Lanetin bir parçası da kimseye söyleyemememdi. Sadece Orla biliyordu. Sevdiğim birini öldürdüm Ava. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim.”

Arkasını döndü ve geceye, gölgelerin arasına karıştı.

Kıpırdamadan durdum, kalbimin sıkıştığını hissettim. Kapının kilidinin kayma sesini ya da menteşelerin gıcırdayarak açılma sesini neredeyse hiç duymadım.

Morgant odaya girdiğinde Torin ortadan kaybolmuştu.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Kalbinin hızlı attığını hissettim. Uyumalısın Ava.”

Ama kalbim hâlâ tuzağa düşmüş bir hayvan gibi çarpıyordu ve herhangi bir şeyin uyumama yardım edeceğinden emin değildim.

❧ 18 ❧

Ava

Morgant beni yüzlerce metre yükseklikte yosunlu tonozların olduğu bir koridordan geçirdi. Ayak seslerim taş duvarlarda yankılanıyordu.

Bu sabah şafakta kalkmış ve düello için basit siyah kıyafetler giymiştim. Gece boyunca bir kez olsun uykuya dalıp dalmadığımdan emin değildim ama zihnim bir boşluk bulup bulmadığım konusunda takıntılı bir şekilde düşünmekten kendini alamıyordu.

Öldürmek değil, şişlemek... Bütün gece bu kelimeleri zihnimde evirip çevirdim.

“Morgant,” dedim, “kraliçe kullandığı dil konusunda çok hassas görünüyor.”

Bana döndü ve bir kez başını salladı. “Sadece Seelie kralını öldürmeye odaklan.”

Düello için uygun bir durumda değildim. Zihnim bulanık ve donuktu, sinirlerim yorgunluk ve panikle çatırıyordu.

Morgant beni iki yanında yüksek taş sütunlar ve Unseelie’li seyircilerle dolu koridorlar olan bir odaya götürdü. Sabah güneşinin kehribar rengi ışınları dar, yüksek pencerelerden içe-

ri süzülüyor, boynuzları, toynakları ve uzun kuyrukları olan peri kalabalığı üzerinde parılıyordu. Yeşil giysiler içindeydiler, bazı dişiler örümcek ağları gibi örülmüş ipek elbiseler giymişti. Tüm gözler bana kilitlenmişti ve fısıltılar salon boyunca dalgalanıyordu. Birkaç nefes boyunca bakışlarımın etrafta dolmasına izin verdim, bu yerin garip güzelliğini içime çektim.

Salonun en ucunda, Mab ağaç köklerinden yükseliyormuş gibi görünen, hoş biçimde oyulmuş ahşap bir tahtta oturuyordu, incili elbisesi zemine yayılmıştı. Beyaz saçlarının üzerinde soluk, narin bir taç parılıyordu.

Torin onun önünde duruyordu. Yukarıda uçan ve oklarını ona doğrultmuş dört okçu olmasaydı, bu tuhaf bir tür düğün olabilirdi. Diğer üç okçunun silahları bana çevriliydi.

Yosun yeşili bir halı salonu boydan boya kaplıyordu, kendine özgü parlak kırmızı yapraklar mavi-siyah taşların üzerine kan damlaları gibi serpilmişti. Her sütunu ve duvarı saran koyu renkli sarmaşıklardan kırmızı yapraklar fışkırıyordu. Burası garip bir bitki örtüsüyle yemyeşildi.

Salona doğru adım attığımda, Morgant bir mızrak çekti ve bronz kabzasından tutarak bana uzattı. Bir kaşını kaldırıp bana bakarak uzaklaştı.

Mab tahtında oturduğu yerden, parlayan bir kürenin etrafında kıvrılan budaklı ağaçtan yapılmış bir asayı döndürdü. Ayağa kalktı ve kalabalığa Unseelie dilinde hitap etti, sözleri salonda gümbür gümbür yankılandı.

Uzun kızıl saçlı bir muhafız söylediklerini İngilizceye çevirdi. “Tebaam. Bu kayıp Unseelie’nin kime ait olduğu hakkında bir fikri olan var mı?”

Sözleri sinirlerimi gerdi ve birilerinin konuşup bu rahatsız edici manzarayı önleyebileceğine dair umutsuz bir umutla dolup taşım. Bir anne ve uzun süredir kayıp olan kızının ye-

niden bir araya gelmesi kesinlikle dikkat dağıtıcı olurdu, hatta bu o kadar iç açıcı bir gösteri olurdu ki bugün kimsenin kan döküldüğünü görmesine gerek kalmazdı.

Kalabalığı tekrar taradım, umutsuzca bana benzeyen birini aradım. Ve bakışlarım sonunda bakır rengi boynuzlara takıldığında nabzım daha da hızlandı. Geniş ve atletik yapılı adam, belki de babam olacak yaşıydı, boynuzları tıpkı benimkiler gibiydi. Siyah saçları, koyu renk gözleri, zeytin rengi teni ve dövmeleleriyle tam olarak bana benzediğı söylenemezdi ama...

“Baba?” dedim çaresizce. “Baba!”

Kaşları çatıldı ve sağındaki kanatlı kadına gergin bir bakış fırlattı. Unseelie dilinde ne söylediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ses tonu bu kadının karısı olduğunu düşündürüyordu ve muhtemelen çılgınca sadakatini savunuyordu.

Kalbim sıkıştı ve bir anlık garip bir sessizlikten sonra kızıl saçlı muhafız kraliçeye tekrar tercümanlık yapmaya başladı.

“Kimse Kayıp Kız’ı talep etmiyor,” dedi. “Bu düello geleneksel eskrim kurallarımıza uygun olarak yapılacaktır. Eller kapalı olmayacak, daireler çizilmeyecek. Eğer yosunlu şeridin dışına çıkarsanız okçularım sizi vuracak. Eğer dediğimi yapmazsanız, Kayıp Unseelie’yi kule duvarlarımızdan aşağı atacam. Seelie kralı içinse daha yaratıcı bir son düşüneceğim.”

Bu son söz, gözleri parıldayan kalabalıkta rahatsız edici bir keyif dalgasına yol açtı. Gözlerimi kapattım, kendi türümün bu kadar sadist olması beni biraz dehşete düşürmüştü.

Sonra kraliçe İngilizce olarak şöyle seslendi: “Yerlerinize geçin. Bu düellonun sonunda, kılıcınızı rakibinizin kalbini, boynunu, karnını ya da göz çukurunu delmek için kullanmanızı istiyorum, ta ki kılıç diğer taraftan çıkıncaya kadar.”

Dünya ayaklarımın altında titredi. O halde, kurallarda boşluk yoktu.

“Torin’e daha önce de açıkladığım gibi,” diye kükredi, “eğer ikinizden biri kaçmaya çalışır ya da bir kraliçeyi alt edebileceğini düşünürse, okçularıma sizi etkisiz hale getirmelerini söylerim. Sonra da Ava’yı kuleden aşağı atar ve Seelie kralını idam ederim.” Gülümsedi. “Anlaşıldı mı?”

Lanet olsun.

Kraliçe az önce sahip olduğum tüm umut kırıntılarını söndürmüştü. Ve şimdi, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki artık kendi düşüncelerimi duyamıyordum. Alnımda soğuk terler belirdi ve bakışlarım bir kaçış yolu bulmak için tekrar kapıya yöneldi. Ama ahşap kapının önünde bir sıra muhafız duruyordu ve oklarını bize doğrultmuşlardı.

Torin’e yaklaştığımda göğsüm korkuyla kaplandı. Eğer bu işten bir çıkış yolu bulacaksak panik yapmamalıydık.

Kraliçe Mab gülümsedi. “Borular çaldığında, başlama zamanı gelmiş demektir.”

Torin’in solgun gözleri bana kilitlenmişti ve zarif adımlarla bana yaklaştı. Her nasılsa, dudaklarının hafifçe kıvrılması ve dengeli duruşuyla, benimkine benzer nefes kesici, korkunç bir paniğe kapılmış gibi görünmüyordu.

Omzunun arkasına göz attım ve vurulmadan önce kılıçlarımızı kraliçeye saplamanın mümkün olup olmayacağını düşündüm.

Kalp atışlarım duvarlarda ve kemerli tavanda yankılanıyor gibiydi. Ciğerlerimde yeterince hava olmadığını hissediyor, her nefes alış verişimde paslı bir menteşenin gıcirtısını işitiyordum.

Borular çalındığında düşünmek için zamanım kalmamıştı. Torin, parıldayan kılıcı ve mavi gözleriyle bana doğru ilerledi.

Büyük bir rahatlıkla harekete geçip kılıcıma saldırdı. Yapabileceğimiz seçimlerin korkunç sonuçları kafatasıma hücum ederken o tamamen kontrollü ve sakindi.

Kılıçlarımız çarpıştı, tek yaptığım ona ayak uydurmaya çalışmaktı. Benim için ağırdan mı alıyordu?

En azından eskrim şeridine alıştım, başından beri eğitimi aldığım şekilde. Önümde ne mezarlık taşları ne de ağaç kökleri vardı. Belki de paniğim geçene kadar hayatta kalmaya odaklanmalıyım.

Torin tekrar saldırdı, ben de savuşturdum. Beni test ediyordu, eskrim şeridinde nasıl hareket ettiğimi anlamaya çalışıyordu ama bunun nereye varacağı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Seni kulenin duvarlarından aşağı atarım...

Kılıcımı kaldırdım ve Torin'in tekrar saldırmasını bekledim. Saldırdı ve bu sefer ben karşı hamle yaptım, kılıcını kenara itip kendim ileri atıldım. Torin menzil dışına fırladı ve çok iyi bildiğimiz eskrim ritmine geri döndük. Onca saat çalıştıktan, birbirimizin hareketlerini ve tuhaflıklarını öğrendikten sonra, bu bir dövüşten çok bir dans gibiydi.

Yavaş ve acılı bir ölüm...

İkimize, onun güzel yüzüne, zarif hareketlerine ve dün geceki öpüşmemizin anısına odaklandığımda paniğim azalmaya başladı. Hareket ettikçe -saldırdıkça, savuşturdukça, eğildikçe- dünya etrafımızda canlanıyor gibiydi; bitkiler taşlardan yükseliyor ve kırmızı yapraklar havada dans ediyordu. O tekrar saldırdığında, ben de karşılık verdim. Bir ileri bir geri gittik -saldırı, savuşturma, saldırı, savuşturma, saldırı, savuşturma- kırmızı yapraklar havaya kalktı, etrafımızda bir esintiyle süzüldü. Dünya, çarpışan kılıçlar ve uçuşan yapraklardan oluşan bir senfoniye dönüşmüştü.

Belki de sonsuza kadar böyle dans edebilirdik. Ama dövüşürken, çelik kılıcın alıştığımdan biraz daha sert olduğunu fark ederek zorlandım. İyi savuşturabiliyordum ama karşı saldırıya geçtiğimde yavaş kalıyordum.

Torin geriye sıçradığında, Torin'in hızının kılıcımın her hareketine ayak uydurabileceğini bilerek bir dizi bıçak darbesi ve hamleyle ileri atıldım. Tıpkı birlikte çalıştığımız zamanlarda olduğu gibi, saldırılarıma keskin savuşturmalarla karşılık verdi.

“Sabırsızlanmaya başlıyorum,” diye kükredi kraliçe, sesi artık nazik bir fısıltıya hiç benzemiyordu. “Salonuma kan dökülmesini istiyorum.”

Sesi beni Torin'e olan odağımdan uzaklaştırdı ve yavaşladım. Bu sefer Torin sertçe savuşturduğunda, kılıcı kılıcıma çarptı ve onu ikiye ayırdı. Etrafımızdaki kor kırmızısı yapraklar yere düştü ve Torin dehşetle kırık kılıcıma baktı.

Ben de nefesimi tutarak parçalanmış kılıcıma baktım. Vücudum adrenaline ve başka bir şeyle -alışılmadık bir güç hissiyle- uğulduyordu.

Torin, kraliçeye döndü.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı. “Devam etmen gerekiyor. Anlaşıldı mı?”

“Kılıcı kırıldı.” Torin'in sesi salonda gürledi. “Bu şekilde onunla dövüşmem. Bu gerçek bir dövüş olmaz.”

Ayağa kalktı, dudakları kıvrılmış ve arkasındaki siyah kanatları açılmıştı. “Öyleyse pes mi ediyorsun? Kendine işkenceli bir ölümü mü seçtin? Hadım edilmeyi mi parçalara ayrılmayı mı tercih edersin?”

Nefesim ciğerlerimi terk etti ve etrafımızdaki kırmızı yapraklardan oluşan bir girdap yerden kalkarak havada savruldu. Bunun olmasına içimdeki panik mi neden oluyordu?

Korku damarlarımda yanarken dönüp Morgant'ı aradım.

“Bende bir kılıç daha var,” diye seslendi.

Kraliçenin onayı olmadan bunu bana teklif etmesi şaşkınlıkla karşılandı ama yine de aceleyle ilerleyip bana kendi kılı-

cını uzattı. Bu kılıç daha esnek bir çeliğe ve soluk altından bir kabzaya sahipti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Başını bir kez salladı. Bunu bana sırf Torin’in ölümünü izlemek istediği için verdiğini biliyordum ama yine de minnettardım.

Torin’e döndüm, yeni bıçak güneş ışığında parlıyordu, bir engerek dişi kadar keskindi. Nefes aldım, ciğerlerimi doldurdum, kontrol duygusunu yeniden toparlamaya çalıştım. Torin bir adım öne çıktı, gözleri gözlerime kilitlendi ve dans bir kez daha başladı, zarif bir saldırı ve savuşturma minueti. Etrafımızdaki dünya canlanmıştı, kırmızı yapraklardan oluşan bir kasırga havada savruluyordu.

Bildiğim kadarıyla, bunu mümkün olduğunca uzatmanın, her son nefesin, birlikte geçirilen her son anın, bu garip valsın her adımının tadını çıkarmanın ötesinde bir planımız yoktu.

En azından ben böyle düşünüyordum.

Ama Torin’in başka planları vardı.

Ben onun savuşturabileceğini bildiğim bir hamleyle saldırırken, Torin vücudunu kılıcımın önüne doğru kaydırды.

Çelik bıçak kalbine saplandı.

❖ 19 ❖

Ava

Kılıcımı göğsünden çektim, Torin'in kılıcımdan damlayan kanına bakarken dehşetin iç organlarımı kemirdiğini hissettim. Sendeleyerek tekrar geri çekildim. Torin taşların üzerinde kanlar içinde yatıyordu ve dünya karmaya başlamıştı.

Birkaç dakika önce heyecanla dolu olan salon korkunç bir sessizliğe bürünmüştü ve artık düşünecek bir zihnim yokmuş gibi hissediyordum.

Torin'in kanı göğsünden akarak yosunların üzerine döküldü. Kılıcıma baktım, zihnim önümde duran şeye inanmayı reddediyordu.

Bu bir hile olmalıydı. Düşüncelerim korkunç bir sessizliğe gömüldü. Onun kanına bakarken yaşadığım akıl almaz dehşeti hiçbir kelime açıklayamazdı.

Bir çılgılık sessizliği deldi, biri ona bunu neden yaptığını soruyordu. Uzaklardan gelen, bulanıklaşarak sessizliğin altına gömülen bir çılgılık.

Cevap veremedi.

Sonunda gerçeği idrak ettim ve yanına koştum, kanı durdurmak için çılgınca ellerimi göğsüne bastırdım ama kılıç

kalbine saplanmıştı ve hareket etmiyordu. Kalp atışı yoktu. Ellerim kontrolsüzce titriyordu.

Bunu bilerek yapmıştı. Bir anlığına gözlerindeki bakışı, o hareketin ardında yatan niyeti görmüştüm. Kılıcım göğsüne saplanmıştı ama onu kendi kalbimde hissetmiştim; nefes almayı ya da düşünmeyi imkânsız kılan keskin bıçak yarasını.

Ancak o zaman ona bağırmanın, neden kılıcımın önüne atladığını soranın ben olduğumu fark ettim. Gözyaşlarımla dünya bulanıklaştı.

Ama zaten biliyordum, değil mi? Bana anlatmıştı. Sevddiği birini öldürdüğü için korkunç bir suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

Bu sadece...

Şimdi de benim aynı lanete maruz kalmamı mı istiyordu? Ellerim kanıyla kaplanmıştı. Kan akışı yavaşlamaya başladığından kalbinin artık atmadığını düşünüyordum.

“Aşk, Tienen Dağı’nın ateşli derinliklerinde bir demirci ocağıdır,” Kraliçe Mab’ın melodik sesi salonun üzerinde süzülüyordu. “Bizi güçlendirir ama acısı da dayanılmazdır. Sence de öyle değil mi, küçük sefil?”

Kraliçe Mab’a, suratındaki kendini beğenmiş küçük gülümsemeye baktığımda, içimden sıcak kan gibi bir hiddetin geçtiğini hissettim. Dişlerimi sıktım, parmaklarım kılıcın etrafında sıkılaştı. Etrafımdaki yapraklar taşlardan yükselip havada uçtu. Bedenim sıcak bir öfkeyle titreşti.

Kraliçe Mab’ın yüz ifadesi neşe içinde, parıl parıldı. Bu dehşetten zevk alıyordu. Düşmanı, Seelie kralı, sevgilisinin eliyle öldürülmüştü. İstirap Kraliçesi için ne büyük bir zafer!

İçimden ayaklarımın altındaki taşlardan yükselen karanlık bir güç geçti. Onun güzel hayatına son vermeye nasıl cüret etmişti?

Etrafımızdaki taşlardan bir tür bitki örtüsü canlandı ve kraliçeye doğru kıvrıldı. Bunun benim mi yoksa onun mu büyüğü olduğundan emin değildim, tek isteğim onu boğarak öldürmekti.

Ama bunu hızlıca yapmalıyım. Yosunlu zeminde koşarken zaman yavaşlıyor gibiydi. Bir adım, iki...

Torin'in kanıyla kaplı bıçağım onun boğazına saplanacaktı. Artık bana ne olacağı umurumda değildi ve her ne olursa olsun öleceğimden emindim.

Mab ile aramdaki mesafeyi kapatıyordum ki arkamdan bir ok kemiğimi delerek bana saplandı.

Koridorda yankılanan sesini duydum. "Kayıp Kız, Unseelie kraliçesine nişan alacaksan, ıskalamasan iyi edersin."

DOLAMBAÇLI KÖKLERİN ÜZERİNDE, TOPRAK VE YOSUNLA KARIŞAN KAN KOKUSUNU İÇİME ÇEKEREK UYANDIM. Bir kez daha zindandaydım, etraf neredeyse tamamen karanlıktı.

Tırnaklarım çok uzamıştı. Ağaç köklerinin üzerinde kıvrılmışlardı.

Sırtımdaki keskin acı garip bir şekilde bana ait değilmiş gibi hissettiriyordu. Zihnim hâlâ ne olduğunu kavrayamıyordu ama yine de kılıcımın Torin'in göğsünü deldiği an ve yosunların üzerine akan kanı düşüncelerimde sonsuz bir döngü olarak tekrarlanmaya devam etti.

Sanki olanları uzaktan görmüş gibiydim, tünelin ucundaki dehşete şahit olmuşum.

Onu bıçaklayan ben olamazdım.

Uzandım, toprak kokusunu içime çektim.

Hareket etmek için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Torin

Bıçak içime girdi, düşündüğüm kadar keskin değildi, ama göğsüme bir yumruk gibi indi, ardından yaptığım şeye dair baş döndürücü bir inançsızlık hissettim.

Sırtımın altındaki taşlarla birlikte, kemiklerimin, kafatasımın, içimin boşaldığını hissettim. Bedenim soğuk gölgelerle ve onun yanık sedire benzer sıcak kokusuyla doldu.

Sevdiğim başka bir kadını daha öldürmeye dayanamadım. İkimizin de ölmesinin ne anlamı vardı ki? Kraliçe Mab tüm vaatlerine rağmen yaşamama asla izin vermeyecekti.

Işık yukarıdan kemerleri delip geçti. Artık İstirap Sarayı'nda değildim ama Ava'yı karşımda gördüm. İşte oradaydı, küçük bir kız olarak Peri Ülkesi'nin kapısının önünde duruyor, henüz bir çocukken hükmetmeye başladığım krallığa geri dönmeye çalışıyordu. Minik Ava'nın pembe yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve Mickey Mouse sırt çantasını tutuyordu. Annesi Chloe'yi çok seviyordu ama insan dünyasındaki hiç kimse oraya ait olduğunu düşünmüyordu.

Kendi annemin sesi düşüncelerimde çınladı ve görüntüsü, göle atılan bir taşın ardından küçülen dalgalar gibi kayboldu.

Ölüyorsun, Torin.

Bir noktada ölmek zorundaydım, anne.

İnsanlarla ilgilenmekten, onların ihtiyaçlarını öngörmekten ve onları rahat ettirmekten her zaman gurur duymuşumdur. Bir kral ve kraliçe bütün bir krallığın ebeveynleridir. Buz gibi bir panik titremesi donuklaşan düşüncelerimi delip geçti; şimdi onlara kim bakacaktı?

Ama Ava güvendeydi...

O bara girip de küçük esmer bir perinin bana baktığını ve sarhoş bir şekilde sendelediğini gördüğümde, bunun böyle biteceğini asla hayal edemezdim.

Ruhumun bir yerlerinde Ava'nın karım olduğu hayali bir hayat yaşanıyordu. Kolumun kıvrımında uyuduğu ve boynumu öptüğü bir hayat. Sabah ışığının aydınlattığı bir masada kahve fincanının ardından bana baktığı bir hayat.

Hayali hayatımda, yanımda kitap okumak için bir yatağa kıvrılmıştı.

Ama bu, ancak bir duman kadar elle tutulurdu.

O benim karım olamazdı. Yine de zihnim boşaldıkça nedenini tam olarak hatırlayamıyordum... Aptalca bir nedendi.

O Ava'nın çılgılığı mıydı?

Düşüncelerim hızla geri geldi, vahşi bir nehir zihnime kazınmış farklı anılara doğru akıyordu. Annemle birlikteydim, onun peşinden yürüyordum. Tarlalar karla kaplanmıştı ama Peri Ülkesi'nin hâlâ bir kraliçesi vardı, bu yüzden buz sarkıtları patikaya damlıyordu. Bazı yerlerde karlar eriyerek parlak yeşil çimenleri ortaya çıkarmıştı. Annem dönüp bana baktığında, baharı davet ettiği ve Peri Ülkesi'ndeki en güzel kadın olduğu için onunla gurur duydum. Ama ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe öksürüğü kesilmiyordu ve ben bu sesten nefret ediyordum. Neden bunu bilerek yapıyormuş gibi hissetmişim? Kimse bilerek hasta olmaz.

Paramparçaydım çünkü artık bana bakamayacağını biliyordum.

Hafızamdaki nehir başka bir yöne saptı ve bu kez onun yatağının başındaydım, kalem ve kâğıtla ona bir kart hazırlıyordum. Birisi beni sağlıklı yaşamın büyüünün bir kart aracılığıyla yaratılabileceğine ikna etmişti.

Nehir bir daha döndü.

Annemin ölümünden yıllar sonra şatonun koridorlarında koşuyordum. Orla çığlık atıyordu ve odasının kapısını çarparak açtığımda ocaktaki ateşin elbisesini yaktığını gördüm. Ona bir hemşirenin bakması gerekiyordu ama hemşire uyu-yakalmış olmalıydı. Benden başka kimsenin ona bakamayacağını hissettiğimi hatırladım.

Istırap Sarayı'nda üzerime yağan kırmızı yapraklara bakarken, ölmekte olduğumu, Ava ve Orla'yı bir daha asla göremeyeceğimi fark ettim. Düşüncelerim sonsuza dek duracak olsa bile, onları çok özleyeceğimden emindim.

Peri Ülkesi vadisine bakan sarp kayalıklardan Ava'ya sıradağları ve klanları gösterirken, günün birinde yürek parçalayıcı güzellikte bir Unseelie'nin kılıcının üzerine bile isteye kendimi atacağımı asla tahmin edemezdim.

❖ 21 ❖

Shalini

Narin beyaz buz ağırları eskimiş camların üzerine yayıldı ve dışarıdaki karlı dünyayı perdeledi. Cama hohlayarak buğulandırıdım ve krallığı görebilmek için elimi üzerinde gezdirdim.

Camdan sızan soğuk beni titretti, ısınmak için battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım ve şömineye göz attım. Alevler bir kez daha kor haline gelmişti. Lanet şeyi yanık tutamıyordum. Kaledeki sıcaklık sürekli düşüyordu, nefesimin başımın etrafında oluşturduğu buğuyu açıkça görebiliyordum. Şu anda üç kat giyiyordum: uzun iç çamaşırı, pijama, üzerine deri pantolon, bir gömlek, iki kazak ve hepsinin üzerine bir battaniye.

Zihnim iki yıl öncesine, bir ofiste çalıştığım ve sürekli bir Jira bileti selinde boğulduğum günlere kaydı. Her gece dokuzaya kadar çalışır ve akşam yemeği için körili tavuk ya da pizza sipariş ederdim. Müdürümün ofisine gidip istifa ettiğim güne kadar hayatımdan her geçen gün daha fazla sıkılıyordum.

Gerald, bir keresinde bir ofis partisinde sarhoş olduğunda Kanada pornosunda “dublör horoz” olarak eski bir kariyeri olduğunu iddia eden, elli beş yaşında, patronluk taslayan bir adamdı. Ona geri dönmeyeceğimi söylemek fazlasıyla tatmin edici olmuştu.

Paraya ihtiyacım yoktu. Akli başında olan hangi insan banka hesabında bir önceki *startup*'tan' gelen milyonlar varken günde on saat çalışır ki?

Emekliliğimin ilk birkaç ayı muhteşemdi. Yoga, kendime ısmarladığım yemekler, sonsuz kitap okuma zamanı, Sonoma'ya bir şarap gezisi... Başlangıçta rüyada gibiydim, sonra her şey sıradan bir hoşnutluğa ve en sonunda mutlak bir can sıkıntısına dönüşmüştü. İçtiğim şarap miktarı sürekli artıyordu. İçmeye daha erken başlar olmuştum, önce beşte, sonra dörtte. Yapacak başka bir şeyiniz olmadığında öğleden sonra iki kabul edilebilir sayılmaz mıydı?

Anlatabileceğim bir hikâye, bir macera yaşamayı çok istiyordum.

İşte bu yüzden kendimi burada, bu soğuk şatoda bulmuştum ve hava beklentilerin ötesinde daha da soğumaya devam ediyordu.

İki hafta önce en iyi arkadaşımı da bu şekilde kaybetmiştim. Ve bu yüzden hâlâ buradaydım, onun dönüşünü bekliyordum.

Onsuz gitmeyecektim.

Battaniyeyi üzerime daha sıkı çektim, düşüncelerim bir kez daha Ava'nın kayboluşuyla ilgili manzaranın etrafında gezindi.

Bunun nasıl olduğunu görememiştim ama Aeron oradaydı. Ava bir tür büyülü geçitten içeri dalmış, Torin de onun peşinden gitmişti. Birkaç dakika içinde geçit önce buzla, sonra da taşla kapanmıştı. Kralın tahtı kırılmış ve tüm krallığı kırağı kaplamıştı.

Artık ısıracı soğuk Peri Ülkesi'ndeki her taşın, her kumaş ve cam parçasının içine sızıyordu. Sıcak çayı daha fincana dolduramadan soğutuyor, yanakları ve açıkta kalan parmakları yakıyordu. Yatağa girdiğimde dişlerimi gıcırdatıyor ve uyduğumda bir hayalet gibi bedenime giriyordu. Burada soğuk, asla gitmeyecek, istenmeyen bir misafir gibiydi.

* Girişim şirketi. (e.n.)

Penceredeki kırağı çiçeklerinin arasından bakarken büyük, siyah ve kırmızı renkte bir ejderha, batan güneşin altında kanatlarını açmış, uzaktaki fırtınalı gökyüzünde süzülüyordu. Omurgamda bir ürperti dalgalandı.

Kalede güvende olduğumu biliyordum, en azından burada güvende olduğumu sanıyordum. Ama bu içgüdüsel bir korkuydu ve ejderhanın görüntüsü kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu. İnsanların gerçek ejderhaların görüntüsüyle zihinsel olarak başa çıkabilecek şekilde evrimleştiğini sanmıyordum.

Anladığım kadarıyla ejderhalar burası için bile normal değildi. Kaledeki hiç kimse dışarı çıkmak istemiyor gibiydi, bunun daha iyi hissettirmedeği kesindi. Güya ejderha bir tür kara büyünün yaklaştığının işaretiymiş ya da kimine göre ejderha cesetlerimizi kızartıp ziyafet çekebilmek için insanların soğuktan ölmesini bekliyormuş. Ejderhalar bir şeyler istiflemiş ve söylentilere göre bu ejderha da ceset biriktiriyormuş.

Kapı çalındığında neredeyse yerimden sıçradım.

“Kim o?” diye sordum.

“Aeron.” Sesi meşe kapıyı delip geçti.

Uzun bir iç çektim. Belki beni ısıtırdı. Hâlâ benimle aynı yatağı paylaşmasını sağlayamıyordum. İstemediği için değil, hiçbir anlam ifade etmeyen aptalca bir bekâret yemini yüzünden. Ama benimle daha çok vakit geçiriyor hatta artık beni öpmek için hamle yapıyordu.

Gıcırdayan dişlerimle aceleyle kapıya yöneldim. Son iki haftadır onu gerçekten yeterince görmemiştim. Durmadan çalışıyor, aç ailelere yemek dağıtıyor, evleri ısıtmaya çalışıyordu.

Kapıyı açtığımda onu koridorda dikilirken buldum, mavi dudaklarından nefes bulutları çıkıyordu. Elinde, üzerinde tek parça ekmek olan bir tabak vardı ve bu kalbimi sızlattı.

“İçeri gel,” dedim. “Donuyorsun.”

“Aç olabileceğini düşündüm.” Karnımda bir gurultu hissettim ama bir şey yiyelim yoktu. Stresin üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Kucağımda ekmek tabağı, omuzlarımda battaniye ile yatağa oturdum. “Ekmekten daha çok istediğim şey yanıma gelip benimle ısınman. Tüm gün dışarıda soğuktaydın, öyle değil mi?”

“Ateşi yanık tutmalısın.” Aeron şömineye yöneldi. “Burada kendi kendine donmanı istemiyorum.”

“Her şeyin nasıl böylesine hızlı değiştiğini anlayamıyorum,” dedim. “Birkaç hafta önce ziyafetler verirken şimdi kar fırtınaları ve kıt yiyecek stoklarıyla boğuşuyoruz.”

Dizlerinin üzerine çömelip ateşi körüklemeye çalıştı. “Torin, bu kaçınılmaz oluncaya kadar evlenmek istemedi. Ava tahta çıkmış olsaydı şimdi baharı karşılıyor olacaktık. Torin’e yiyecek almak için kullanacağı bir para vaat edilmişti. İnsanlar ona turnuvaları yayınlamak için muazzam bir meblağ teklif etmişlerdi ama sözleşme gerçek bir düğün yapılmasını da gerektiriyordu. Düğün olmadan ona ödeme yapmayacaklar. Ambarlar boş. Çiftlik hayvanları kesildi. Bugün ev ev gezdim. Gençler ve yaşlılar ısı ve beslenme yetersizliğinden hastalanıyor. İnsanlar tüm çiftlik hayvanlarını yiyor. Tavuklar donarak ölüyor, yumurtlamıyor. Peri Ülkesi’nde yıllardır hiçbir şey yetişmiyor. Torin ortadan kaybolduğunda son erzak stoklarına kadar düşmüştük.”

Göğsüme bir ağırlık oturdu. Burada birilerinin kontrolü ele alması gerekiyordu. “Orla ne yapıyor?”

“Tahta geçmeyi reddediyor. Torin’in her an dönebileceğinden emin görünüyor. Hata yaptığını da düşünmüyorum. Sonsuz bir sadakate sahiptir ve Torin onun tahta geçmesini hiç istemedi. Fazla zayıf olduğunu, büyüünün onu öldüreceğini düşünüyordu.”

Bana döndü. “İyi durumda değiliz. Torin herhangi bir şeyi kontrol edebiliyor olsa bunların yaşanmasına izin vermeyeceğinden eminim. Burada olsa, mutlaka bir şeyler yapardı. Tek endişem...” Aeron bir an duraksadı. “Bir tür tuzağa düşmüş olabilir...”

İçimi endişe kapladı. Torin’in başı dertteyse, Ava da aynı durumda olmalıydı.

Ekmek tabağını yatağın yanındaki masaya bıraktım. “Sürekli görüp durduğum ejderha neyin nesi?”

Yatağa yöneldi. “Uzun zaman önce iblislerin üzerimize yerleştirdiği bir lanet bu. Ayaz bastırdığında kara büyü devreye giriyor. Ejderha bir akbaba gibi etrafımızda dolaşıyor, ölülerimizi yemek, yıkımımızdan beslenmek için bekliyor. Krallığımız onları yüzyıllardır görmedi ama sanırım sefalet ve çaresizlik onları cezbediyor.”

Karşıma oturduğunda battaniyeyi üzerimden çektim ve ikimizin etrafına iyice sardım. Soğuk ellerimi avuçlarının içine aldı ve birbirine sürttü, sonra da nefes verdi.

Bana tekrar baktığında altın sarısı saçları gözlerinin önünde sallanıyordu ve yanakları soğuktan pembeleşmişti. Etrafımızdaki karmaşaya rağmen hâlâ o mükemmel, muzip cazibesini koruyordu.

“Ne olduğunu anlayamıyorum,” dedi. “Gördüğümü şeyleri bir araya koyup anlamlandırmaya çalışıyorum. Moria, Ava ile konuşmak için buraya gelmişti ama hiçbir şeyi duymama izin vermedi. Ava Torin’le konuşmak için taht odasına koştu. Sonra ona dokunduğunu gördüm, vücudunun her yanı bir anda buzla kaplandı. Fakat Torin’in neden onu büyüyle dondurduğuna anlam veremiyorum. Bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum ama daha önce büyüünü kontrol edemediğine asla şahit olmamıştım.”

Rahatsız edici bir anı zihnimde dolaştı, kulak misafiri olduğum bir konuşmadan bir parça.

“Torin’e ne kadar güveniyorsun?” diye sordum.

“Açıkçası ona hayatımı teslim ederdim. Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz.”

Ona daha fazla yanaştım.

“Moria’ya güvenme,” dedim. “Ava da ona güvenmiyordu ama ona her ne söylediye onu üzecek kadar inandırıcı bir şeydi. Tüm konuşmayı duymadım, yalnızca birazını işitebildim. Moria, Torin’i kız kardeşini öldürmekle suçladı. Sanırım günlüğünü bulduğumuz kişi Moria’nın kardeşiymiş. Torin’in kız arkadaşı ya da sevgilisi falan olmalı.”

Aeron gözlerini bana dikti. “Milisandia. Moria böyle mi söyledi? Milisandia kayboldu. Ama bir kralı yasadışı cinayetle suçlamak ihanettir. Torin kanunlara uygun şekilde öldürür.”

“Belki de Moria yalan söylüyordu. Ama bu konuşmayla ilgili bir şey yüzünden Ava Torin’in yanına koştu ve şimdi ikisi de yoklar. Ya Torin yaptığını gizlemeye çalıştıysa?”

Aeron kıpırdamadı. “Belki yanlış duymuşsundur.”

İçimi bir sıkıntı kapladı. “Yanlış duymadım,” dedim gereğinden daha sinirli bir tonda. En son ne zaman yemek yemiştim? Muhtemelen çok uzun zaman olmuştu.

Kaşlarının arasında oluşan çizgiyle bana baktı. “Torin, kaybolmasından sonra Milisandia hakkında hiç konuşmadı, ama ben hep... hep başka biriyle kaçtığını ve dağların ardında yeni bir hayata başladığını düşünmüştüm. Bunu anlamam lazım, Shalini. Onu henüz küçücük bir çocukken tanıdım. O bir katil değil ve bu suçlamaya tahammül edemem.”

Dudağımı ısırdım. “Peki, ama Ava bunu ona sorduğunda Torin onu büyüyle dondurmaya seçti.” Aeron’ın parmakları hâlâ buz kalıpları gibiydi. “Bu sence de tuhaf değil mi?”

“Tuhaf zamanlardan geçiyoruz.”

Göğsüm kederle kaplandı. Düşününce Torin, Moria’ya göre milyonlarca kez daha güvenilir görünüyordu.

“Ava’yı gittiği yerden buraya nasıl geri getireceğiz?” diye sordum. “Bunun için bir tür sihir yok mu? Nerede olduklarını veya başına ne geldiğini söyleyebilecek Seelie cadılarınız olmalı.”

Şömine taşlarında turuncu bir ışık dalgalandı. Aeron ateşi yeniden alevlendirmek konusunda iyi bir iş çıkarmıştı.

“Orla, Modron adında yaşlı bir kocakarıyı aramaları için askerler görevlendirdi,” dedi. “Donmuş Avon Nehri’nin ilerisinde yaşıyor. Modron’un Peri Ülkesi kadar yaşlı olduğu söylenir, Torin’in tahtını onarabilecek tek kişi o olabilir. Hakikati söyler ve geçmişte yaşananlara dair ipuçları verir.”

“Peri Ülkesi kadar yaşlı mı?” Kaşlarımı kaldırdım. “Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başarabilmiş?”

“Hiç kimse bilmiyor. Bazıları onun bir tanrı veya doğanın ruhlarından biri olduğunu söyler. Ben onun insanları Peri Ülkesi’ne çeken ve kanlarını içen bir Dearg Due olduğunu düşünüyorum. Böylelikle kalbi atmaya devam ediyor.”

Dudağımı büktüm. “Gerçekten mi?”

“Artık saraydaki kimse bunu yapmıyor. Modası geçti diyebiliriz. Ama sanırım onu onlarca yıldır hiç gören olmadı.”

Ona dimdik baktım. “Moria da bir Dearg Due öyle değil mi? Kendi krallığına döndü mü?”

Aeron başını salladı. “Hayır.” Yüzünün rengi attı. “Aslında Orla’ya danışmanlık yapıyor. Eğer söylediğin doğruysa, Torin’i suçlayarak ona ihanet ettiyse Orla’yı derhal haberdar etmeliyim. Onları geri getireceğiz,” dedi Aeron çatık kaşlarının görüntüsünden daha özgüvenli bir tonda. “Modron’un gerçeği öğrenmemize yardım edeceğinden eminim. Krallığa inancım tam.”

Başımı salladım ve soğğun derimi ısırdığını hissettim. “Burada ısınmak imkânsız gibi, ateş yandığında bile. Ama bu normal bir soğuk değil. Biliyor musun, benim geldiğim yerde vücut ısısının başka bir insanı ısıtmak için en iyi yol olduğu söylenir.”

“Öyle mi?” Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde tutkulu bir bakış alevlendi.

Gözlerim bir an için aşağıya güzel dudaklarına, sonra yeniden gözlerine kaydı. Bir insan nasıl bu kadar mükemmel görünebilir?

Gözleri baştan çıkarıcı bir vaatle dans etti. “Yeminimden vazgeçmeyi düşünmediğim tek bir gün bile yok.”

Elini boynumun etrafına kaydırıp beni yakınına çekti. Dudakları dudaklarıma değdiği an içimdeki közler akıcı bir ısıya dönüştü ve kendimi onu yatağa iterken buldum.

O da beni öperek karşılık verdi ve bu gerçekten, her gün, her an bu anı düşünen bir adamın öpücüğü gibiydi.

Üniformasının altına kayan elimle sert karın kaslarının sıcaklığını hissettiğimde, ağzımın içinde inledi.

“Dur,” diye fısıldadı. “Bunu yapamam.”

Lanet olsun, Torin.

Odanın kapısı yüksek sesle çalındı, nefesimi tuttum ve bakışlarım isteksizce kapıya kaydı. Bıkkınlıkla sesli bir şekilde inlememeye çalıştım.

Birinin kapının altından bir mektup attığını fark ettiğimde tuttuğum nefesimi bıraktım, bu garipti. Kendimi burada mektup alacak kadar önemli hissetmiyordum, sadece beklenenden birkaç hafta fazla kalmış bir insandım.

Aeron sıcak dudaklarını tenime değdirerek boynumu öptü. “Kapıya bakacak mısınız?” diye fısıldadı boynumun ardından.

“Burada kal Aeron, hemen döneceğim.”

“Tuhaf zamanlardan geçiyoruz.”

Göğsüm kederle kaplandı. Düşününce Torin, Moria’ya göre milyonlarca kez daha güvenilir görünüyordu.

“Ava’yı gittiği yerden buraya nasıl geri getireceğiz?” diye sordum. “Bunun için bir tür sihir yok mu? Nerede olduklarını veya başına ne geldiğini söyleyebilecek Seelie cadılarınız olmalı.”

Şömine taşlarında turuncu bir ışık dalgalandı. Aeron ateşi yeniden alevlendirmek konusunda iyi bir iş çıkarmıştı.

“Orla, Modron adında yaşlı bir kocakarıyı aramaları için askerler görevlendirdi,” dedi. “Donmuş Avon Nehri’nin ilerisinde yaşıyor. Modron’un Peri Ülkesi kadar yaşlı olduğu söylenir, Torin’in tahtını onarabilecek tek kişi o olabilir. Hakikati söyler ve geçmişte yaşananlara dair ipuçları verir.”

“Peri Ülkesi kadar yaşlı mı?” Kaşlarımı kaldırdım. “Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başarabilmiş?”

“Hiç kimse bilmiyor. Bazıları onun bir tanrı veya doğanın ruhlarından biri olduğunu söyler. Ben onun insanları Peri Ülkesi’ne çeken ve kanlarını içen bir Dearg Due olduğunu düşünüyorum. Böylelikle kalbi atmaya devam ediyor.”

Dudağımı büktüm. “Gerçekten mi?”

“Artık saraydaki kimse bunu yapmıyor. Modası geçti diyebiliriz. Ama sanırım onu onlarca yıldır hiç gören olmadı.”

Ona dimdik baktım. “Moria da bir Dearg Due öyle değil mi? Kendi krallığına döndü mü?”

Aeron başını salladı. “Hayır.” Yüzünün rengi attı. “Aslında Orla’ya danışmanlık yapıyor. Eğer söylediğin doğruysa, Torin’i suçlayarak ona ihanet ettiyse Orla’yı derhal haberdar etmeliyim. Onları geri getireceğiz,” dedi Aeron çatık kaşlarının görüntüsünden daha özgüvenli bir tonda. “Modron’un gerçeği öğrenmemize yardım edeceğinden eminim. Krallığa inancım tam.”

Başımı salladım ve soğğun derimi ısırdığını hissettim. “Burada ısınmak imkânsız gibi, ateş yandığında bile. Ama bu normal bir soğuk değil. Biliyor musun, benim geldiğim yerde vücut ısının başka bir insanı ısıtmak için en iyi yol olduğu söylenir.”

“Öyle mi?” Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde tutkulu bir bakış alevlendi.

Gözlerim bir an için aşağıya güzel dudaklarına, sonra yeniden gözlerine kaydı. Bir insan nasıl bu kadar mükemmel görünebilir?

Gözleri baştan çıkarıcı bir vaatle dans etti. “Yeminimden vazgeçmeyi düşünmediğim tek bir gün bile yok.”

Elini boynumun etrafına kaydırıp beni yakınına çekti. Dudakları dudaklarıma değdiği an içimdeki közler akıcı bir ısıya dönüştü ve kendimi onu yatağa iterken buldum.

O da beni öperek karşılık verdi ve bu gerçekten, her gün, her an bu anı düşünen bir adamın öpücüğü gibiydi.

Üniformasının altına kayan elimle sert karın kaslarının sıcaklığını hissettiğimde, ağzımın içinde inledi.

“Dur,” diye fısıldadı. “Bunu yapamam.”

Lanet olsun, Torin.

Odamın kapısı yüksek sesle çalındı, nefesimi tuttum ve bakışlarım isteksizce kapıya kaydı. Bıkkınlıkla sesli bir şekilde inlememeye çalıştım.

Birinin kapının altından bir mektup attığını fark ettiğimde tuttuğum nefesimi bıraktım, bu garipti. Kendimi burada mektup alacak kadar önemli hissetmiyordum, sadece beklenenden birkaç hafta fazla kalmış bir insandım.

Aeron sıcak dudaklarını tenime değdirerek boynumu öptü. “Kapıya bakacak mısın?” diye fısıldadı boynumun ardından.

“Burada kal Aeron, hemen döneceğim.”

Kendimi gönülsüzce ondan uzaklaştırdım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Torin ve Ava ile ilgili bir haber olabilir miydi?

Üzerinde kahverengi kaligrafiyle *Shalini*'ye yazılı, krem rengi zarfı yerden aldım.

Açtığımda, aynı renkte mürekkeple kaleme alınmış, kenarları süslü bir davetiyeye karşılaştım.

Sevgili Shalini,

Modron'un yerini tespit etmeyi başardık ve askerlerimiz şu anda onunla birlikte buraya dönüyor. Bu arada, lanetli ayaz boyunca her aileyi beslemek ve giydirmek için çok çalışıyoruz. Krallığımızın başına gelen bu korkunç trajedi bir doğa kazası değil, iblislerin şeytani lanetinin bir sonucudur. Sizden ricamız, Kral Torin'i bu ihtiyaç anında yanında olmadığı için suçlamamanızdır. Bu işin tek bir gerçek suçlusu var: Yüzyıllardır bize musallat olan ve eziyet eden iblisler.

Modron'un gelişini beklerken mevcut durumumuzu tartışabilmemiz ve birlikte nasıl çalışabileceğimizi keşfedebilmemiz için yarın akşam alacakaranlıkta taht odasında saray üyelerinden birkaçının bulunmasını talep ediyoruz.

Davetiyede Moria ve Orla'nın imzası vardı. Kalbim çarpmaya, midem sıkışmaya başladı.

Ava'ya ne olduğunu öğrenmeye hazır değildim ve gerçeği öğrenmek için Moria'ya hiç güvenmiyordum.

Derinlerde bir yerde, Ava'nın başının belada olduğunu hissediyordum.

Bir pişmanlık duygusuyla, Aeron'la birlikte bilinmezliğin güvenli kozasında biraz daha kalmak istediğimi fark ettim.

Ava

“Peri Ülkesi’nde sevdiğim herkesi dondururum Ava. Sevdiğim herkesi öldürürüm. Kraliçe Mab beni bununla lanetledi. İşte bu yüzden benimle gelemezsin, kefaret perim.”

Gözlerim birden açıldı ve göğsüme soğuk bir keder yayıldı. Hâlâ zindandaki köklerin üzerinde, yüzüstü yatıyordum. Sırtımdaki yarık tekrar açılmıştı. Burada her ne kadar kaldıysam, kaldığım süre boyunca yirmi dakikadan fazla uyuduğumu sanmıyordum...

Uykuya daldığım her an, tam karşımda capcanlıymış gibi Torin belirliyordu.

Mecbur olduğumdan daha fazla sensiz kalmak istemiyorum.

Başımı çevirip yukarı baktım. Gümüşü ince bir ışık, üzerimdeki yüksek kubbeyi delip geçiyordu.

Burası beni daha önce kapattıkları, Torin’in duvarı oyduğu hücreden farklıydı. Daha az ışık vardı ve daha sıkışık. Bakışlarım birinin önceden getirip bıraktığı beş yemek kâsesinin üzerinde gezindi. Bu sefer bana yiyecek getiriyorlardı ama ben yemeye zahmet etmemiştim.

Ya enfeksiyon yüzünden ya da sevdiğim adamı öldürdüğüm için hiç iştahım yoktu. *Torin*. Bu gerçeği hatırlamak,

göğsüme baskı yapan, kaburgalarımı ezen binlerce kaya gibi hissettiriyordu.

Normal hayatım bir milyon yıl uzakta kalmış gibiydi. Shalini'nin benimle paylaştığı dairesi bir yana dursun, Peri Ülkesi'nin neye benzediğini hatırlamakta dahi güçlük çekiyordum.

İnsan dünyası uzaktaki gri bir rüya gibiydi, bulanık ve gerçeklikten uzak. Beyaz duvarlı bir odayı ve alt kattaki mutfağı hayal meyal hatırlıyordum. Mavi bir yorganı. Ve Shalini ile her hafta gittiğimiz barı...

Hepsi bambaşka bir gezegende kalmış gibi geliyordu.

Peri Ülkesi'yle ilgili anılarım biraz daha canlıydı: Yüksek karanlık kale, karlı vadiler ve dağlar. Ama bunları düşünmek acı veriyordu. Çoğunlukla Torin'i düşünüyordum.

Seelie kralı ve etrafımdaki dört sıkışık duvar şu anda benim evrenimdi.

Yüzümü buruşturarak arkama uzandım. Derim sıcak ve şişmiş gibiydi. Yine enfeksiyon kapmıştı. Doğrudum ve düşüncelerim dalgalandı, midem bulantıyla sıkıştı. Her santimim dokunulduğunda hassaslaşıyor, vücudum sıcak ve soğuk arasında gidip geliyordu.

Gözlerimi kapattım, sayıklıyordum. Beynim beni, etrafımızda dönen kırmızı yapraklar ve sütunların üzerinde yılan gibi kıvrılan canlı sarmaşıklarla o anları yeniden yaşamaya zorluyordu.

Dövüşürken bir an için yaprakların ve sarmaşıkların bana tepki verdiğini düşünmüştüm ama hayal görmüş olmalıydım. Acı ve ateş yüzünden yönümü şaşırmış, neyin gerçek olup neyin olmadığını unutmuştum.

Kilidin çevrilme sesi dikkatimi yukarı çekti ve kapı inleyerek açıldı. Morgant'ın devasa gövdesi kapı aralığını dolduru-

yordu. Enerjim ve gücüm olsaydı ona saldırırdım ama ayakta durabileceğimden emin değildim. Koridordaki meşalelerden odaya sıcak bir ışık yayılıyordu. Morgant yerdeki yiyeceklere kaşlarını çatarak baktı.

“Neden yemiyorsun?”

Cevap vererek onu tatmin etmeye niyetim yoktu bu yüzden dimdik bakmakla yetindim.

“Burada ölmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu sertçe. “Çünkü Mab’ın krallığında, Karanlık Cromm İmparatoriçesi tutsaklarının ne zaman yaşayıp ne zaman öleceklerini seçme ayrıcalığına sahiptir. Ve nasıl öleceklerine de o karar verir.”

Çenemi kapalı tutarak başımı sallamakla yetindim.

Havayı kokladı. “Bir şeyler çürümüş gibi kokuyor.”

Ona pis bir ifadeyle sııttım. “Evet, Morgant, bu ben oluyorum. Düşünmenin senin en büyük gücün olmadığının ve muhtemelen iki beyin hücrelerinden daha fazlasına sahip olmadığının farkındayım, ancak birini birkaç gün boyunca küçük bir hücreye kilitlediğinizde, kokmaya başlayacaktır. Ve biliyor musun Morgant? Bu gerçekten hiç umurumda değil.”

“Neden?” diye sordu sertçe.

“Ne, neden?” diye karşılık verdim.

“Neden umursamıyorsun?”

Gözlerimi üzerine diktim, öfkem kabarmaya başlamıştı. “Sen ve kraliçen hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğimi iyice anlamam için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Ne zaman yiyeceğim ve içeceğim sizin elinizde. Ölmeme veya yaşamama siz karar veriyorsunuz. Ve beni âşık olmaya başladığım bir adamı öldürmeye zorladınız.”

“Kontrol edebileceğin şeyler var. Sadece sihrini kullanmayı reddediyorsun. Kendini iyileştirebilme gücün olduğunu bili-

yor muydun?” Çömeldi ve sanki bir uzaylıyı inceliyormuş gibi bana baktı. “İntikam mı istiyorsun?”

Bu soruyla birlikte göğsümde küçük bir kıvılcım parladı. Elbette intikam almak istiyordum. Onu ve kraliçesini öldürmek istiyordum ama bunu yapabilecek durumda değildim. Dudağımı ısırdım. “Kraliçe senin annen mi? Yoksa sen onun eşi misin? Ya da ikisi birden mi?”

Dudağı kıvrıldı. “O benim annem.”

“Siyah kanatlarını ve kaçık ruhunu ondan miras aldığını görebiliyorum.”

“Kraliyet ailesindeki herkes siyah kanatlara sahiptir. Sadece bazıları onları kullanmayacak kadar aptal. Ruhuma gelince, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Peki.”

Havayı kokladı. “Sırtın yine enfekte olmuş. Ve kendini iyileştirmeyi reddediyorsun.”

Cevap vermeyince omzumdan tuttu ve sırtıma bakabilmek için beni zorla döndürdü. Üzerimde günlerdir giydiğim kirli, kana bulanmış siyah kıyafetler vardı ve burada banyo yapma imkânının olmaması muhtemelen neden bu kadar çabuk enfeksiyon kapıldığını açıklıyordu. Gömleğimi yırtıp enfeksiyonlu omzumu ortaya çıkarırken homurdandım.

“Biraz yavaş olur musun?” diye tersledim. “Pek nazik bir hastabakıcı sayılmazsın.”

“Ve burada sana yardım edecek kimse de yok, değil mi?” dedi sakince.

Gözlerimi kapattım. Torin hayatta olsaydı bana yardım ederdi. Morgant parmaklarını enfeksiyonlu derimin üzerinde gezdirirken bu hüznü düşünceyle yutkundum. Acıdan irkil-dim ama birkaç dakika içinde Morgant’ın yatıştırıcı büyü-sü cildimin üzerinden akarak onu ılık bir su gibi temizledi.

Beni neden iyileştiriyordu? Bu insanlar benden daha fazla ne istiyor olabilirdi?

Bitirdiğinde omzumu çevirdim ve derin bir nefes aldım. Yüzüne bakmak için ona döndüm, kirli saçlarım yüzümün önünde sallanıyordu. “Neden buradasın?” diye sordum.

“Yemeğini ye!” diye bağırdı.

Yerdeki pirinç ve sebze dolu metal kâselerden birini aldı ve bana doğru itti. Ona baktım, bu insanların sadizmden açıkça zevk alırken vejetaryen olmaktan gurur duydukları düşüncesi çıldırtıcıydı.

Bu da başka bir güç gösterisi gibiydi. Ben istemediğim için bana yememi emrediyordu ve sadece kontrolün kendisinde olduğunu bilmemi istiyordu. Bakışlarına karşılık verdim ve tekrar sessizliğe gömüldüm.

“Unseelie’ler zayıf değildir,” dedi alçak sesle.

Başımı salladım. “Ama ben sizden biri değilim. Midemi bulandırılıyorsunuz.”

Her şey bir anda oldu, güçlü kolu ileri fırladı ve beni boyumdan kavradı. Bir an için yerdeydik, sonra ayağa kalktı, beni boğazımdan tutup kaldırdı ve boğmaya başladı. “Sandığından daha fazla güce sahipsin Kayıp Kız ve hayatta kalmanın tek yolu onu nasıl kullanacağını öğrenmek. Hayatta kalmanı istiyorum. Ama güç sadece acıyla gelir. Anlıyor musun?”

Beni yere bıraktı ve sertçe düştüm, acı kuyruk sokumumu sarstı.

Seni öldürmeyen şey, güçlendirir.

Kaslı bir peri Nietzsche tarafından vahşice dövülmüştüm. “Seelie kralını bıçakladın,” dedi. “Artık bizden birisin. Her Unseelie’nin büyüğü vardır, ama sen kendi büyüğüne çağırana kadar bize bir faydan dokunmaz.”

Döndü. Kapı arkasından çarptı ve sürgünün kayarak kapandığını duydum. Gerçekten onlardan biri olacağımı mı düşünüyorlardı? Çağırabilsem bile sihrimi onların krallığına ödünç vereceğimi mi?

Ama Morgant'ın söylediği tek bir şey zihnimde yanıp sönmeye başladı. Gölgelerle dolu bir manzarada küçük bir ışık çekirdeği.

Hayatımda bir anlam parıltısı.

İntikam.

İnsanların başarmak için rahatlığa ya da zevke ihtiyacı yoktu, sadece anlam bulmaya ihtiyaçları vardı.

Gözlerimi kapattım ve Torin'in sesinin hayaleti kafatasımın içinde fısıldadı.

Mecbur olduğumdan daha fazla sensiz kalmak istemiyorum.

Sözleri göğsümden yayılan bir ışık gibiydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda, hücrenin zeminindeki kırmızı yapraklar havaya yükselmişti.

❖ 23 ❖

Shalini

Koridorda yürürken eldivenli ellerimde bir fincan soğuk çay tutuyordum. Aeron yanımda derin bir nefes verdi ve başının etrafında donmuş bir nefes bulutu oluştu. Bana yaklaşıp fısıldayarak, “Torin’in tahtını tamir etme konusunu sormaya çalıştım. Moria bu konuda oldukça ilgisiz görünüyordu.”

“Onunla ilgili doğru olmayan bir şeyler var,” dedim takırdayan dişlerimin arasından.

Taht odasına girerken kalbim küt küt atıyordu. Aeron, Ava’ya ne olduğunu öğreneceğim için ne kadar gergin olduğunu biliyordu, bu yüzden bana bir çeşit rahatlatıcı bitkiden bir fincan çay yapmıştı. Neredeyse anında soğumuştı.

Seelie kalabalığı salonu bir köşeden diğerine doldurmuştu, her bir koridor ve girinti krallarına ne olduğunu öğrenmek için bekleyen perilerle doluydu. Salon öfke ve gerginlikle, çaresizliğin yükselen titreşimiyle uğulduyordu. Paniklemiş ve aç bir kalabalığın gergin enerjisiydi bu ve dişlerimi sıkmama neden oldu.

Dün o mektubu okuyana kadar, insanların Torin’i kaybolduğu için suçlayacakları aklıma gelmemişti. Ama tabii ki suçladılar. Onlarla ilgilenmek onun göreviydi ve o gelmiyordu.

En çok ihtiyaç duydukları anda ortadan kaybolmuştı. İyi bir nedeni olup olmaması önemli değildi, Seeli'de bir kral güçlü olmalı ve halkını koruyabilmeliydi. Bir kral tacını tüm tehditlere karşı korumalıydı, aksi takdirde yönetmeye uygun olmadığı düşünölüyordu.

Şu anda salondakilerin benim misafirliğini fazla uzatmış kaba bir insan olduğumu düşünmeleri umurumda değildi. Ava benim en iyi arkadaşımı ve neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. Bu yüzden homurdanmalarına aldırmadan aralarından geçip ön tarafa yaklaştım.

Kalabalığın arasından ilerledim ve kralın kırık tahtını gördüm. Kraliçenin tahtını ve Torin'in tahtından geriye kalanları buz kaplamıştı ve yukarıdaki taş kemerlerden aşağıya buz sarkıtları uzanıyordu.

Aeron'a baktım. Ağzı sımsıkı bir çizgiye dönüşmüştü. Onun da benim kadar gergin olduğunu hissediyordum ama bunu itiraf etmek istemiyordu.

Sonunda Orla tahtların arkasındaki ahşap bir kapıdan içeri girdi ve onu tam arkasından takip eden Moria ile birlikte buzdan kürsüye çıktı.

İkisi birbirinden ancak bu kadar farklı görünebilirdi ve gerçekte sorumluluğun kimde olduğu hemen anlaşılıyordu. Orla zayıf görünüyordu, siyah kürkünün içinde titriyordu. Onu son gördüğümde olduğundan daha da küçük görünüyordu, sanki tüm bunların stresi onu fiziksel olarak küçültmüştü.

Öte yandan Moria soğuktan neredeyse hiç etkilenmemiş gibiydi. Porselen göğüs dekoltesini ortaya çıkaran koyu kırmızı ipek bir elbise giymişti. Uzun siyah eldivenler takmıştı ve dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Bordo saçlarını başının üzerinde toplamıştı ve aynı renkte bir pelerin omuzlarını örtüyordu.

Çenesini kaldırıp kalabalığa baktı. “Bu zor zamanlarda bizimle birlikte olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Biz Seelie Krallığıyız ve halkımız binlerce yıldır bu toprakları yönetiyor. Krallarımızın ve kraliçelerimizin liderlik edemediği zamanlarda, krallığın prensesleri ve klanların krallarının rehberliğinde her zaman bir araya geldik.”

Orla yüzünü kaldırdı, solgun gözleri kalabalıkla tam olarak buluşmuyordu. “Modron şu anda yolda ve gerçeği öğrenmemize yardım edecek.” Sesi ince ve cılız çıkıyordu. “Biz onun gelişini beklerken Moria sizleri dinlememiz gerektiğini düşündü. Lütfen bize şu anda don krallığımızı ele geçirirken nelerle karşı karşıya olduğunuzu anlatın.”

Salon sessizliğe bürünmüştü, sadece birkaç öksürük ve diş gıcirtısı işitiliyordu.

Bir dakika sonra arkadan biri bağırdı: “Annemi evinde yerde yatarken buldum. Cildi tamamen donduğu için siyaha dönmüştü.”

“Bebeklerim durmadan ağlıyor ve evimi ısıtamıyorum,” diye bağırdı bir kadın. “Birinin tahta geçmesi gerekiyor. Kimse istemiyorsa ben yaparım. Ciddiyim. Bunu yapabilir miyim?”

“Çocuklarım açlıktan kıvranıyor,” diye haykırdı iri yarı bir adam.

“Bu karne uygulamasını daha ne kadar devam ettirmeyi düşünüyorsunuz? Daha önce hiç bu kadarına mecbur olmamıştık. İfademi bağışlayın ama ona ihtiyacımız olduğunda lanet olası kral nerede? Belki buraya gelip çocuklarımın yüzüne neden günde sadece bir öğün yemek yiyebildiklerini söyleyebilir mi?”

“Tahta birini oturtun!” Bir kadının çığlığı yüksek, tonozlu taşlarda yankılandı. “Eğer kralımız bize bakamıyorsa, o bizim kralımız değildir.”

Teknik olarak bu ihanet değil miydi? Torin hâlâ kraldı ve onun değiştirilmesini istemek ciddi bir suç olmalıydı. Ama o burada değildi, öyle değil mi?

Moria kollarını açtı. “Teşekkürler Seelie dostları. Bununla birlikte yüzleşeceğiz. Birkaç gün içinde Modron geldiğinde ondan cevaplar alacak ve buna göre bir plan geliştireceğiz.”

Orla çatık kaşlarıyla ona baktı. Kararsız görünüyordu ama konuşmuyordu.

Moria eliyle onu işaret etti. “Prenses Orla ve ben, başımıza gelen tüm bu sefalet ve trajedinin sebebinin iblisler ve sadece iblisler olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Kral Torin’e kızgın olduğunuzu biliyorum ama Orla ve Prenses Torin’i lanetleyen ve ailelerini öldürenler iblislerdi. Krallığımızı lanetleyen onlardı. Çocuklarınızın açlıktan ölmesinin sebebi onlar. Ebeveynlerinizin soğuk ocak taşlarında donarak ölmesinin sebebi onlar. Lütfen gazabınızı onlara saklayın. Neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar hayvanlarınızı öldürmek zorunda kalmanızın ve çocuklarınızın güçlü olmak yerine zayıf büyümesinin nedeni iblislerdir. Onlardan hep korktuk. Onlara gerçek adlarıyla bile hitap etmiyoruz ama bir zamanlar güçlüydük ve belki de bizden korkması gerekenler iblislerdir. Belki de onları isimleriyle çağırmaktan bu kadar korkmamalıyız, çünkü bir Unseelie olmanın nesi bu kadar büyük ve korkunç olabilir ki?” Ses tonundan zehir damlıyordu.

Kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi. Salona baktığımda kalabalık tamamen büyülenmiş görünüyordu.

Moria elini kaldırdı. “Kız kardeşim Milisandia her zaman bizden korkması gerekenin Unseelie olduğunu söyledi,” diye devam etti buz gibi kürsünün üzerinde volta atarak. “Kaybolmadan önce, onlarla savaşmamız gereken günün geleceği konusunda beni uyarmıştı. Her zaman Unseelie ve sa-

rayımızdaki hain müttefikleriyle savaşmamız gerektiğini söylediler. Kraliyet ailemize saldırıp hepsini lanetlediler. Yüzyıllar boyunca krallığımızı lanetlediler, bizi kıtlığa ve soğuğa mahkum ettiler. Bu yüzden çocuklarınızın kaburgalarını ve zayıf yanaklarını gördüğünüzde Kral Torin'i suçlamayın. Burada olmayabilir ama o bir Unseelie değil, öyle değil mi? Onları sevmiyor, öyle değil mi? Çok iyi bir nedeni olmasa bizi burada kıtlık içinde ölüme terk etmezdi. Ve sonuçta kadim düşmanlarımıza karşı birlik içinde durmalıyız.”

Konuşmasında akla yatmayan bir şeyler vardı. Görünüşte, yokluğuna duyulan öfkeden kralı korumaya, kalabalığa başka bir günah keçisi vermeye çalışıyordu. Ve son birkaç yüz yıldır iblis dedikleri insanlar mükemmel bir günah keçisiydi. Torin'den nefret ettiğini bilmesem her şey yolunda görünüyordu. Peki, kız kardeşini öldürmekle suçladığı bir adamı neden korumaya çalışıyordu?

❖ 24 ❖

Ava

Bu küçük hücredeyken bile intikamımın tohumları yeşermeye başlamıştı. Bu, artık hayatımı aydınlatan yeğâne yaşama sebebimdi.

Eski hayatına dönebileceğimi ya da Shalini'yi tekrar görebileceğimi hiç sanmıyordum. Ama kraliçeyi öldürmeyi deneyebirdim ve bunu düşünmek bile yüzümü güldürmeye yetiyordu. Ve Morgant haklıydı. Her Unseelie'nin büyüğü vardı, benim bile.

Yukarıdaki yaprakların arasından süzülen ışık huzmeleri, budaklı ahşap zemini altın rengi beneklerle kaplıyordu. Dallara bakarken, Torin'in yanımdaki yatakta oturduğu andaki kederli, mavi gözlerini hayal ettim. Annesini düşündüğü zamanları. Nedense büyülerim en çok onu düşündüğüm zamanlarda işe yarıyordu.

Gücün vücuduma yayıldığını hissettim. Ayaklarımın altından sıcaklık dalları filizlendi, bacaklarımdan ve kalçalarımdan yukarı kıvrılarak karnıma ve göğsüme yayıldılar. Sihrimi kullanırken kendimi yalnız hissetmiyordum çünkü ağacın yaşamını, bilincini hissediyordum. Dalların yer değiştirerek üzerimde hareket ettiğini, daha fazla güneş ışığını içeri aldığı hayal ettim.

Ruhunu hissedebiliyordum.

Başımın üzerindeki dallar inleyerek birbirlerinden ayrıldı ve güneş ışığı üzerime vurdu. Başımı arkaya yatırdım. Sıcaklık tenimde muhteşem bir his uyandırdı, yuvam haline getirdiğim bu ağacın bana bir armağanıydı.

Derin derin nefes aldım, ışınları içime çektim. Kürek kemiklerimden aşağı karıncalanmalar yayıldı.

Ama yine de...

Tüm bu güçle bile, sanki sihrimle ilgili bir şey içimde hap-solmuş gibi hissediyordum. Gücüm donmuş toprağın altında kilitli kalmış bir magmaydı.

Metalik sürtünme sesini duyduğumda, sihrimi içime geri çektim. Ağaç dalları yer değiştirerek odayı bir kez daha gölgelerle doldurdu. Birkaç yaprak hücrenin zeminine doğru uçtu.

Morgant kapıyı iterek açtı ve küçük bakır bir küveti hücrenin içine taşıdı. Bir çift temiz giysi ve bir kalıp sabunla birlikte yere bıraktı.

“Kraliçe artık yıkanabileceğime mi karar verdi?” diye sordum.

“Ona sormadım.”

“Öyleyse neden beni rahat ettirmeye çalışıyorsun?”

“Çünkü sen de bizden birisin,” dedi.

İçime bir suçluluk duygusu saplandı. Onlardan biriydim, çünkü Torin’i öldürmüştüm.

“Onu iyileştirebilirdin, öyle değil mi?” diye sordum.

Morgant omuz silkti. “Ben kimim ki kraliçenin açık emirlerine karşı geleyim?”

Çenemi sıktım. “Senin ve annenin gerçekten berbat bir ilişkiniz var.”

“Yöntemleri acımasız görünebilir,” dedi, “ama kalbi ailesi için en iyisini istiyor. Seelie’ler on yıllardır krallığımızı işgal etmeye çalışıyorlar. Torin, oğlunu öldüren bir suikastçı gönderdi. Kardeşimi. Egemen bir krallık olarak kalmamızın sebebi Mab. Ama başarımız onun bizi korumadaki acımasızlığına bağlı. O olmasaydı, Seelie’ler tarafından istila edilirdik.”

Boğazıma bir yumru oturdu. “Bana kralı öldürürsem serbest kalacağımı söylemişti. Sözüne sadık olduğunuzu sanıyordum.”

Kehribar rengi gözleri karanlığı delip geçti. “Belki de sen onu öldürmeye çalışmadan önce niyet ettiği şey buydu. Ama hayatta olmanın tek bir nedeni var, o da bir gün işimize yarayabilme ihtimalin.”

Kapıyı çekerek açtı ve arkasından çarptı. Kilidin yerine oturduğunu duydum.

İç çekerek ağaç gövdesine ve taş duvarlara tırmanan dikenli bitkilere geri döndüm. Morgant’ın koridorda durup gözlerinin önünde Torin’in ölmesini izlediğini hayal ettim.

Sarmaşıklar kontrolüm altındaymış gibi hareket etmeye ve yükselmeye başladılar. Gözlerimi kapattım, düşüncelerimin evim haline gelen ağacınkilere karıştığını hissettim, onun gölgesinde, güneş ışığının sıcaklığında rahatladım. Uzandığım yerden, köklerin toprağa gömüldüğünü hissedebiliyordum., hassas bir miselyum ve mantar ağı ile krallığın altına yayılıyordu. Derin bir nefes aldım, keyifli hissediyordum. Burada yaşayan her şey birbirine bağlıydı, etkileşim halindeydi.

İletişim kuruyorlardı.

Ama ağacın üzerinde ağır bir yük vardı. Taşlar dallarını eziyor, onu ağırlıklarının altına hapsediyordu. İçimden güç fışkırıyordu ama göğsüm taşlarla ağırlaşmış gibiydi.

Gözlerim birden açıldı ve nefes nefese kaldım.

Bunun neden önemli olduğundan emin değildim ama Torin'in cesedine ne yaptıklarını merak edip duruyordum. İçimde onu bir gösteri malzemesi yapacaklarına dair korkunç bir his vardı. Peri kralları bunu yapardı, düşmanlarının kafasını bir mızrağa geçirir ve cesedini kale kapılarına asarlardı.

Yenilmiş bir düşman.

Seelie cenaze geleneklerinin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kralın bedenini geri isteyeceklerini ve ailesinin yanına gömülmeyi hak ettiğini biliyordum. Bunu düşünürken göğsüm daraldı. Kaç gün geçmişti? Onu bir ceset olarak hatırlamak istemiyordum ama kendimi onu Peri Ülkesi'ne götürmekle sorumlu hissediyordum.

Morgant ona faydalı olabileceğimi düşünmüştü. Ama benim başka planlarım vardı.

Bir gün, sihrimin kontrolünde ustalaştığımda, ağacı serbest bırakacak ve bu dikenli sarmaşıkları onun boğazına dolayacaktım.

Shalini

Salonun en önünde durmuş, Moria'nın bir kez daha donmuş kürsüye çıkmasını beklerken sinirlerim gerginlikten çatırdıyordu. Modron -gerçeği söyleyen kocakarı- bugün erken saatlerde gelmişti. Mağaralarda yaşayıp gelecekte haber vermekle görevlendirilenler hiçbir zaman erkekler olmadı, değil mi? Dünyanın kocakarıları, aynı zamanda doğaüstü dedikoducularıydı.

Salona çöken sessizlik, ayak sürtünmeleri, pelerin ve kürk hışırtıları ile bozuldu. Öksürük sesleri tavanda yankılanıyordu. Dalgalanan meşalelerin yaydığı gölgeler odanın üzerinde uçuşuyordu. Pek de şenlikli bir atmosfer değildi.

Biz beklerken salonda hararetli fısıltılar dalgalanıyordu. Sonunda Moria kürsüye çıktı, topukları buzda şakırdıyordu. Bir kırılganlık gösterisi olarak kendini kucakladı. "Burada, Peri Ülkesi'nde, Unseelie laneti yüzünden tahtımız boş kaldığı müddetçe açlıktan ölüyoruz. Ve eğer ilerlemek istiyorsak, Kral Torin'e ne olduğunu öğrenmeliyiz. Sonunda Seelie kralımızın başına ne geldiğini öğrenebilmek için Leydi Modron'u çağırdık."

En iyi arkadaşıma ne olduğunu öğrenmek için beklerken kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyordu. Kendimi Aeron'a yaslanırken buldum ve o da kolunu etrafıma doladı.

Gri giysiler içinde, yüzünde ipeksi bir peçe olan yaşlı dedikoducu, bir kolu Orla'nınkinde, ayaklarını sürüyerek odaya girdi. Kimin kimi yönlendirdiğinden tam olarak emin değildim. İkisi de zayıf görünüyordu ve buzda kaymaları muhtemeldi.

Peçesinin ince kumaşı arasından Modron'un kemikli beyaz yüzünü bir an için görebildim. Garip bir şekilde kafatasına benziyordu ve omurgamda bir ürperti gezindi. Solgun ellerinden biri boğumlu bir bastonu kavıyordu. Uzun, gümüşü tırnakları tahtanın etrafında kıvrılıyordu ve kürsüye ilerlerken her bir adımında buzu çatlatıyordu.

Sonunda durdu ve Orla yanından bir iki adım uzaklaştı.

Peçenin arkasından gözlerini gördüm, iri ve çukurluydu. "Kralınıza ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Ve gelinine." Sesi bir şekilde tüm salonu doldurmayı başaran ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir tıslamaydı. "Geçmiş görmek istiyorsunuz." Göğsünden alçak, rahatsız edici bir kırdama yükseldi. "Eskiden aranızda yaşıyordum. Yaşayan hiçbiriniz o günleri hatırlamıyor. Ama bir zamanlar burada, saraydaydım. Yine de beni vahşi doğada tutmak daha kolay, değil mi? Bana ihtiyacınız olana kadar." Bir kahkaha daha.

Hadi, konuya gel artık. Şu anda ihtiyacımız olan şey için biraz pasif-agresif görünüyordu.

Peçesini kaldırarak yaşlı çenesini ve rahatsız edici keskinlikteki uzun, beyaz dişlerini görmemizi sağladı. Dudakları koyu renkti ve parlıyordu. Sırıttı, sonra derin bir nefes aldı. Tekrar nefes verdiğinde ağzından bir bulut yükseldi, kürsünün üzerindeki havayı dolduran yoğun bir sis. Ve yavaşça, bulutun içinde şekiller oluşmaya başladı.

Soluk beyaz saçlı güzel bir kadın ağaç köklerinden yapılmış bir tahtta oturuyordu, siyah kanatları arkasına doğru açılmıştı. Ve orada, tahtın önünde, elinde bir kılıçla Torin duruyordu.

Sertçe yutkundum. Torin sanki onun koruyucusuymuş gibi ayakta dikiliyordu.

Bir an için neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kalabalığın öfkeli tepkisi bana hemen bir ipucu verdi.

Aeron'a baktığımda yüz hatlarına kazınmış dehşeti gördüm. Ona doğru eğilip fısıldadım, "Unseelie mi?"

Gözlerini Modron'dan ayırmadan başıyla onayladı. "Anlamıyorum," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Kraliçe Mab'ın tahtının önünde duruyor."

Nabzım hızlandı. Moria'nın dokumakta olduğu planın ilk ipuçlarını hissedebiliyordum, ihanetten oluşan korkunç bir duvar halısı oluşturmak için birbirine doladığı iplikler.

Görüntü karşısında ağzı açık kalmış gibi yaptı ve eliyle ağzını kapattı.

"Ne oluyor?" diye sordu Orla.

Oh, Tanrım. Bu korkunç ve garipti. Orla imgelemi göremiyordu ve herkes düşman kraliçenin önünde duran kardeşine ağzı açık bakarken o karanlıkta kalmıştı.

"Kraliçe Mab'la birlikte!" Moria şok taklidi yaparak çığlık attı. "Tahtının önünde duruyor. Onu koruyor."

Görüntü tahtların üzerindeki havada buharlaştı ve yeni bir görüntü oluştu; kalbimin güm güm atmasına neden olan bir yüz. Ava'nın güzel yüz hatları ortaya çıktı ama şimdi kafasından yükselen iki kıvrımlı, bakır rengi boynuzu vardı. Gözleri yeşile dönmüştü ve sırtını Torin'e yaslamıştı. İkisi de at sırtında dağ patikasına benzeyen bir yerdeydiler ve arka-larında kan kırmızısı ağaçlardan oluşan bir orman uzanıyordu. Ava sırtını Torin'e yasladığında, yüzündeki kendinden geçmiş ifadeyi görebiliyordunuz, anın tadını çıkarırken gözleri kapalıydı.

Öfke çığlıkları havayı doldurdu, *hain* ve *iblis fahişe* diye haykıran çığlıklar. Bense gölgelerin içine çekilmek istedim. Bu görüntüler gerçek miydi?

İkisinin de zarar görmemiş olduğunu görmek beni heyecanlandırırsa da boynuzlarını görünce midem sıkıştı. Seelie ya da Unseelie olması umurumda değildi ve görünüşe göre Torin'in de umurunda değildi. Ama etrafımdaki kalabalık kan istiyordu.

Aeron'un omzuna doğru eğildim ve "Bunun gerçek olduğuna emin misin?" diye fısıldadım.

Yüzündeki şaşkın ifadeden emin olduğu anlaşılıyordu. Beti benzi atmış, gözlerini Modron'a kilitlemişti. Kralını ve kralın kız kardeşini korumak istediğini hissediyordum ama aynı zamanda benim yanımdan da ayrılmak istemiyordu.

Odadaki her taşa kızıl bir tehlike ve şiddet akımı uğuluyor, kaslarımın gerilmesine neden oluyordu.

"Bizi lanet iblisler için terk etti!" diye bağırdı biri. "Ve biz de tahtı bu piç için boş bırakıyoruz!"

Korkunç bir his omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Moria konuşmalarını bu an için hazırlamıştı, değil mi? Kalabalığı galeyana getirmiş, sonra da onlara en korkunç kanıtları göstermişti.

Moria görüntülere bakarken ellerini yanaklarına götürdü. "Ama bu hiç mantıklı değil, değil mi? Kralımız neden Unseelie'ye katılsın ki?" Ses tonu Hannah G.'nin *Hitched and Stitched*'in dördüncü sezonunda Cole'u otel odasına sokmak için beyin anevrizması numarası yaptığı sahneden daha yapmacıktı.

"Kız kardeşim bir zamanlar onun müstakbel geliniydi," diye devam etti Moria, "ve kimse iblislerden ondan daha fazla nefret etmezdi. Torin, Milisandia'yı öldürmüş olamaz, öyle değil mi?"

Elbette, onun bu konudaki düşüncelerini zaten biliyordum.

“Modron!” diye bağırdı. “Lütfen bize Milisandia’ya ne olduğunu söyle! Lütfen.”

I’m Really Rosie’de şarkı söyleyen on üç yaşındaki bir çocuğun tüm sofistikeliğine sahip bir performanstı ama bu insanlar hiç kötü bir müzikal oyun izlememişlerdi ve aradaki farkı bilmiyorlardı.

“Hayır,” diye bağırdı Orla. “Burada bunun için toplanmadık.”

Ama Modron, Prenses Orla’yı dinlemiyordu bile. Modron alçak, tıkrıtlı bir sesle havaya bir bulut daha üfledi ve gri sis kürsünün üzerinde şekillendi. Sis in içinde, beyaz bir pelerinin üzerine dökülmüş kan gibi kıvılcak saçlarıyla güzel bir kadın belirdi. Karla tozlanmış yıkık bir tapınakta duruyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu ve yüz ifadesi acı çekiyor gibiydi.

Gri sis in içinde, Torin onun yanında şekil aldı, yüz ifadesi acımasızdı. Torin ondan hızla uzaklaştığında, kadın onun kolunu yakaladı. Torin ona doğru döndü, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. Adamın vücudundan kadınıninkine buz yayıldı ve vücutlarının temas ettiği noktadan itibaren onu dondurdu.

Moria’nın çığlığı tüm salonda yankılandı.

“Sandığınız gibi değil!” diye bağırdı Orla. “Sandığınız gibi değil!”

Bunu tekrar tekrar haykırıyordu ama daha fazla açıklama yapmıyordu, bu da pek yardımcı olmuyordu. Modron’un bir sonraki gösterisini izlerken başım dönmeye başladı. Bu kez kralın ta kendisi, Ostara Tapınağı’nda bir cesedi gömüyordu. Kış toprağını bir kürekle çatlatıyordu.

* Müzikli bir çocuk kitabı (ç.n.)

Moria, Orla'ya döndü. "Bunu biliyordun, prenses." Sesinden zehir damlıyordu. "Ben göstermeden önce biliyordun. Başka ne biliyorsun? Sen de mi Unseelie fareleriyle birliktesin?"

Ama Orla'nın tek söyleyebildiği, "Bu konuda konuşamam," oldu. Kürsünün üzerinde geriye doğru sendeledi, kırılğan görünüyordu.

Neden neler olduğunu açıklamıyordu?

Kalabalık şimdi histerik seslerle Orla'ya bağıırıyordu. Kürsünün üzerinde geri adım attı. Aeron gibi mavi üniformalar giymiş birkaç muhafız prensesin önüne çıktı. Ama kararsız görünüyorlardı, sanki onu korumamaları gerekiyormuş gibi.

Aeron'un vücudu gerildi ve bana doğru eğilerek fısıldadı, "Çabuk buradan çık, hemen şimdi."

Moria'nın şarap rengi gözlerinde öfke parladı. "Torin ailesinde lanetlenmeyen tek kişi. Belki de Unseelie'ler onu kullanabilecekleri için bağışladılar."

Her şey Moria için çok mükemmel bir şekilde gelişmiş gibi görünüyordu. Tüm korkunç halkalar bir araya gelerek onun görmemizi istediği hikâyeye dönüşmüştü.

Belki Modron doğruyu söylüyordu ama bu, tüm gerçeğin bu olduğu anlamına gelmiyordu. *Hitched and Stitched*'in yirmi dört sezonundan sonra, seçici kurguyu gördüğümde anlıyordum.

Görüntüler düzenlenmişti.

"Kralımızın bize ihanet ettiğini öğrenmeyi hiç beklemiyordum," diye bağırdı Moria, sesi gittikçe yükseliyordu. "Unseelie'yi korumak için kız kardeşimi öldüreceğini hiç düşünmemiştim."

Açık bir yalan. Zaten onu kız kardeşini öldürmekle suçlamıştı. Ama "iblis fahişenin" insan arkadaşı olan bana kim inanırdı ki?

“Milisandia iblislerle savaş istedi ve o bunu istemedi.”
Kürsüye doğru yürüdü, sesinde kulağa dengesiz gelen bir titreme vardı.

“Şimdi onlarla birlikte yaşıyor. Kraliçeleriyle birlikte. İşte bu yüzden uyanık olmalıyız. Aramızda başka kimin Unseelie sempatisi var? Aramızdan başka kimlerin krallığımızı içeriden yıkmaya çalıştığını kim bilebilir?”

Oysa Milisandia’nın günlüğünü okumuştum ve Unseelie hakkında tek söz etmiyordu. Her şey Torin’in ne kadar güzel olduğu ve ona nasıl dokunamadığı hakkındaydı. Moria’nın, Torin’in onu öldürüp cesedini Ostara Tapınağı’na gömeceğine dair önsezisi hakkında da bir şeyler vardı. Moria bunun olacağını daha gerçekleşmeden önce biliyordu.

Çenem gerildi.

Torin ve Ava’nın ne yaptığını bilmiyordum ama Moria’nın saçmaladığını biliyordum.

Ancak o zaman kalabalığın bana döndüğünü fark ettim, gözleri şüpheyle kısılmıştı. Aeron kolunu bana doladı, eli kılıcın kabzasına doğru kaydı.

Aeron beni salondan çıkarırken etrafımdaki kalabalık Moria’nın adını haykırıyordu, güçlü kolu beni bir kalkan gibi sarmıştı.

“Saklan Shalini,” diye fısıldadı. “Seni ve Orla’yı güvenli bir yere götürmem gerek.”

❖ 26 ❖

Ava

Sırtüstü uzandım, boğazım kum gibi kurumuştı. Nedenini bilmiyordum ama Morgant birkaç gün önce pes etmiş ve bana yiyecek ve su getirmeyi bırakmıştı.

Altımdaki kökler bükülmüş ve budaklanmıştı ve gözlerimi kapatıp biraz kaymalarını diledim. Zihinsel olarak ağacın zihnine kaydım, ateşle öpüşen yaprakların tepesinde güneş ışığının görkemli sıcaklığını hissettim. Ağacı besleyen ışığın gücünü içime çektim. Zihinsel olarak ağaçla kaynaştığımda artık susuzluk hissetmiyordum.

Sırtımın altında kökler inleyerek yumuşuyordu. Üstümdeki karanlık dallara baktım, yağmur yağdırmanın da gücüm dahilinde olmasını diledim.

Geliştirdiğim en yeni beceri, kökler ve miselyum aracılığıyla titreşimleri duymaktı. Artık şatodaki ayak seslerini duyabiliyordum, köklerden hafif bir uğultu gönderen hareketler, bir grup muhafızın yukarıda yürüdüğünü bana bildiriyordu.

Taşa yaptığım işaretlerden, bir aydan fazla bir süredir bu hücrede kilitli olduğumdan oldukça emindim. Her geçen gün büyüm daha da güçleniyor ve kontrolüm artıyordu. İstediğim zaman sarmaşıkları çağırabiliyor, onları havada bıçak gibi ke-

sebiliyordum. Onları bir ilmiğe dönüştürebiliyordum. Ağaç dallarını inleyerek açılmaya zorlayabiliyordum. Yağmur yağdığında, daha fazla su için onları birbirinden ayırabiliyordum.

Tüm gün ve gece Shalini ve Torin'le sohbet ediyordum. Bazen o kadar gerçek görünüyorlardı ki sanki yanımdalarmış gibi hissediyordum.

Torin'in hücrede benimle birlikte olduğunu ve bana *kefaret perim* dediğini duyabiliyordum.

Midem gurulduyordu. Açlık beni uyuşuklaştırmıştı.

Bazen geriye gidip annemle birlikte küçük banliyö evimizde olduğum rüyalara dalıyordum. Rüyalar başladığında, tamamen sakinleştiğimi, sevgiyle kozalandığımı hissediyordum. Bu benim eve dönüşümdü.

Geçitten düşüp eve dönmek istediğimde aradığım şey buydu. Annemle film izlemek ya da o, haberleri okurken mutfağın masasında keyifli bir sessizlik içinde oturmak istiyordum. Ama rüyalarımnda annem hep başka bir odaya gidiyordu. Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa yöneliyor, içimdeki huzur duygusu yavaşça yırtık pırtık ve dikenli bir hal alıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyordu. Ağır ağır onun asla geri gelmeyeceğini fark ederken göğsümde keskin bir delik açıldığını hissediyordum.

Torin'in olduğu rüyalar daha da kötüydü. Bu rüyalarda kendimi Peri Ülkesi'nde, Ostara Tapınağı'nda ya da buzlu gölü olan vadiye bakarken onun yanında buluyordum. Bu rüyaların her birinde, onun güzel yüzünü görmek için dönüyordum. Ve her seferinde, küçük kulübede bir anlığına gördüğüm o savunmasız, korunmasız ifadeden bir ipucu buluyordum, kralın güç ve kontrol maskesini indirdiği nadir bir an.

Ve sonra, isteğim dışında, elim onun kalbine bir hançer saplıyor ve ben çılgın atarak uyanıyordum.

Kapının kilidinin açıldığını duydum ve doğruldum. Ne kadar susadığımı ve bu yüzden Morgant'ın onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilmesini istemiyordum ama rahatladığımı gizlemek zordu.

Ancak onu kapıda, elleri bomboş dururken buldum.

Bir kaşımı kaldırdım. “Bakıyorum da beni yine aç bırakmaya karar vermişsiniz.”

“Kraliçenin emirleri böyle.”

“Neden?”

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Sihrin yoksa işine yaramayacağını söyledi.”

“Öyleyse neden buradasın?” diye sordum sertçe.

“Kraliçe seni kulenin tepesinden aşağı atmayı planlıyor.”

Titreyen bacaklarımla, gözlerimi ondan ayırmadan ayağa kalktım. “Torin’i öldürürsem gitmeme izin vereceğine söz vermişti.”

Bir av hayvanı gibi tamamen hareketsiz duruyordu ve kehribar rengi gözleri karamel tonuna dönmüştü. “Söz verdiği gibi gitmene izin verecek. Ama önce seni kuleden atacak.”

İçimde bir tür karanlık titreşti ve zihnimde Torin’in siyah kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözleri belirdi. “Torin’in bedene ne yaptınız?”

Eğer Peri Ülkesi’ne nasıl döneceğimi bulabilirsem, belki onu bir battaniyeye sarabilir ve yıkılmış kralı evine geri götürebilirdim.

“Onu herkesin görebileceği bir yere koyduk,” dedi Morgant.

İçimi yoğun bir şiddet alevlendi.

Morgant’ın başının arkasındaki dikenli sarmaşıklar hareket ediyor ve taş duvarların üzerinde yılan gibi kıvrılıyorlardı.

Morgant'ın gözleri hareketi fark edince fırladı ve kasları gerildi. Düşünmesi için ona bir an bile fırsat vermedim.

Aşk insana korkunç şeyler yaptırır...

Bileğimi hafifçe salladım ve keskin dallar boğazına dolanarak kanını çekti. Sarmaşıkları yukarı doğru gönderirken dudığım dişlerimin arasından kıvrıldı.

Morgant havada bacaklarını sallarken ben geri adım attım. Vücuduma bir büyü nehri aktı, ağaç köklerinden yukarı doğru yükseldi ve uzuvlarımdaki yorgunluğu temizledi.

“Morgant, bana ne istediğimi söyleyene kadar canını acıtmayı planlıyorum. Ve eğer bana aradığım cevapları verirsen, yaşamana izin vereceğim. Fısıltı Kılıcı nerede?”

Yüzü pancar kırmızısına dönmüştü ve ayakları taşlara çarpıyordu. Bileğimi hafifçe salladım ve sarmaşıkları çözererek yere düşmesini sağladım. Çatırdarak sertçe yere düştü. “Sorgulama tekniklerimi senden öğrendim Morgant. Bunun için teşekkürler.” Ses tonum asit gibiydi. Sarmaşıklar tekrar boğazına dolandı. “İstirap Ormanı'ndan nasıl çıkabilirim?”

Öksürdü ve kanayan boğazına uzandı. Boynundaki ilmiği tekrar sıktım ve yüzü morarmaya başlayana kadar onu boğdum.

“Sana bir şans daha veriyorum Morgant. Bu krallıktan nasıl çıkarım?”

Sarmaşıklar konuşabileceği kadar gevşediğinde, “Peçeli Kadın, Cala, sana söyleyebilir. O burada, kalede. Fısıltı Kılıcı da burada. İstedğin her şey kalede. Cala batıdaki Alacakaranlık Kulesi'nde.” Kanı yere aktı. Biz Seelie'ler gibi değiliz. Onlar zevk için yaşar. Biz görev için yaşarız. Gücümüz sevgiden gelir.”

Bu öylesine şaşırtıcı bir açıklamaydı ki bitkileri onu ikiye bölmeleri için yönlendirmek üzereyken bir an için kendimi tuttum.

Ya da belki de sebebi bana banyo ve sabun getirerek gösterdiği küçük nezaketti.

Ama o anki tereddüt ona yerden kalkıp bana ulaşma şansı verdi ve bu neredeyse ben farkına varmadan oldu. Toprak sallanmaya başladı ve duvarlardan taşlar devrildi. Hücremin yarısını oluşturan devasa ağaç inliyor, sallanıyordu. Yüksek hücre etrafımızda gümbürdedi ve duvarlardan taşlar yuvarlandı. Morgant kollarını başının üzerine savurarak kendini korudu.

Bu, onu atlatıp kalenin tünellerine girmek, özgürlüğü tatmak için tek fırsatımdı.

Derin bir nefes aldım ve zindanın koridorlarında koşmaya başladım.

Buna hazır olduğumu umuyordum çünkü hâlâ gücümün büyük bir kısmının kayaya gömülü olduğunu hissediyordum ve bundan kurtulmak için yanıp tutuşuyordum.

Kürek kemiklerimden aşağıya sıcaklık ve karıncalanmanın yayıldığını hissettim.

Shalini

Kulübenin etrafındaki ağaçlara buz ve kar yapışmıştı. Uçsuz bucaksız ormanda etrafımdaki her şey beyaza bürünmüştü. Kar, ağaçları donmuş hayaletler gibi şekilsiz tepeciklere dönüştürmüştü. Ve donmuş hayaletlerle konuşmaya başlamış olmam, muhtemelen kendi başıma çok fazla zaman geçirdiğimin iyi bir göstergesiydi.

Kulübede, donmuş ölülerin etrafımı sardığını hayal edip duruyordum. Uzun buz sarkıtları ağaç dallarından yırtık pırtık ruhlar gibi sarkıyordu. Güneş ışığında parlıyor, ağırlıklılarıyla dalları büküyorlardı, ta ki donmuş bir rüzgâr esip bir buz sarkıtını içi boş bir gümbürtüyle yere düşürene kadar. Bu her olduğunda, yerimden sıçıyordum.

Buraya gelirken hazırlanmak için fazla zamanım olmamıştı. Moria, Torin'e sadık olabilecek herkesi ortaya çıkarmaya çalışarak hızla saldırıya geçmişti. Şimdi, istesem de istemesem de burada sıkışıp kalmıştım. Peri Ülkesi'nden çıkmanın tek yolu bir hükümdarın izniydi ve Kraliçe Moria gitmeme izin vermektense beni idam ederdi. Görünüşe göre, ben bir *iblis* severdim.

Bir ay önce Aeron beni aceleyle bu uzak güvenli eve getirmişti. Orla ayrı bir yerde, Cleena da başka bir yerde tutu-

luyordu. Bizler, sanırım “yüksek profilli” hedeflerdik. Prenses Cleena bir zamanlar Moria’nın en yakın arkadaşıydı ama Moria onu arenada katletmeye çalıştığından beri ondan nefret ediyordu. Bir dostluğun böyle sona ermesi bir yandan gülünç görünüyordu.

Şimdi, çıtırdayan ateş, tek bir kitap ve buz kesmiş hayaletler bana eşlik ediyordu. Erken emekliliğimde daha önce sıkılmış olduğum fikri şimdi tuhaf ve saçma geliyordu.

Rüzgârda vahşi bir uluma duyuldu ve ürpererek kendime sarıldım. Kış rüzgârları Banshee’nin kederli çığlığını taşıyordu.

Sertçe yutkundum. Birisi ölecekti. Ve eğer ölüm perisi Cleena çığlığını kontrol altına alamazsa, bu kişi kendisi olabilirdi.

Aeron bunu yüksek sesle söylememiştii ama sanırım diğerleri hakkında mümkün olduğunca az şey bilmemiz gerekiyordu. Bu şekilde, herhangi birimiz yakalanırsak, bizden işkenceyle cevap alamayacaklardı. Ne zaman bu rahatsız edici düşünce aklıma gelse, hayalet arkadaşlarıma dönüyor ve yakalanmadan önce buzdan elleriyle beni öldürmelerini istiyordum.

Aklımı mı kaçıırıyordum?

Evet.

Günümün en önemli anı ateşin önünde oturmaktı. Aeron, sağ olsun, bana otomatik bir çakmak vermişti ve ben bu kulübede otururken o da güvenli evler arasında dolaşıp herkesi kontrol ediyor, elinden geldiğince onlara yiyecek sağlıyordu. Ne zaman kasabadan biri “*iblis sever*” sıfatıyla lekelenecek olsa, yakalanmadan önce onu güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu.

Bana kurtaramadığı kişilerden ya da kalede neler olup bittiğinden bahsetmezdi ve bu da durumun oldukça vahim olduğunu gösterirdi. Ne de olsa bu, insanların “*Sör Durian mı, ah*

evet, düelloda oğlunun başını kesmiştim ya da partiden sonra insan kurbanları doğradık” gibi şeyleri rahatça söylediği bir kültürdü.

Dişlerim takırdadı. İlk başta, Moria tahta geçtiğinde herkes baharın geleceğini varsaymıştı. Tahtta bir kraliçe olmasının tüm amacı buydu. Sıcak havayı, buzların çözülmesini bekledik ama Moria o küçük güzel kıcını o taşın üzerine oturtmadı.

Mesele şu ki her iyi tiran gibi Moria da insanlar mutlu ve rahat olursa iktidarını kaybedeceğini biliyordu. Onların öksesine ve korkusuna ihtiyacı vardı, yoksa meşruiyetini sorgulamaya başlayabilirlerdi. *Dur bir dakika, sen neden kraliçesin?..*

Eğer insanlar rahat olurlarsa, Torin geri döndüğünde onu tekrar hoş karşılayabilirlerdi. İblislere olan kızgınlıklarını unutabilirlerdi ve Moria’nın sadece kendisinin yenebileceğini düşünecekleri ortak bir düşmana karşı umutsuzca birleşmelerine ihtiyacı vardı.

Sadece Unseelie’nin sürekli saldırı tehdidiyle bu kontrolü sağlayabilirdi, bu yüzden insanlar ona neden hâlâ yataklarında donduklarını ve soğğun neden kemiklerimizi kemirdiğini sorduklarında, bir günah keçisine sahipti. İblisler ve onları destekleyebilecek her hain suçluydu.

Çıtırdayan ateşe döndüm ve diz çöküp ellerimi birbirine sürterek ısınmak için nefes aldım. Aeron bana harika bir şey daha getirmişti: Şato kütüphanesinden tek bir kitap kaçırmayı başarmıştı, *Lanetli Keşiş* adında on sekizinci yüzyıldan kalma gotik bir romandı bu. Yüzyıllar önce yazılmış bir kitaba göre şaşırtıcı derecede edepsizdi ve bu seçimin kasıtlı olup olmadığını merak ediyordum. Ne de olsa Aeron’un kendisi de iffet yemini etmiş bir keşişti. Kitaptaki bazı edepsiz bölümleri, sonunda bu yeminden vazgeçerse neler olabileceğini düşünmemek zordu.

Kapının gıcirtısına başımı çevirdim ve Aeron'un kürklerle çevrili silüetinin etrafındaki kar odaya doluştu. Odanın içine süzölen soğuk esinti tenimi yakmıştı. Kapıyı kapatmak için döndü. "Sana ekmek ve peynir getirdim."

Onu görünce kalbim sızladı, sırf bir sandviç yiyebileceğimden emin olmak için buz gibi soğuğa göğüs geriyordu.

Aeron'un ifadesi tuhaf bir hal almıştı ve kalede gördüğü her şeyi bilmek istediğimden emin değildim.

"Dikkatli olmalısın, Aeron. Başkalarına görünmeden yiyecek bulmayı nasıl başarıyorsun?"

Bana kâğıda sarılı bir paket uzattı ve ben de ateşin yanında ısıtmak için donmuş ekmek bloğunu çıkardım. Şöminenin önünde yanıma oturdu ve bir sopayla ateşi körükledi, loş ışık yanaklarını ısıtıyordu. "Sadece ben değilim, Shalini. Kraliçeye güvenmeyen küçük bir insan ağı var, Torin'i sevdikleri için ona sadık olanlar. Moria'nın isteseydi kışı bir ay önce bitirebileceğini bilenler. Bir çeşit direniş. İnsanlar şu anda açlıktan ölüyor ve bazıları tüm bunların iblislerin suçu olduğı hikâyesine inanıyor ama kraliçe onlar üzerindeki kontrolünü kaybediyor. Bir kraliçenin yapması gerekeni yapmıyor. Ve kontrolünü kaybettikçe, daha fazla güçle karşılık veriyor."

Güçlölkle yutkundum. "Şimdi ne yapıyor?"

Gözlerini ateşe dikti. "Sinach adında bir ejderhası var ve onu insanları avlamak için kullanıyor. Sonra da onları yakıyor. Kendisinin dişi Kral Caerleon olduğunu düşünmemizi istiyor. Arkasında ceset yığınları bıraktı."

Midem bulandı. "Ah."

Arkasına yaslandı, alevlerin önünde bağdaş kurup oturdu. Bitkin görünüyordu ve onu sarıp sarmalayıp burada güvende tutmak istedim. Ama krallığı yok edilirken bir kulübede saklanmak onun doğasında yoktu.

“Bu soğuk,” diye ekledi, “hesaplanmış bir siyasi stratejiden çok intikam gibi gelmeye başladı. Sanırım bize çok kızgın. Kız kardeşi öldü ve hiçbirimiz gerçekten umursamadık ya da fark etmedik. Hepimiz Milisandia’nın kayıp olduğunu düşündük ama araştırmadık. Ve sonra herkesin çok sevdiği kralın hatalı olduğu ortaya çıktı.”

“Hâlâ ne olduğunu bilmiyor musun?”

Alevlere bakarak başını salladı. “Sebebi her ne olursa olsun, iyi bir sebep olduğunu biliyorum. Onu tanıyorum. Belki o da kız kardeşi kadar çatlaktı. Bilmiyorum. Belki de bir kazaydı.” Bakışlarını bana kaydırdı. “Yaptıklarının intikamını almak için İstırap Ormanı’na Kraliçe Mab’i ve kraliyet ailesini öldürmekle görevli suikastçılar gönderdi. Mab’ın oğullarından birini öldürttü. Onlarla müttefik olmadığından eminim. Orada hayatta kalmayı başardığına, Kraliçe Mab’ın onu hemen katlettirmediğine inanmak benim için çok zor. Ama tek düşünebildiğim ona olabildiğince acımasızca işkence etmek için hayatta kalmasına izin vermiş olması.”

Ürperdim. “Modron bize her şeyi göstermedi, öyle değil mi? Sadece Moria’nın istediklerini gösterdi.” Ateşin yanında ellerimi ısıttım. “Eğer Peri Ülkesi’ne dönüş yolunu bulurlarsa, Torin tahtını geri alabilir mi?”

“Şu anda hiç büyüsü yok.” Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Moria tahtının etrafına askerler yerleştirerek Torin’in sadık adamlarının onu tamir etmenin bir yolunu bulmasını engelledi. Eğer geri dönerse, savaşacak gücü kalmayacak.” Dönüp bana baktı, gözleri ateşin ışığıyla parlıyordu. “İstırap Ormanı’na nasıl düştüklerini anlamıyorum. Ava’yı ne kadar iyi tanıyorsun? Unseelie olmasına rağmen ona güveniyor musun?”

“Hepiniz benim için sadece perisiniz.” Onu dürttüm. “Seelie’ler gerçekten o kadar iyi mi? Çünkü şu anda donmuş

bir ormanda, ejderhasıyla insanları ateşe vermek isteyen bir kraliçeden saklanıyoruz.”

Başını eğdi. “Haklısın.”

Keskin bir özlem duygusu içimi burktu. “Aeron, seni geldiğim yerdeki ucuz barlardan birine götürmek için neler verirdim biliyor musun? Oradan çıkıp Peri Ülkesi’ni görmeyi çok istiyordum. Ava her şeyin kelebekler ve gökkuşaklarından ibaret olmayacağı konusunda beni uyarmıştı ama görmem gerekiyordu. Seninle sadece bir barda basketbol maçı izlemek için neler verirdim biliyor musun? Bira eşliğinde? Üstelik basketbolu sevmem bile.” Sesimde düzensiz, histerik bir ton vardı.

Yüz hatları yumuşadı. “Bu iş bittiğinde beni oraya götürebilirsin.”

“Hiç acılı sosisli yedin mi?”

Sanki farklı bir dilde konuşmaya başlamışım gibi bana baktı. “Yemediğimden eminim.”

“Salı geceleri Golden Shamrock’ta yarı fiyatına. Şimdiye dek ne kadar harika olduklarını gerçekten fark edememişim. Acılı ve eritilmiş peynirli bir sosisli...” Ağzım sulanmaya başlamıştı bile. “İnsanların Amerikalıları eleştirdiğini biliyorum ama bu lezzeti başka kim bulabilirdi ki? Bu dahice, Aeron.” Sanırım bağıırıyordum.

Dışarıda çığ gibi bir ses ufukta gümbürdüyordu ve pencereden dışarı baktığımda kar, dalları silkeliyordu. Bir an için sosisli sandviçe olan yüksek sesli hevesimle buna neden olup olmadığını merak ettim. Ama birkaç saniye sonranın bir ejderhanın çığlığı iliklerime kadar korku saldı.

Kalbim yerinden fırlayacaktı.

Yorganın altına girip sinmek istedim çünkü kabul edelim ki ejderhalarla dövüşme becerim yoktu ama Aeron beni dirseğimden kavradı.

“Burada kalamayız. Kulübeyi yakacak.”

Aeron beni kapıya doğru o kadar hızlı çekti ki neredeyse ayağım kayıyordu. Dışarı çıktığım anda soğuk tenimi yaktı. Neyse ki pelerinimi hiç çıkarmamıştım.

Dışarıda, karın içinde yukarı baktığımda ejderhanın gökyüzünde alçaldığını gördüm, kış güneşinin altında pulları parlıyordu. Kuyruğunda koyu siyah renkler koyu bir bordoya karışıyordu: Is ve kurumuş kan renkleri. Üzerimize çullandı ve gri gökyüzüne yayılan bir ateş püskürttü. Isı havayı yak-tı ve buz sarkıtları dallardan etrafımızdaki kara doğru fırladı. Ejderha daireler çizerken, Aeron beni kuzeye çekti. Karda koştum, hava ejderha miskin ve yanan meşelerin kokusuyla dolmuştu.

Sanki göğsüme bir yılan dolanmış ve nefesimi çalıyormuş gibi hissediyordum.

Aeron beni ilerlemeye teşvik ederken kar, botlarımın ince derisinde eriyip ayak parmaklarıma batıyordu. Bileğimi demir gibi sıkıca kavramıştı ve onu yavaşlattığımı biliyordum. Ama kaslarım kurşuni bir his veriyor, titriyordu. Aeron’un bana ne söylediğini artık anlayamaz hale gelene kadar panik beni bütününü ele geçirdi.

Ejderha üzerimizde bir yay çizdi, sonra güneydeki ağaçların üzerine bir ateş akımı saldı. Ağaç gövdeleri alevler içinde patladı, orman dev meşalelerden oluşan bir ordu gibi parlıyordu. Önümüzde bir ateş duvarı patladı ve yolumuzu kesti.

Aeron yön değiştirdi ve beni diğer tarafa doğru çekti. Bedenim korkuyla titriyordu. Düşüncelerimin vahşi paniği altında, içten içe sadece Aeron’un bir planı olduğunu umabiliyordum.

Arkamızda ejderhanın kanatları havayı dövüyordu ve tekrar bir daire çizerek kanatlarıyla alevleri körükledi, sesi ku-

laklarımdaki uğultuyla karışarak tüm düşüncelerimi bastıran gök gürültülü bir ritme dönüştü. Kar etrafımızda dönüyor, küllere karışıyordu.

Nereye gittiğimizi ve bir planımız olup olmadığını soramayacak kadar nefessiz kalmıştım. Ayaklarımız karın üzerinde çıtırdadı ve ejderha bir kükreme daha çıkardı.

Yine de hâlâ hayattaydık. Ejderha bizi istese on kez öldürebilirdi.

Peki ya neden, içimde bizi tam olarak istediği yere götürdüğüne dair rahatsız edici bir his vardı?

Ava

Duvarları yosunlu mavi köklerden yapılmış ve zemini likenlerle kaplı devasa tünelden sürünerek geçtim. Siyah sarmaşıklar, bordo yapraklarıyla yuvarlak duvarların üzerinden yılan gibi kıvrılıyordu. Toprağın üzerinde parmak uçlarımla ilerlerken kalbim vahşi bir canavara dönüşmüştü.

Kalenin altında gözlerim karanlığa alıştı ve kalbim göğsümde gümbürdedi. Gölgele etrafımda titreşiyor, ağaçlık tünellerde huzursuz ruhlar gibi dans ediyordu.

Ayaklarımın altındaki budaklı köklerin arasından, yakınlarda bir yerde hareket eden perilerin titreşimlerini hissettim. Gözlerimi kapattığımda onları görebiliyordum: Bir grup asker hızla ilerliyor, bana doğru geliyorlardı. Elbette, kendimi serbest bıraktığımda neden olduğum kargaşa tüm sarayı alarma geçirmiş olmalıydı, ancak kalenin derinliklerine gitmeyi seçtiğimden şüpheleneceklerini sanmıyordum.

Kıpırdamadan durdum ve havada borazanların sesi yankılandı: Unseelie alarmı.

Çivit ağacının köklerinde geniş, karanlık bir yarık bulana kadar etrafımdaki geçidi taradım. Meşeli yarığın içine girdim

ve dallarla sarmaşıkların üzerimi örterek beni gölgede bırakmasını sağladım.

Ayak sesleri yaklaştıkça nefesimi tuttum. Beni koruyan bitkilerin ardından, bir grup muhafızın yanımdan gürültüyle geçip Morgant'ı taşa gömdüğüm hücreye doğru ilerleyişini izledim.

Askerler köşeyi döner dönmez sarmaşıkları serbest bıraktım. Hücreyle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak koşmaya başladım.

Dar bir sarmal merdivene ulaştığımda hızla yukarı çıktım. Yönümü bulabilmek için ışığa ve pencerelere ihtiyacım vardı, böylece hangi yönün batı olduğunu anlayabilirdim. Ama tırmandıkça kaslarımın ağrımaya başlaması uzun sürmedi. Uzun süredir susuz kalmıştım ve enerjimi sadece adrenalinden alıyordum.

Birinci katta, mavimsi ağaç kabuğu aynı renkteki taşlara karışmıştı. Bir sütunun arkasından koridora göz attım. Koridorun yükselen kemerlerinin altında gölgeler toplanmıştı. İnsanlar etrafta koşuşturuyor, yükselen taş tonozların altındaki sütunlar arasında hareket ediyorlardı. Bu katta, elmas camlı pencereler sol tarafımda tavana kadar uzanıyordu. Dışarıda, kırmızı yaprakların arasından süzülen ışık, onları mercan ve altın rengine boyuyordu. Koridorun uzak ucunda, pencerelerden uzak bir iğne ucu kadar pembe altın ışık süzülüyordu.

Sersemlemiş beynim bir an için güneşin doğmakta mı yoksa batmakta mı olduğuna karar vermeye çalıştı. Ama ben artık akşam olduğundan oldukça emindim, ışık soğuk zemine günbatımının kızılığını yansıtıyordu. Demek batı o yöndeydi.

Alacakaranlık, dünyalar arasındaki perdenin inceldiği ve gölgelerin yaşayanlarla ölümler arasında titreştiği zamandı.

Neredeyse Torin'in meşemsi kokusunu alabildiğimi ve sesinin kadifemsi tınısını duyabildiğimi hayal ettim.

Yalnızlık göğsümü oydu, bu his o kadar acı vericiydi ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Derin bir nefes aldım ve odaklanmaya çalıştım.

Batıdan gelen ışıkla birlikte nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Ama bu kadar insan koşuştururken koridorun diğer tarafına geçemezdim. Alarmlar hâlâ çalışıyordu ve bu insanların çoğu kaçan mahkûmun peşindeydi.

Merdiven boşluğundaki saklanma yerimden taşlara tutunarak koridorun diğer tarafına giden bir yol aradım. Dikkatleri dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Diz çöktüm, parmak uçlarımı altımdaki ağaçsı zemine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Tüm kaleyi, budaklı köklerden yükselir gibi görünen mavi taşları ve bir annenin kucığı gibi koruyucu bir şekilde etrafına kıvrılan yakut benekli dalları hayal ettim. Zihnimin gözünde her bir dalın haritasını çıkarmıştım. Tüm kalenin büyüümün pençesinde olduğunu hissettiğimde içimde bir güç patlaması oldu. Artık burayı ben kontrol ediyordum. Onunla birlikte nefes alıyordum.

Kuzeyde, o devasa gece yarısı dallarından birinin hafifçe kıpırdadığını, sonra da o taraftaki pencereleri kırıp geçtiğini hayal ettim.

Kalenin zemini sarsıldı ve kırılan camların sesi koridorlarda yankılandı.

Büyüm ağaçtan bedenime doğru titreşti. Uzaktan, kırılan camın titreşimlerini hissettim. Ağacın yer değiştirmesiyle birlikte dışarıda haşhaş kırmızısı yapraklar yağmaya başladı ve taş koridorlar Unseelie dilinde söylenen ve askerleri kargaşaya doğru yönlendirdiğini tahmin ettiğim komutların sesleriyle doldu.

Kaos hüküm sürüyordu ve bu da içimde karanlık bir heyecan uyandırıyordu. Anarşi kaleyi sararken kendi düşüncelerim de sessizleşti.

Torin'e ve bana yaptıkları onca şeyden sonra, bir yanıma burayı harabeye çevirmek istiyordu. Ağacı ona yük olan taşlardan kurtarmak, kraliçeyi bir moloz yığınının içine gömmek istedim. Ama kendimi tutmam gerekiyordu. Torin'in cesedini alana kadar burada işim bitmemişti.

Merdiven boşluğuna geri döndüm ve başımı serin taşlara yasladım. Burada korunaklı bir şekilde kalenin titreşimlerine uyum sağladım ve kalbim taşları döven ritmik yürüyüşlerle atmaya başladı. Zırhlı muhafızların yaklaşan ayak sesleri, çelik giysili bedenler koridorlarda çınılıyordu. Nefesim kesildi. Çok uzun süre tereddüt edersem ölebilirdim.

Bir kez daha diz çöktüm ve parmak uçlarımı sert kabuğun üzerinde gezdirdim, zihnimin ağacın dünyasına kaymasına izin verdim, batan güneşin ışınlarından aldığı yaşamı hissettim. Sihirli bir telaşla damarlarından özsu aktı ve yapraklarından damladı. Dalları güney duvarından kendime doğru çektim ve yakındaki kule pencerelerine çarparak camları kırdılar.

Koridora baktığımda, Mab'ın askerleri kılıçlarını çekmiş, özsu ve cam yağmuru altında çırpınıyorlardı. Kılıçlarıyla ne yapacaklarını sanıyorlardı, ağacı öldüreceklerini mi? Dudağımı kıvrarak ağaç dallarını askerlerin etrafına doladım ve onları kırılan pencerelerden dışarı çektim. Çıgıllıkları bakırımı kan kokusuyla birlikte havayı doldurdu.

Koridor artık neredeyse temizdi ama aşağıdan gelen ayak sesleri merdivenleri dövüyor, bana doğru yaklaşıyordu. Nefesimi tuttum ve ağaç benim için nefes aldı.

Parmak uçlarımla yere dokunarak, hava saf oksijenle dolana kadar ağacı nefes vermeye zorladım; bu, bir adamın başını

döndürmeye, onu sarhoş gibi sendeletmeye yetecek kadardı. İlk Unseelie askeri duvarlara tutunarak kendini merdivenlerden yukarı sürüklediğinde, tüm birliğin merdiven boşluğundan geriye doğru yuvarlanması için göğsüne bir tekme atmam yetti.

Ağaç benim yerime soluk verdi. Yine de başım dönmeye başlamıştı. Ayağa kalktığımda hissettiğim tatmin zihnimi bulandırdı.

Kendimi kapının pervazına dayayarak koridorun hâlâ temiz olduğunu görünce rahatlardım. Sadece tek bir kadın bana doğru geliyordu, ufak tefek bir şeydi. Solgun ve korkmuş görünüyordu. Narin beyaz bir elbise ve çiçekten bir taç giymişti, güneşin alevli ışınları altında lal taşı gibi parlayan kırık camların ve ağaç özlerinin üzerinden dikkatle adım atıyordu. Dünya hiçbir yerde İstirap Ormanı'nda olduğu kadar kanlı ve güzel olamazdı.

Merdiven boşluğuna geri adım attım ve nefesimi tutarak kapının birkaç santim yakınına varıncaya kadar bekledim.

Bileğimin bir hareketiyle kırmızı yapraklı sarmaşıklar boynuna ve ağzına dolandı ve o tekme atıp debelenirken onu merdiven boşluğuna sürükledim. İçimde karanlık bir hayatta kalma içgüdüğü ortaya çıktı ve gözleri kapanıp vücudu gevşeyene kadar sarmaşıkları boynunda biraz daha sıktım. Birini boğarken aynı zamanda hayatta tutmak için yeterli kontrole sahip olup olmadığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kendi ölümümle karşı karşıyayken, bir yabancınınkini göze alabilirdim. Kasları gevşediğinde sarmaşıkları bıraktım ve suçluluk duygusuyla ona baktım.

Kırk yaşlarında, narin yapılı, siyah saçlı ve yanaklarında dövmeler olan bir kadındı. Birinin annesi olabileceğini düşündüm. Göğsünün hâlâ inip kalktığını görmek sinirlerimi yatış-

tırmıştı. Eğer buradan çıkmayı başarırısam, geceleri beni uyutmayacak bir şey daha eksilmiş olacaktı. Merdiven boşluğunda soyundum, kirli mahkûm kıyafetlerimi çıkardım. Kalbim küt küt atarak onun beyaz elbisesini giydim, sonra bakır boynuzlarımı gizlemek için başımdaki çiçekten tacı düzelttim. Baygın bedenini merdiven boşluğunun köşesine ittim ve yarım yamalak üzerini giysilerimle örtmeye çalıştım. Ayakkabılarını da çıkardım; neredeyse bana uyuyorlardı, sadece bir ya da iki numara büyüklerdi.

Yeni kılığımın kalenin batı ucuna doğru ilerlemeye başladım. Kırık camlar çalıntı ayakkabılarımda altında çıtırdıyordu. Batıya, ışığa doğru ilerledim, bir an önce Alacakaranlık Kulesi'ne varmaya çalışıyordum.

Artık sadece birkaç metre uzaktaydı...

Biri saçlarımdan tutup beni geri çekti.

“İşte burada,” diye kulağıma hırladı. “Kraliçe Mab seni arıyordu. Seni kuleden aşağı atmak istiyor.”

Bir bıçak çoktan boğazıma dayanmış, tenimle birleşmişti.

Ava

Kraliçe Mab'ın adını duyar duymaz içimden bir öfke geçti, bacaklarımı titretecek kadar sıcak bir öfke, beni özgür kılacak dikenler kadar keskin bir hiddet.

Olanları zihnimde gördüm. Arkamda, bir sarmaşık perinin kafatasına saplandı. Kasları gevşedi ve yere yığıldı. Döndüğümde iki Unseelie'nin daha orada durduğunu gördüm, ağızları bir karış açık kalmıştı. Kelimeleri zihnimde zorlukla şekillendirdim, dönüşebileceğim canavarı kendime itiraf etmeye cesaret edemiyordum. Demir ocağı kadar sıcak, alev alev bir şiddet, içimdeki tüm mantıklı düşünceleri yakıp kül etti. Dikenli sarmaşıklarım diğer iki periye oyarak kafalarını vücutlarından ayırdı.

Etrafa ve yeni beyaz elbiseme kan saçıldı.

Vücudum titriyordu. *Ben öldüm.*

İlk öldürdüğüm peri tanınmaz haldeydi; gümüş, uzun boynuzlarının altındaki yüzü paramparça olmuştu. Dışarıdaki dallarda sıkışmış askerlerin çığlıklarını duymamaya çalışarak gözlerimi diğer ikisinden kaçırdım.

Titreyerek merdivenlere yöneldim.

Gücümün sınırları nereye kadar gidebilirdi?

Belki de burada, Acılar Mahkemesi'ndeki insanlar bunu öğrenmeye karar vermeden önce kendilerine sormalıydılar. Belki de beni bir hapishaneye kilitlemeden ve sevgilimi öldürmeye zorlamadan önce bunu düşünmeliydiler. Belki de tüm bu kan ve çığlıklar onların suçuydu.

Kulenin üst katlarına ulaştığımda, düşüncelerimde katliam dans ediyordu. Kule odası, merdiven boşluğundan ateşli bir ışıkla parlıyordu.

Kemerli geçitten geçip Alacakaranlık Kulesi'ne adımımı attığımda ışık değişmişti, camlardan içeri deniz mavisi ve menekşe renginde süzülüyordu.

Odanın ortasındaki figürün etrafında koruyucu bir şekilde oturan üç devasa gümüşü kurdu görünce nefesim kesildi. Önlerindeki taş çukurda yanan ateş, kambur kadını ve kurtlarını aydınlatıyordu. Kalay mavisi bir peçe yüzünü örtüyor ve elbisesinin gümüş kumaşının üzerinden aşağıya sarkıyordu. Taş gibi hareketsiz duruyordu. Solgun, buruşuk elleri ve kafasından fırlayan devasa gümüş boynuzları kadının açıkta kalan tek parçalarıydı. Tam olarak anlayamadığım bir yere izinsiz girdiğim izlenimine kapılmıştım.

Kurtlarından biri başını kaldırdı, gözlerini bana dikti ve kısık bir hırıltı çıkardı. Omurgamı bir ürperti sardı.

Bir kıpırtı dikkatimi çekti. Yükselen pencerelerde cam yoktu, sadece açık hava ve dışarıdan içeri süzülen sarmaşıklar vardı. Kule odasına doğru bir adım daha attığımda sarmaşıklar kıpırdandı.

“Isavell,” diye mırıldandı kadın.

Bu isim zihnimde bir kıvılcım yaktı. Daha önce de böyle çağrılmıştım. “Yardımaınıza ihtiyacım var. Lütfen. İstirap Ormanı'ndan nasıl çıkacağımı bilmek istiyorum.”

“Krallığımıza böyle mi diyorsun?” Kıpırdamadan konuşuyordu ve sözlerinin kafatasımın içinden geldiğini hissediyordum.

Sertçe nefes aldım, hayal kırıklığı içimde bir kor gibi yanıyordu. “Lütfen bana Peri Ülkesi’ne nasıl geri döneceğimi söyleyin.”

“Peri Ülkesi’ne Avon Nehri’nden döneceksin. Orada, kül tanrıçasına ait terk edilmiş bir tapınakta, duvara asılı bir ayna bulacaksın, adını söylediğinde başka bir dünyanın kapılarını açabilen bir ayna.” Ateşten çıkan küçük kıvılcımlar etrafında dans ediyordu. “Kalenin doğusuna doğru, nehri takip et. Tapınak orada duruyor.”

Gözlerimi kapattım, o kadar rahatlamıştım ki ağlayabiliyordum. Ama rahatsız edici bir his enseme ürpertti. Bu çok kolay olmuştu. “Neden kaçmama yardım ediyorsun?”

Başını sertçe geriye attı ve kurtları köpek dişlerini göstererek diklendiler.

“Ben sadece gelecekte haber veririm,” diye gürledi sesi. “Ve bu kalede kraliçenin onayı olmadan hiçbir şey olmaz. Her şey onun istediği gibi gerçekleşir. Senin kontrol hissin sadece bir yanılsamadan ibaret.” Alevler onun önünde daha da yükseldi.

Ona baktım ve büyüyen ateşe rağmen bir korku hissiyle iliklerime kadar ürperdim. “Yani hiçbir kararımın aslında bir önemi yok.”

“Bana başka bir sorun daha var.”

Nefesim kesilmişti. “Torin’in cesedini nerede bulabilirim?”

“Onun için yanıyor musun? O senin için yanıyor mu?”

Aradığım cevap bu değildi. “Cesedini nerede bulabilirim?”

“Onu taht odasında bulacaksın.”

“Onu orada mı bırakmışlar? Neden?”

“Ben gelecekte haber veririm, geçmişten değil,” diye tısladı.

“Onu orada bulacaksın. Ve Mab’in askerleri şimdi senin için geliyor. Eğer şu anda buradan ayrılmazsan, seni yakalayacaklar. Ve eğer yakında yiyip içmezsen, öleceksin.”

Dudağımı büktüm. “Kraliçe her şeyi kontrol ettiği için ne yaptığının önemli olmadığını sanıyordum.”

“Seni kuleden aşağı atacak.”

Kalbim küt küt atmaya başladı. Merdiven boşluğundaki titreşimleri, dolambaçlı taşları hızla tırmanan zırhlı muhafızların şingirtilerini hissettim.

Bakışlarım açık pencereye kaydı, içeride sarmaşıklar taşlara tutunmuş halde asılı duruyordu. Ellerimi uzattığımda çivit sarmaşıklar açılarak bileklerime dolandı. Beni havaya kaldırdılar. Darbeyi hafifletmek için bükülmüş bacaklarımla duvara dayandım ve pencereden kulenin kenarına sürünerek çıktım. Gece rüzgârı üzerimden hızla geçerek saçlarımı yüzüme savurdu. Bitkiler, bordo yapraklardan yapılmış bir emniyet kemeri gibi koruyucu bir şekilde belime dolandı.

Kararan gecenin altında, kulenin dış cephesinden aşağıya, bir alttaki kata ulaşana kadar süründüm, sonra da üçüncü kata indim.

Düşüncelerim kocakarının söylediklerine takıldı, sonuçta burada olan her şeyin kontrolü Kraliçe Mab’daydı. Ama bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu? Ve doğru olup olmadığını bile kim bilebilirdi? Tek yapabileceğim ilerlemeye devamı etmektir.

Pencerelerden kaçınarak kalenin yüzeyinde doğuya doğru ilerledim.

Aşağıya, çok uzakta kalan toprağa baktığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Kahretsin, çok yüksekteydim. Baş dönme-

si düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Yaşlı kocakarı haklıydı. Eğer yakında su bulamazsam, her şey bitecekti.

Gece yarısı sarmaşıkları beni kalenin ön yüzüne doğru taşıdı ve paramparça pencerelerin olduğu zemine doğru indirdi. Altımda, zırhlı muhafızlardan bazıları hâlâ enkazdan sarkıyordu.

Havayı tekmeliyor, çırpınıyor ve çığlık atıyorlardı. Kapana kısılmış askerlerden mümkün olduğunca uzak bir açıklığı hedefledim. Sarmaşıklar beni aşağı indirdi, sonra da parçalanmış pencereden içeri kaldırdı. Ayakkabılarım camların üzerinde çıtırdadı ve koşmaya başladım.

İçimde zehir gibi yayılan bir korkuyla koridorlarda tökezleyerek taht odasına doğru ilerledim.

Çünkü, Tanrım, bunu yapmak istediğimden emin değildim. Onu ölü görmeyi kaldıracabileceğimden emin değildim. Tüm bunların dehşeti, parçalanmış zihnimden geriye kalanları da paramparça edebilirdi ve ben şimdiden bir canavara dönüşmeye başlamıştım.

Ve yine... Yine onun varlığının burada olduğu hissine kapıldım, Seelie kralının ham, erkeksi gücü. Kokusunu alabildiğimi, onsuz buradan ayrılamayacağımı düşünüp duruyordum...

Koku tekrar kaybolup yerini keskin bir kayıp hissine bıraktığında burun deliklerim alevlendi.

Ve şimdi başka bir şey hissediyordum, midemde bir sızı. Pişmekte olan sebzelerin kokusu ve keskin kömür kokusu, tozlu koridorlarda kıvrılıyordu. Nefes aldığımda yemek kokusu alıyordum. Ve bir şey daha. Yanan kömür, eriyen çelik. Ama ihtiyacım olan şey yiyecekti.

Köşeyi döndüğümde, ay ışığı kırılmış pencerelerden içeri süzüldü. Alev renkli bitkiler kobalt rengi duvarlara tırmanıyor ve birkaç yanan cüruf havada süzülüyordu. Bacaklarım kont-

rolsüzce titriyordu. Kocakarı haklıydı. Kesinlikle suya ihtiyacım vardı ve bu kalenin geri kalanını su olmadan geçebileceğimden emin değildim. İçmezsem Torin'in bedeniyle birlikte Peri Ülkesi'ne asla geri dönemezdim. Keşke ağacın yaptığı gibi ışığın kendisinden beslenebilseydim.

Bir mutfığa varıncaya kadar yemek kokusunu takip ettim. Taht odası büyüklüğündeki mutfığı köşeden inceledim. Sekiz metre yüksekliğinde ve aynı mavimsi taşlardan yapılmış büyük bir ocak gördüm. Ocağın ortasında siyah metal bir tencere fokurduyordu, çok lezzetli bir koku yayan bir tür kazan. Artık normal bir açlık duygusu hissetmiyordum, daha ziyade bana çılgılık atan akkor halindeki bir hayatta kalma içgüdüydü bu. Yiyecek ve su bulamazsam yakında yere yığılacaktım.

Ne yazık ki, şatonun geri kalanı boşalmış olsa da mutfak, hepsi önlük ve beyaz şapkalar giymiş hizmetkârlarla dolup taşıyordu. Aşçılar sebze doğruyor, ellerinde un çuvallarıyla koşuşturuyorlardı. Bakışlarım bir havuç yığınının takıldı, onu koparmayı çok istiyordum ama el arabalı iri bir adam bana doğru yaklaşıyordu.

Koridora geri döndüm ve el arabasını arkasından çekerek çıkana kadar bekledim.

Gözleri elbisemdeki kan lekelerine takılınca donup kaldı ama dikenli mavi dallar çoktan boğazına dolanmış, onu susturmuştu. El arabası yere çarptı ve ben de parmaklarımı yakacak kadar sıcak, dumanı tüten bir parça ekmek kaptım. Boşta kalan diğer elimle kapı eşiğinden bir sürahi su kaptım ve tekrar yola koyuldum, yemek ve içmek için sessiz bir yer arıyor, yeni hazineme bir tür pejmürde çöpçü kuşu gibi sarılıyordum. Arkamda, sarmaşıklar koridor boyunca kayarak beni koruyordu.

Boş bir tapınağa benzeyen bir yerde açık bir kemer bulana kadar durmadım. Girişin yakınında, bitki örtüsüyle kaplanmış

karanlık bir oyuk buldum. Köşeye yerleştirdim ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için tapınağın içine göz attım.

Kaldırım taşlarının ötesinde, ortasında bir şömine bulunan, sütunlarla çevrili bir sunak duruyordu. Belki de kül tanrıçasına ait bir tapınaktı ve havaya yanan cüruflar püskürtüyordu. Alevlerin üzerindeki kemerli kayadan parıldayan kılıçlar çıkıyordu. İçten içe yanan demirhaneden dumanlar yükseliyordu.

Köşeme çekilip testiye dudaklarıma götürdüm ve suyu kana kana içtim. Susuzluğumu giderirken kaslarım gevşedi. Tarihte daha önce hiçbir suyun tadı bu kadar muhteşem olmamıştı. Suyu yudumlarken ağzımın kenarlarından damlıyordu. Ancak yarısını içtikten sonra bunun aslında su değil, Ambrosia olduğunu fark ettim. Dilimi dudaklarımda gezdirerek tatlı tadın tadını çıkardım. Kahretsin. Hepsini kolayca mideye indirebilirdim ama bu beni hızla sarhoş ederdi. Vücudum şimdiden etkisinin baştan çıkarıcı büyüyle uğulduyor, etrafımdaki hava tenimi ve elbisenin narin ipeğini okşar gibi hissettiriyordu.

Kendimi zorlayarak Ambrosia'yı kenara bıraktım ve sıcak ekmeği ısırıktan sonra damağımdaki muhteşem tatları hissetmek için gözlerimi kapattım. Birkaç ısırıktan sonra kendimi hasta etmemek için yavaşladım.

Derin derin nefes aldım, yanan meşe ve odun kömürünün kokusunu içime çektim. Közler yanan motifler halinde havaya yayılıyordu. Ambrosia beni etrafımdaki her şeyle bir hissettiriyordu, topraktan oluşan kalenin kendisiyle hatta eriyen çeliğin sıcak metalik kokusuyla. *Aşk bir demir ocağıdır* sözleri zihnimde kızgın bir fener gibi şekillendi.

Torin'i tekrar bulmanın zamanı gelmişti ve Ambrosia'nın etkisi, cesedini görmenin şokuna karşı zihinsel olarak hazır olmama yardımcı olabilirdi.

Ekmeği ığnerken yerdeki ince titreşimleri, koridordaki ayak seslerinin yankısını hissettim. Nefesimi tutarak gri giysili bir kadının gölgelerin arasından tapınağa girişini izledim. Bir an için saklandım, sonra dönüp onun sunağın demir ocağındaki alevleri körüklediğini gördüm. Dışarı göz attığımda üzerindeki kılıç kabzalarının altında pembe bir ışıkla ve dans eden turuncu tonlarla aydınlandığını gördüm.

Bir elik parçasına uzandı, onu ateşte ısıttı ve şekillendirmeye başlamak için bir eki aldı. ınlayan metalin sesi etrafımda yankılandı. Ama düşüncelerim tekrar onun üzerindeki kılıç kabzalarına döndü ve nedenini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Obsidyen kabzalı kılıcı gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Fısıltı Kılıcı Seelie kralına aitti ve onu almadan buradan ayrılmayacaktım.

Birkaç dakika içinde sarmaşıklarımı rahibenin etrafını sararak boynuna dolandı ve onu uyuttu. Ekmeğimi bıraktım ve bedeninin üzerinden yavaşça geçtim.

Kılıca ulaşmak için sunağın üzerine tırmanmak zorunda kaldım, sıcaklık tenimi yakıyordu. Kabzası dokunulamayacak kadar sıcaktı ama beni yakacak kadar değil.

Kılıcı kavradığımda etrafımda fısıldayan tanrıların seslerini ve Torin'in koridorlarda yankılanan gr sesini duydum.

Kalbim kt küt atmaya başladı.

Aklımı mı kaırıyordum, yoksa gerçekten de tok sesi onu öldürdüğüm koridorlarda mı yankılanıyordu?

Koşmaya başladım.

Shalini

Donmuş hava boğazımı yakıyor ve ciğerlerim buzla dağlanmış gibi hissettiriyordu. Küçük bir parçam Aeron'a bağırp önden gitmesini söylemem gerektiğini düşündü ama bunu yapacak cesareti toplayabilsem bile bağıracak nefesim yoktu.

Hızlıca arkama göz attım. Ejderha tepemizde daireler çizerek bizi kaleye doğru sürüklüyordu. Ne zaman rotamızdan sapmaya çalışsak, lanet canavar yakıcı sıcaklığıyla yolu aydınlatıyordu. Etrafımdaki dünya yarı buzul, yarı ateş fırtınasıydı.

Aeron bana döndü, onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Gözleri kocaman açılmıştı, yüzü solgundu. Kollarını koruyucu bir şekilde bana doladı.

“Daha fazla ilerleyemeyiz, sevgilim,” dedi kesik kesik nefes alarak. “O şey bizi Moria’ya geri götürmeye çalışıyor. Belki de bizi mahkemeye çıkarmak istiyordur.”

Ona sarıldım, kalbim panikle gümbürdüyordu.

Bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu sanmıyordum. Aeron’un kullandığı “mahkeme” kelimesi aldatıcı bir söz sanatı gibiydi; son nefesime kadar umudumu canlı tutmak için son bir nezaket hareketi.

İkimiz de Moria'nın hayatta kalmamıza izin vermeyeceğini biliyorduk.

Ufukta bir kükreme duyuldu ve ejderha tepemize çullanarak arkamızda bir ateş fırtınası yarattı, ısı havayı kavuruyordu. Aeron bir hırıltıyla kolumu tekrar yakaladı ve ölmekte olan bir adamın çılgınca çaresizliğiyle beni kendine çekti.

Buz gibi kar ayak parmaklarımı acıtıyordu.

Şu anda hayatım ne haldeydi?

Zihnimdekileri tutarlı biçimde zar zor bir araya getirebiliyordum, sadece gelecekte kötü kraliçenin adaletiyle şansımızı denemenin diri diri yanmaktan daha iyi olduğuna dair paniklemiş, bölük pörçük düşünceler. Diri diri yanmaktan daha kötü bir ölüm olabilir miydi? Bunu burada, Peri Ülkesi'nde öğreneceğime dair içimde rahatsız edici bir his vardı. Dünya arkamızda yanıyordu. Önümüzde ise buz kütleleri parlıyordu.

Ejderhanın ateşi bizi kaleye yaklaştırdı ve duman etrafımızdaki havayı bulandırarak öksürmeme neden oldu. Küller kara karıştı ve sivri kuleli kale, gümüş zırhlı bir lejyon askerle birlikte önümüzde belirdi. Bize doğru ilerlerlerken beyaz güneş ışığı üzerlerinde parlıyordu, yoğunluğu neredeyse kör ediciydi.

Düşüncelerim sessizleşti.

Artık nefes alamıyordum, duman ciğerlerimi yakıyor, orman arkamızda için için yanıyordu. Beynim panik ve hayatta kalma arasındaki bıçak sırtında sallanıyordu ve baskın gelen panik hissi uzuvlarımı ağırlaştırıyordu. Yavaşladım ve Aeron kolumu elinden kaçırdı.

Yorgunluktan mı yoksa korkudan mı bilmiyorum ama vücudum daha fazla hareket edemedi ve kaslarım kilitlendi.

Karda dizlerimin üzerine çöktüm. Aeron dönerek beni kargalarımından kavradı, sanki beni güvenli bir yere taşıyacaktı.

miş gibi. Bu ona olan sevgimi katlasa da, kaçacak bir yerimiz kalmadığını biliyordum.

“Üzgünüm,” diye bağırdım.

İçimi suçluluk duygusu kaplamıştı. Ben orada olmasaydım Aeron bir çıkış yolu bulabilirdi.

Gümüş giysili askerler üzerimize çullanıp Aeron’u benden uzaklaştırırken haykırışlar yükseldi. Sırtımda bir çizme hissettiğimde ve kendimi karda yüzüstü bulduğumda panik içindeki gözleri bana kilitlenmişti. Kaba eller bileklerimi dondurucu demir prangalarla yakaladı, sonra birini boğazıma geçirdi.

Asker beni tekrar yukarı çektiğinde, sanki kollarım yuvalarından çıkacakmış gibi hissettim.

Çılgınca titreyerek karda yürümeye devam ettim. Askerler bizi kaleye götürdüler. Yaklaştıkça göğsümde keskin bir korku dalgası belirdi.

Kafesler uzun demir zincirlerle kale duvarlarına asılmıştı. İçlerinden birinde Prenses Orla’nın solgun, titreyen figürünü gördüm. Donarak ölüyor olmalıydı.

Ona baktım, gözlerim yanıyordu. Çığlık atıp atmadığını ve ne zaman bundan vazgeçtiğini merak ettim.

Diğer kafesler? İçimde onların boş olduğuna ve bizi beklediğine dair dehşet verici bir his vardı.

* 31 *

Torin

Kraliçe bana kalın, dikenli bitkilerden ve beni bir taşa bağlayan kan rengi yapraklardan oluşan bir tür taht yapmıştı.

Ve bugün, İstırap Sarayı'nda anarşi hüküm sürüyordu.

Dikenli küçük tahtımdan bağıriş ve çığlık seslerini dinledim. Kırılan camları. Paniğin keskin kokusunun kaleyi sardığını hissettim. Havada kan kokusu aldım.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gitmişti.

Pazularımı ve kollarımı esneterek bitkileri zayıflatmaya çalıştım. Kraliçenin karanlık dalları onun emriyle canlanıyor ve ne zaman kurtulmaya çalışsam derimi parçalıyordu.

Ava'ya ulaşmaya çalışırken içimdeki öfke ve kararlılıkla şimdiye kadar dört kez onları parçalamıştım. Her seferinde o lanet şeyler etime kanlı kesikler atıyordu. Ve her seferinde, birkaç dakika içinde tekrar yakalanıyor, çivili bitki ipleriyle boğuluyor ve tahta geri sürükleniyordum. Sarmaşıklar her yerdeydi, kırmızı benekli çürükler gibi karanlıklardı. Ve kraliçe etrafıma yayılan canlı ilmiklerin hepsini kontrol ediyordu. Onların görüntüsünden tiksineceye başlamıştım.

Her kaçış denememde, nöbet tutan askerlerin sayısı artıyordu. Şimdi, yaklaşık otuz tanesi parmakları kılıçlarının kabzalarında seğirirken beni gözlüyor olmalıydı. Kaos kaleyi paramparça ederken bile askerler nöbet tutmaya devam ediyordu, burada kapana kısılmıştım.

Yine de tekrar özgür kalacağımdan emindim.

Her seferinde buna değmişti. Kısa kaçış anlarımda onun on üç askerini öldürmeyi başarmıştım ve en çok sıkıldığım anlarda keyifle onların ölümlerini düşünüyordum. Aslında, geçtiğimiz ayın en önemli olayı, bir an için kılıçlarından birini çalmamdı. Birkaç muhteşem kalp atışı süresince kendimi yeniden bir tanrı gibi hissetmiştim. Sanki bir kez daha Fısıltı Kılıcı'nı tutuyor gibiydim. Kanatlı manyak kraliçe sarmaşıklardan oluşan hapishanesiyle geri dönene kadar, coşku içinde yedi askerinin kafalarını ve bedenlerini oymuş, katledebildiğim kadarını katletmiştim.

Hâlâ neden hayatta olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Başlangıçta elbette sebebini anlamıştım. Ahmak oğlu Morgant'a beni iyileştirmesini emretmişti ve beni Seelie kralına karşı zaferinin bir göstergesi olarak yıkılmış bir heykel gibi buraya yerleştirmişti.

Ama bunun üzerinden kim bilir kaç hafta geçmişti? En azından altı hafta olmalıydı.

Kollarımı çürükler kaplamıştı ve kraliçenin kırmızı benekli sarmaşıkları derimi çizmişti. Kraliçe tuhaf bir şekilde, Ava'nın kılıcının kalbimi deldiği yerdeki lekeleri orada bırakmıştı, yosun ve taş üzerinde bordo bir leke. Tüm bunlar onun şovunun bir parçası, bir güç gösterisiydi.

Peki ya Ava'ya ne yapmışlardı?

Ava beni öldürürse onu bırakacaklarına söz vermişti. Yemini buydu. Kendimi Ava'nın kılıcının önüne atmamın tek

nedeni buydu, böylece benimle hiç tanışmamış gibi normal hayatına dönebilecekti. Sanki onu insanların güvenli dünya-sından perilerin acımasız ve kanlı dünyasına hiç sürüklememişim gibi.

Ama günler geçtikçe Mab'ın sözlerinden şüphe etmeye başlamıştım. Her nasılsa, Ava'nın varlığını hâlâ burada hissedebiliyordum, çorak bir dünyada bir yaşam nefesi.

Bazen onu duyabildiğimi, kokusunu alabildiğimi hayal ediyordum. Ve şu anda, onun varlığının yaklaştığını hissediyordum.

Sadece hayal mi? Belki, ama yine de "Buradayım!" diye bağırdım.

Peki ya birileri evini dağıtıp paramparça ederken kraliçe hangi cehennemdeydi? Çünkü burada olan en ufak şeyi dahi o kontrol ediyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve derimi parçalamalarını umursamadan bitkileri kopardım. Askerler bana bakmıyordu, hiçbiri fark etmemişti bile. Kılıçlarını çekmiş, kendi ayaklarına bakıyorlardı.

Dikkatleri dağılmışken, onlardan öldürebildiğim kadarını öldürmek için mümkün olan en iyi an buydu.

Aklımı kaçırıyor olmalıydım. Çünkü bu kez, Fısıltı Kılıcı'nın salonun diğer tarafından benimle konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirdim.

Ava

Gözden uzak, yapraklı bir duvar oyuntusundan salona baktım. Kraliçe Mab'ın Torin'in bedenini koruyan küçük bir ordusu vardı, en az iki düzine asker görüyordum.

Her birini kolayca asabilirdim ama büyüm artık işe yaramıyordu.

Saklandığım yerden, büyük salondaki her bir sütun ve duvardan sarkan koyu, morumsu sarmaşıkların kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordum. Ama sanki başka, uğursuz bir zihin onları zaten kontrol ediyordu. Bitkilerin bilincine sızmaya çalıştığımda, karanlık ve tedirgin edici bir gücün zaten orada olduğunu hissettim, dişlerimi kenetleyen bir his.

Ama sanırım belli bir tür bitkiye bağlı kalmak zorunda değildim. Buradaki her taş ormanın büyüleriyle, hayat veren ağacın gücüyle canlıydı. Ve belki de bu askerleri yolumdan çekmenin daha az belirgin başka bir yolu vardı.

Kaldırım taşlarına baktım, bakışlarım çatlaklar arasında büyüyen, narin yapraklı, kırılğan küçük ot dallarına takıldı. Onları büyümeye zorladım; uzadılar, büyüdüler ve askerlerin ayaklarının etrafına dolandılar. Bir mezardan yükselen eller

gibi yukarı doğru kayıyor, yaşayanları ölülerle birlikte toprağın altına sürüklemek için kavıyorlardı.

Bakışlarım uzun gümüş saçlı bir adama kaydı. Beyaz kanatları havayı çılgınca dövüyordu. Otlarım, köklerden oluşan bir turnike gibi adamın üzerinde süründü ve onu yere çekerek hapsetti. Karnının, kaburgalarının ve kanatlarının etrafına dolanarak onları dizginledi. Düşen asker, kraliçesine seslendi.

Yabani otlar askerleri dizlerinin üzerine indirirken kılıçlar yere çarpıyordu. Kılıçlarıyla bir bitkiyi her kesişlerinde, onun yerine bir başkası büyüyor, bir bitki kozası kalçalarını sararak kılıçlarını ellerinden çekiyordu.

Konsantrasyonum içlerinden birinin saldırısıyla bozuldu, iki el uzanarak bir askerin kafatasını kavradı ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla boynunu kırdı.

Asker yere düşerken, bakışlarım o güne kadar gördüğüm en güzel perinin yüzüne kaydı ve dünya durdu.

Bu Torin'di, hareket ediyor ve nefes alıyordu, alev alev yanan mavi gözleri ve savaşta parçalanmış vücuduyla bir intikam tanrısı gibi görünüyordu. Kollarında ve yırtık beyaz gömleğinde kan şeritleri vardı. Kalbim sıkıştı.

Ambrosia yüzünden sarhoş muydum?

Bir an için hareket edemedim. O, Mab'ın askerlerinden intikamını alırken ben gölgelerin arasında hareketsiz durdum, zorlukla nefes alıyordum. O anın sıcaklığı kaburgalarımın altındaki buzu kırmıştı.

Elimde kılıcıyla saklandığım yerden fırlarken belli belirsiz onun adını haykırdığımın farkındaydım. Ben ona doğru koşarken Torin beni görmek için döndü ve bakışlarımız buluştu.

Dudaklarındaki gülümsemenin güzelliği yürek parçalayıyordu. Masmavi gözleri benimkilere kilitlenmiş halde sende-

leyerek geri çekildi ve otlarımın arasında sıkışıp kalan askerlerden uzaklaştı. Kanım damarlarımda zonkluyor, kafatasıma çarpıyordu. Askerlerin üzerinden atlayarak Torin'in demir göğsüne çarptım.

Yavaşça kılıcını elimden çekti, sonra kollarını etrafıma dolayarak beni sıkıca tuttu. Kana bulanmış göğsüne sarıldım, gömleğinin ince beyaz kumaşının altında kalbinin gümbürtüsünü hissettim. Elimi yukarı kaydurdım, o güzel kalp atışını, sıcaklığını hissettim.

Sesi göğsünde gürlledi. "İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

"Morgant seni iyileştirmiş." Sesim ancak çatlak bir fısıltı olarak çıkmıştı. Elbette söylemek istediğim milyonlarca şey daha vardı; geliştirdiğim güçler ve yarattığım tahribat gibi. Ve buradan çıkma, terk edilmiş tapınaktaki aynayı bulma planım. Ama düşüncelerim, onun mükemmel, canlı kokusunun coşkusunda kaybolmuşken tam olarak çözemediğim vahşi bir kelime karmaşası gibiydi. Vücudunu bedenimde hissetmek dünyanın geri kalanının eriyip gitmesine neden oldu, kollarını etrafımda sıkarken kaslarının hareketini hissediyordum.

Başımın üstünü öptü. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Ona kale duvarlarının etrafındaki ağaç dalları kadar sıkı sarılmıştım. Gerçek olduğuna ve ona dokunabildiğime inanamıyordum, kollarımı ondan hiç çekmek istemiyordum.

Ve ben onun içinde erirken, korkunç bir düşünce zihnime doğru kayarak ilerledi...

Kraliçe *neden* yaşamasını istemişti? Neden Morgant'a onu iyileştirmesini emretmişti?

Kalbimin üzerini kasvetli bir buz kapladı. *Kraliçenin onayı olmadan burada hiçbir şey olmaz...*

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Torin'in kasları kaskattı kesildi ve bakışları omzumun üzerinden geçerek benden uzaklaştı.

Geri çekilmem için elini koruyucu bir şekilde bana doğru uzattı.

Ardımda kanlı izler bırakmıştım. Şimdi korunmaya mı ihtiyacım vardı?

Yavaşça döndüğümde kraliçeyi gördüm.

Kapana kısılmış askerlerin diğer tarafında, Kraliçe Mab koridorda vals yaparak ilerliyordu. Başında sarmaşık ve mücevherlerden oluşan bir taç vardı ve beyaz saçları kürk pelerinin üzerine dökülmüştü. Mavi üniformalı askerlerini tuzağa düşüren yabani otlara bakarken kaşlarını kaldırdı.

"Görüyorum ki Ava'nın gitmesine izin vereceğine dair olan sözünü tutmamışsın." Torin'in sesinde gizli bir tehdit vardı.

Kraliçe asker sırasının hemen ötesinde yürümeyi bıraktı. "Onu ne zaman bırakacağımı söylemedim. Ya da önce onu kuleden atıp atmayacağımı. Ve sanırım bir söz daha verdim, değil mi? Eğer sen dövüşten önceki gece Kayıp Unseelie'yi görmeye gidersen bunun sonuçları olacaktı."

Bakışlarım onun üzerindeki sarmaşıklara kaydı ama büyü mü onların yaşam gücüyle birleştiremezdim, zaten başka bir büyü onları ele geçirmişken olmazdı.

"Gördün mü Kayıp Kız?" Işık saçıyordu. "Etrafımızdaki bitki örtüsünü kontrol edebilen tek kişi sen değilsin."

Mab gülümsedi, dişleri ağarmış kemikler gibi bembeyazdı. "Elbette Torin'i hemen öldürmezdim. Sanırım onu hadım etmekten ve ondan geriye kalanları bir ağacın altında yavaşça ezmekten bahsetmiştim. Isavell, oğluma ne yaptığını biliyor musun?"

Sertçe yutkundum. Bu cevaplamak istediğim bir soru değildi ama Torin biliyordu.

“Suikastçılarımı hiçbir zaman oğullarının peşine takmadım. Onları seni öldürmeleri için gönderdim.”

“Oğullarım beni korumak için canlarını verirler, ben de onlar için. Sanırım sevginin yükü bu. Ama sen bir çocuğu kaybetmenin ne kadar büyük bir acı olduğunu bilmiyorsun. Bir başkasının ölümünü kendi ölümünden daha kötüymüş gibi hissetmenin acısını hiç bilmedin. Ben bunu iki kez yaşadım.”

Kapana kısılmış askerlerine doğru yavaşça yaklaştırmaya başladı ve bunu yaparken duvarlardaki kalın, morumsu sarmaşıklardan biri Torin’in kılıcına doğru uzandı.

Kılıcını ona doğru savurdu, sonra bir sonrakine ve bir sonrakine. Zihnimde yeni bir korku belirliyordu. Kraliçenin büyüü benimkini yansıtıyordu.

Ama aramızdaki bu bağ üzerinde duracak zamanım yoktu çünkü şimdi dikenli silahlarını bana gönderiyordu. Torin döndü ve Fısıltı Kılıcı onları teker teker parçaladı. Bu amansız saldırıyı sonsuza dek sürdüremezdi.

Hâlâ donmuş taşlar göğsümde cehennemi bir güç barındırıyormuş gibi hissediyordum. Eğer bu güç selini serbest bırakabilirsem, kontrolü ondan alabilirdim.

Torin’den bir adım uzaklaştım, kalbim kaburgalarımın çarparken sağlıklı düşünmeye çalışıyordum.

Etrafımdaki hemen her canlıda onun zehirli büyüünün izini, yaşayan tüm kökleri hareketlendirdiğini hissediyordum; askerlerin etrafını saran o güçlü, dikenli otlar hariç. Zihinsel olarak onları hâlâ kontrol edebiliyor ve ona doğru uzanmaya zorlayabiliyordum. Kraliçeye uzanan uzun, kavrayıcı eller.

Koridorda ilerledi ve geri dönüp bize baktı. “Korkarım bu yeterli değil. Ama Isavell... Sana ailesinin ne yaptığını anlatmak istiyorum. Ailelerimizin tanışacağına söz verdiler. Bunca yıldan sonra krallıklar arasında ticaret yapacağımıza söz verdiler. Büyüyü ve yiyeceği paylaşacağımıza, ölümlülerin büyüyen tehdidine karşı birleşeceğimize. Ve bir peri kraliyetinin yalan söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Biz burada yalan söylemeyiz. Ama bu bir tuzaktı. Kesik boğa kafasını getirdiklerini gördüğümde ihanete uğradığımı anladım. Benden don lanetini kaldırmamı istediler. Ama onları lanetleyen Unseelie değildi, değil mi?” Sesi daha da yükseldi. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve yüz hatlarını öfke kapladı. “Peri Ülkesi’ndeki ayazdan Unseelie sorumlu değil,” diye kükredi. “Bu senin kendi hatan Torin.”

Öfkesi odadaki zehirli bir sis gibiydi ve bacaklarımı titretiyordu. Sadece benimkiyle eşleşebilecek bir öfke.

Başımı eğdim, etrafımdaki gürültüyü ve kaosu duymazdan geldim, tek hissettiğim ayaklarımın altındaki kaldırım taşları ve otlarımın yapraklarını hisirdatan hayali esinti oldu.

Gözlerimi kapattım ve onlara büyümelerini, çatlaklardan fırlamalarını emrettim. Bedenimden ham, ilkel bir güç yuvarlandı, büyü o kadar vahşiydi ki göğsümdeki buzda erimiş çatlaklar oluşturdu. Altımda, taş zeminin kendisi, açılan bitkilerin gücüyle patlayarak açıldı. Yabani otlar kaldırım taşlarını parçalayarak ayaklarımızın altındaki zemini yırttı.

Aşağıdaki ağaçlık zemine sertçe inene kadar, beni çevreleyen bir taş ve toz yığının arasından dibe daldığımı hissettim. Sırtımın altında, ağacın budaklı kökleri omurgama baskı yapıyordu ve üstümde, yırtık ve kanla ıslanmış bir gömleğe sarılmış çelik gibi kaslar vardı. Torin vücudunu kamburlaştırarak beni bir kalkan gibi sardı ve etrafımızda yuvarlanan taşların yükünü üstlendi.

Devasa, kıvrımlı bitkiler etrafımızı sarmıştı. Koyu renk saçlarını, kaşlarını ve kirpiklerini kaplayan tozun arasından sıcaklık akıyordu. Omzunun üzerinden baktığımda, bitkilerin yerde açtığı en az yirmi metre genişliğindeki deliği görebiliyordum.

Kraliçe ve ben bir konuda hemfikiridik: Sevdiklerimizi korumak için her şeyimizi verirdik.

Bir an için yüzünün yan tarafına dokunmak için uzandım ve ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ama bu kaçmak için tek şansımızdı. Torin yan tarafa uzanıp yakındaki kılıcı tuttu ve beni yerden kaldırdı. Etrafımızda askerler hareketlenmeye, düşen taşları itmeye başlamıştı.

Torin bir yöne doğru koşmaya başladı ama elini tutarak onu bir an için durdurdu.

Etrafımızdaki meşeli tünel ağını hızla inceledim. Ağacın canlı ağı sayesinde hangi tünelin mehtaplı geceye çıktığını biliyordum.

“Bu taraftan,” diye fısıldadım ve hızla koşmaya başladım. Tozlu hava ciğerlerime doldu. Bu karanlık tünel gölgelerle doluydu.

“O sen miydin?” diye sordu Torin sessizce. “Bitkileri sen mi kontrol ediyordun?”

Nefesim boğazımda düğümleniyordu ama yine de yanıt vermeye çalıştım. “Görünüşe bakılırsa benim de büyüm varmış.”

İkimizin de bildiği ama dile getiremediğimiz, büyümün rahatsız edici bir şekilde Kraliçe Mab’inkine benzemesiyle ilgili olan sorunun havada asılı kalmasına izin verdik.

Dış duvarlara yeterince yaklaşırsak, devasa kökleri yerinden oynatmayı deneyebilir ve bizim için bir açıklık yaratabilirdim, ancak bu kaçmak için en kurnazca yol olmayacaktı.

“Neden kılıcımın önüne atladın?” diye sordum kızgınlıkla.

“Seni bırakacağına söz vermişti.”

“Yalan söylemiyor ama bu güvenilir olduğu anlamına da gelmiyor, öyle değil mi? Kendine göre dalavereleri var.”

“Ava.” Tok sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı. “Çok fazla seçeneğimiz yoktu.”

Elbette haklıydı, ama içimde hâlâ ona karşı bir öfke olduğunu hissediyordum. Sanki beni kurtarmak için değil, kötü niyetle tek başıma bırakmış gibi. İçimdeki boş, yalnız parça aradaki farkı bilmiyor ya da umursamıyordu, sadece geride bırakılmıştım.

“Torin, sanırım bizi buradan çıkarabilirim. Peçeli Kadın’ı buldum, Cala’yı. Nehir kıyısında kül tanrıçasına ait terk edilmiş bir tapınak var. Kalenin doğusunda olduğunu söyledi. Orada herkesi istediği yere götürebilen bir ayna varmış.”

Kelimeler ağzımdan öylece dökülüyordu ve konuşma çabamın hızıma mal olduğunu biliyordum, ama yine de ona söylemek zorundaydım. Eğer ben bir sebepten İstirap Ormanı’ndan sağ çıkamazsam, belki o eve dönebilirdi.

“Burada kül tanrıçasını seviyorlar,” diye mırıldandı. “Aşk bir demirci ocağıdır,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz arkamıza baktı.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve bir şeyler hissettim; bize doğru koşan askerlerin titreşimlerini. Omzumun üzerinden geriye baktım ve havada sallanan meşalelerin artık yetişemeyeceğim bir hızla bize doğru koştuğunu görünce midem sıkıştı. Esaret altında geçirdiğim aylar beni pek de güçlü kılmamıştı.

Ama sahip olduğum şey saklanma gücüydü.

Torin’i kolundan tutup arkamdaki bir yarığa çektim, iç içe geçmiş birkaç büyük kökten oluşan bir açıklıktı bu. Büyüm

tenimin üzerinde süzülürken, köklerdeki boşluğu genişlettim ve ikimiz için yeterince büyük bir kemer oluşturdum.

Torin'i içine ittim ve gözlerinde şaşkın bir parıltı yakaladım. Sonra ona bakarak geri çekildim ve bizi gizlemek için sarmaşıklardan bir perde çağırdım. Torin'in eli belime dolandı, güçlü önkolü karın kaslarımın etrafını sardı, parmakları kalça kemiklerimden birinin hemen üzerindeydi. Ona bu kadar yakınken, kaslarının arkamda gerginlikle esnediğini hissedebiliyordum. Belli ki o Ambrosia'nın bir kısmı hâlâ damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyordu çünkü Torin'in yakınlığı çılgınca dikkatimi dağıtıyordu ve toprak kokusu bir okşayış gibi etrafımı sarıyordu. Kalbi, gömleğinin kumaşının ardından sırtıma çarpıyordu. Askerler yaklaştıkça, başımı ona yasladım, tam boynunun kıvrımına.

Bir şey fısıldamak ister gibi başını biraz eğdi ama askerler yakındaydı ve hiçbir şey söylemedi. Yine de nefesi yüzümün yan tarafını bir ağacın tepesindeki güneş ışığı gibi ısıttı. Başparmağı yavaşça kalçamı okşadığında gözlerimi kapattım ve onun içinde eridim.

Lanet olsun. Böyle bir zamanda nasıl bu kadar seksi olabiliyordu? Onu asla bırakmak istemiyordum, bir daha asla aramızda bir santim boşluk olsun istemiyordum.

Yine de onu bırakmak zorundaydım. Peri Ülkesi'ne döndüğünde ve yeni bir eş bulduğunda...

Göğsümdeki korların üzerine buz gibi bir çatlak yayıldı.

Bunlar düşünmek için iyi bir zaman değildi.

Yapmam gereken sadece hayatta kalmayı düşünmekti. Yapmam gereken, İstirap Ormanı'ndan bedenlerimiz ve zihinlerimiz sağlam bir şekilde çıkmayı düşünmekti.

Askerlerin ayak sesleri kesildiğinde, Torin'in kaslarının arkamda esnediğini hissettim. Eğildi ve fısıldadı, "Seni özledim, kefaret perisi."

“Seni buradan çıkaracağım Torin,” diye fısıldadım.

“Hayatımı mı kurtarıyorsun?” Tok sesinde bir eğlence tınısı vardı.

İşin aslı evet, hayatını kurtarıyordum.

Sarmaşıktan perdeyi araladım ve Torin’i peşimden karanlık koridora sürükledim.

Ay ışığıyla yıkanan ağacın köklerini hissedene kadar birkaç dakika daha yürüdük. Özgürlük bu köklerin hemen diğer tarafında yatıyordu.

“Burada,” diye fısıldadım Torin’e. “Düşen molozlara dikkat et.”

Parmak uçlarımı budaklı köklerin üzerinde gezdirirken vücudum Ambrosia’nın etkisiyle uğulduyordu. Elimi kabuğa dayadığımda, dallarının yaprakları arasından hızla geçen rüzgârı hissettim.

Etrafımızdaki dünya gümbürdedi, toprak ve toz tavandan aşağıya doğru sallandı, ta ki kökler yerinden oynayıp ayrılana ve dışarıdaki dünyaya yıldızlardan oluşan bir tonoz yayılınca kadar.

Köklerde yeterince büyük bir boşluk açılır açılmaz Torin elimi tuttu ve gecenin içine doğru koşmaya başladık. Gölgeler Sarayı’nın taze, boğucu havasını içime çektim.

O anın coşkusu ve Torin’in göz kamaştırıcı gülümsemesi içimi aydınlattı.

Dışarıda hava tenimin üzerinden akıp gidiyordu. Yıkık tapınağı bulmak için tek yapmamız gereken nehre ulaşmaktı.

Bakışlarım atların ay ışığının altında, kaledeki kaostan habersiz, hareketsiz ve sakin durduğu otağa takıldı.

Uzakta, kırmızı bir parıltı gökyüzünü aydınlattı, gölgelere karşı bir yakut kıvılcımı. Ne olduğunu anlamam birkaç sani-

yemi aldı. Volkan patlıyordu. Bu gece, kül tanrıçası öfkeyle canlanmıştı.

Arkamda kayan ağacın iniltisini duymadan önce çimenlerde yaklaşık yirmi metre ilerlemiştik. Midem altüst oldu.

Artan bir korkuyla döndüğümde kraliçenin karanlık sarmaşıklarının taş duvarlardan dışarı uzandığını gördüm.

Nefesim ciğerlerimi terk etti.

Sarmaşıklar belimi bir ilmik gibi sarmadan ve beni yerden gökyüzüne çekmeden önce Torin'i uyarmak için bir anlık zamanım olmuştu.

Shalini

Daha önce hiç görmediğim bir salonda sahnenin önünde durmuş, etrafımdaki kalabalığın mırıltılarını dinliyordum.

Dişlerim kontrolsüzce takırdıyordu. Burası dışarıdan daha sıcak değildi ve soğuk demirler bileklerimi arkadan bağlıyordu. Soluma baktım, Aeron'u gördüğümde göğsüm sıkıştı. Sarı saçları eğik başının önünde sallanıyordu ve artık bana bakmıyordu bile.

Arkamda bir sıra zırhlı asker kılıçlarını tutuyordu. Onların üzerinde, salon girişinin üzerindeki taş grotesk dev figürleri oyulmuştu. Devlerin arasında adalet terazileri duruyordu. Çünkü bugünün gösterisi bu olacaktı, değil mi? Adaletin estetiğinden esinlenilmişti ama gerçek adalet kavramının burada yeri olmadığı açıktı.

Buranın adı Lonca Salonu'ydu ve diğer her şey gibi yükselen tavanlarının da gözdağı vermek için tasarlandığından oldukça emindim. Aeron bana Lonca Salonu'nun şehir loncalarının işlerini görüşmek için toplandıkları yer olduğunu söylemişti ama aynı zamanda ülkeye ihanet davaları gibi önemli duruşmalar da burada yapılıyordu.

Salonun arkasından sahneye kadar kan kırmızısı bir halı uzanıyordu. Dar vitray pencereler tavana kadar yükseliyordu ve avizeler mahkûm edilişimizi izlemek için salona doluşan insanların üzerine titrek ışıklar saçıyordu. Hepimiz sonucu zaten biliyorduk. Bu iş benim serbest kalmam ve Aeron'u bir bara geri götürmemle bitmeyecekti.

Aeron bakışlarıma karşılık verdi ve çenesinde bir kas seğirdi. "Bundan kurtulacağız," dedi sessizce. Bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyordu ve ben de ona inanıyormuş gibi yaparak başımı salladım.

Şu anda aklımı başımda tutabilmemin tek yolu kendi dünyamdaki küçük dairemi ve Golden Shamrock'ı canlı bir şekilde hayal etmektir. Bu durumda, hayal dünyam bir masal diyan değildi. Vasat *nacholar*ın olduğu bira lekeli bir bardı. Orası benim cennetimdi. Ve bu rahatlatıcı dünyayı zihnimde olabil-diğince uzun süre canlı tutacaktım.

Moria sahneye çıktığında, elbisesi kırmızı halının üzerinde dalgalanıyordu, başka bir şovla karşı karşıya olduğumuzu biliyordum. Bordo saçları bembeyaz pelerininin üzerine dökülmüştü ve başındaki taç buz sarkıtları gibi parlıyordu.

"Krallığımızdaki ihanet belasını yakıp yıkmaya devam etmek zorunda olmamız bana acı veriyor," diye söze başladı. "Ama burada, Peri Ülkesi'nde hâlâ açlık çekiyoruz, hâlâ donuyoruz. Çünkü bir kraliçemiz olsa bile, büyülerim Unseelie ve müttefiklerinin üzerimize savurduğu lanetlerle baş edemiyor. Burada, Peri Ülkesi'nde, Unseelie'nin emirlerini yerine getiren kötü ajanları var. İhanetinden sonra Torin'e yoldaşlık ediyorlar." Sahnede Leydi Macbeth gibi yürüdü, karnını tuttu, sanki tüm bunlar bir saçmalaktan ibaret değilmiş gibi.

Dramatik bir şekilde dönerek yüzümüze baktı ve ben de Peri Ülkesi'nde hukuk sisteminin tam olarak nasıl işlediğini

merak ettim. Görünüşe göre bize birer avukat tayin etme nezaketini göstermeyeceklerdi.

O, ihanet ve gizli iblis casusları hakkında gevezelik ederken Aeron başını kaldırdı. Çenesi gerildi ve gözlerinde vahşet parıldadı.

“Söylediği her şey yalan,” diye hırladı. “Kral Torin bize ihanet etmedi. Sen tahta oturmayı reddederek bize ihanet ettin.” Bana baktı, gözleri alev alev yanıyordu. “Haftalardır Shalini’yle birlikteyim. O bir casussa ben de bir prenses olabilirim.”

Beni savunmaya çalıştığında kalbim sızladı ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Aeron’un savunması askerlerin onu kollarından tutup dışarı sürüklemesiyle yarıda kesildi.

Panik kaburgalarımı kemiriyordu. Salondan çıkarılırken ona seslendim. Bir el ağzımı sertçe kapattı ve kraliçeye bakmaya zorlandım. Saldırgana karşı mücadele ettim, kollarım arkamdan çekiştirilmenin verdiği gerginlikle yanıyordu.

Kraliçe Moria’nın dudakları ince, kırmızı birer çizgi gibiydi. “Küçük öfke nöbetin bitti mi?” diye sordu. Bakışlarını tavana kaldırdı ve kestane rengi gözleri parladı. “Ben çocukken, yaramazlık yaptığımda, Dearg Due’nin kralı olan babam bana yaptığım şeyi düşünmem için zaman verirdi, bu zamanı kalenin dışında küçük bir kafeste geçirirdim. Orada, köylülerin alaycı bakışları altında ve kışın dondurucu soğukunda itaatin değerini öğrendim.” Bakışları parlayarak tekrar kalabalığın arasında gezindi. “Eski günlerdeki Kral Caerleon gibi güçlü olmamı, Seelie’nin en güçlü lideri olmamı istedi. Ve ben dışarıda güçlenirken sadece ablam yardıma gelirdi. Beni gizlice besler ve su getirirdi. O, itibarımın bir kısmını korumaya çalışırken bana yıkanmam için bez getirirdi. Peki bu nezaket, bu sevecenlik ona ne kazandırdı? Sonuçta kral onu donmuş toprağın altına gömdü.”

Tekrar yüzünü bize çevirdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Başından beri ilk kez, duygu gösterisinin gerçek olduğunu düşündüm. “Bu dünyada,” diye devam etti, “kadınlar zayıf olamaz. İnsanlar bizden yumuşak ve uysal olmamızı bekler, bunu yaptığımızda da bizi parmaklarının arasında ezerler, tıpkı bir çocuğun bir çiçeği ezmesi gibi. İşte bu yüzden karşınızda bir Demir Kraliçe duruyor, bir kral kadar güçlü ve acımasız.” Yumruğunu kaldırdı ve yanakları pembeleşti.

“Size zarar vermek isteyen iblislerden sizi sadece ben koruyabilirim. Çocuklarınızı açlıktan ölmelerini isteyen iblislerden sadece ben koruyabilirim. Sadece ben gerekeni yapacak cesarete ve ruh gücüne sahibim, yapılması gereken hoş olmasa bile. Sadece ben kirli işleri yapmaya hazırım çünkü kadınlar zayıf olduğunda neler olduğunu biliyorum,” diye bağırdı. “Bunu kız kardeşimden öğrendim.” Döndü ve kürsüde volta atmaya başladı. “Şimdiye kadar güvendiğim, sevdiğim tek insandı. Ve hepiniz onun varlığını unuttunuz.”

Sesi üzerimizdeki donmuş kemerlerde yankılandığında senaryo dışına çıktığını fark etmiş gibiydi. Bize döndü, gözleri vahşiydi. “Onu Kral Torin’den ve onun habis yöntemlerinden koruyamadım ama sizi koruyacağım. Aynı hatayı bir kez daha yapmayacağım.”

Etrafımda, söylediği her kelimeyi sindiren kalabalığın enerjisini hissedebiliyordum. Yakaladığım her göz nefretle kaynıyordu.

Ağzımı kapatan parmağı ısırdım. Kendimi savunmak, açıklamak, Aeron ve benim krallığın donmasıyla hiçbir ilgimiz olmadığına onları ikna etmek için en az bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Askerler beni götürürken kalabalığa Moria’nın tahta oturup tüm bunlara son verebileceğini haykırdım. Baharı geti-

rebilirdi. Bu güce sahipti. Ama kimse beni dinlemiyordu ve askerler beni daha önce yaptıklarından daha sert bir şekilde dışarı sürüklediler. Zihnim panik içinde yüzüyordu ve zorlukla nefes alabiliyordum.

Kalabalık beni itip kakıyor, bir o yana bir bu yana savuruyordu ve acaba dışarıya, kafeslere ulaşabilecek miyim, yoksa beni burada, taş zeminde öldüresiye dövecekler mi diye merak ediyordum ama askerler etrafımı sardı. Beni sadece buzlu bir kafese asıp herkesin içinde ölebileceğim kadar uzun süre hayatta tuttuklarını bilsem de geçici korumaları için minnettardım.

Korkum zihnimde bir kükremeye dönüştü ve neredeyse bedenimden ayrıldığımı hissettim. Sanki tüm bunlar başka birinin başına geliyormuş ve ben uzaktan seyrediyormuşum gibi hissettim; koridorlarda, dışarıda, buz gibi havada itilip kakılan zavallı bir kadın. Buzdan bir kafesin içine itilmiş küçük, kırık bir oyuncak bebek. Tenindeki yakıcı soğuğu hissedebildiğini biliyordum ama kendim hissetmiyordum. Uzaktan, kafesi karanlık kale duvarlarına doğru yükseltirlerken zincirlerin taşa sürtünme sesini duydum. Burada diğerlerine bir uyarı, krallığı hızla tutmak için bir mesaj olarak donacaktı.

Ancak zincirler taşlara sürtünmeyi bıraktığında tekrar kendi zihnime döndüm ve soğuğun dehşeti nefesimi kesti. Yakıcı bir rüzgâr üzerime savruluyor, saçlarımı yoluyordu.

Bir peri burada belki bir ya da iki hafta hayatta kalabilirdi, ama benim gibi bir insan? Fazla zamanım olduğunu sanmıyordum.

En azından kelepçeleri çıkarmışlardı ve elimden geldiğince pelerininin içine girerek yüzümü ve ellerimi kalın yünün altında korumaya çalıştım.

Üstümdeki bir kafesten Aeron'un adımı haykırdığını duyabiliyordum.

Ava

Kraliçe beni dikenli sarmallarla havada tutuyordu, ayaklarım kalenin taşlarının birkaç santim üzerinde sallanıyordu.

Güçlü büyüyle onları etrafımda sıkışmış, kollarımı göğsüme bağlamıştı. Korku, pençelerini içime geçirdi. Kraliçenin büyüü benimkinden daha güçlüydü ve buradan kurtulabileceğimizden emin değildim.

Panik kaburgalarımın baskı yapıyordu. Başımı çevirip Torin'i aradım ama ondan hiçbir iz göremedim.

Gümüşlere bürünmüş Kraliçe Mab muzaffer görünüyordu. Oğlu Morgant arkasında duruyordu, kasları ve giysileri dikenli sarmaşıklarım tarafından parçalanmış haldeydi, vücudundan kanlar akıyordu. Kara kanatları hâlâ arkasında duruyordu. Çenesini aşağı indirmiş, kehribar rengi gözlerini bana kilitlemişti.

Ben dikenlerden oluşan kafesine karşı mücadele ederken gece rüzgârı kraliçenin saçlarıyla oynuyordu. Kraliçe sinsice yaklaşırken nefesim ciğerlerime doldu.

"Sana bir şey anlatmaya çalışıyordum Isavell, ama sen altımızdaki zemini söküp aldın."

“O zaman adım bu, öyle mi?”

Yaklaştığında, başlangıçta düşündüğüm kadar muzaffer hissetmediğini fark ettim. Çenesini yüksekte ve sırtını dik tutuyordu ama ağzı sinirden gerilmişti. Ve yakından bakınca, kambur omuzlarının gerginliğini görebiliyordum.

Kraliçe korkuyordu. Ama korktuğu şey neydi? Bakışlarım Morgant’a kaydı ve onda da aynı gergin duruşu, sıkılı yumrukları ve önkollarında patlayan damarları gördüm.

“Seni kuleden atmadan önce ne olduğunu bilmelisin.” Sesi biraz titriyordu. Korktuğu ben olabilir miydim?

Ağzının kenarı seğirdi. “Ailelerimizi buluşturup gelecekteki bir ittifakı tartışmamız gerekiyordu. Torin’in annesi vârislerimiz arasında bir nişan önerdi. Her zaman Unseelie vârislerimin Peri Ülkesi tahtında olmasını istemişimdir. Tabii ki kabul ettim,” dedi sertçe, sanki kararından dolayı onu azarlamışım gibi. “Ama sonra benden krallığın üzerindeki don lanetini kaldırmamı istediler.” Dişlerini gösterdi. “Kaldırılması gereken benim lanetim değildi. Lanet Modron’undu, geçmişi görenin. Seelie’den nefret eden o.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Onu kimse sevmezdi,” dedi Kraliçe Mab, sorumu duymazdan gelerek. “Fakat onları suçlayabilir misin? Kadın herkesin sırlarını açığa döken bir zehir gibiydi. Uzun zaman önce kral onu saraydan men ettiğinde kış ayazını krallığın üzerine sardı. Seelie’lere eziyet etmek için kendi evindeki Erlking ve ejderhaları ormana gönderdi. Laneti kaldırmak için onu öldürmeliler. Benimle hiçbir ilgisi yok.”

Dişlerimi sıktım, Torin’in izini bulmak için gölgelerle kaplı mazgalları taradım. “Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Ziyafet sırasında, Seelie kraliçesi çocuğumu almış, üzerine titriyormuş gibi yapıyordu,” diye tısladı. “Kraliçe onu

tutması için bir bakıcıya verdi. Birisi kara bir boğanın kesik başını getirdi. Barbarca bir tehdit, değil mi? Kızımı almaya çalıştım ama Seelie kralı beni buzla dondurdu ve bakıcının vârisimi gözlerimin önünde öldürmesini izledim. Onu kayalara çarparak parçaladı. Bu yüzden Seelie kraliyet ailesini lanetlediğimde, inan bana, bunu fazlasıyla hak etmişlerdi.”

Ona baktım, artık hiçbir şey anlamıyordum. “Yani kızını öldürdüler mi?”

Bir kaşını kaldırdı. “Görünüşe göre, bakıcı bir illüzyon ustasıymış. Belki de kralının verdiği emirleri midesi kaldırmadı. Çünkü işte buradasın, Isavell. Yaşıyorsun.”

Bundan zaten şüphelenmiştim ama bunu yüksek sesle duymak baş döndürücü, kafa karıştırıcı bir etki yarattı. Midemde bulantı yükseldi. Ardında kan izleri bırakmama ve öldürmenin bana neden bu kadar doğal geldiğine şaşmamalı. Beni gerçek bir canavar doğurmuştu.

Rüzgâr, kraliçenin beyaz saçlarıyla oynadı.

Büyümün tüm gücünün oraya çıkmak üzere olduğunu farkında mıydı? Neredeyse dilimde küllerin tadını alabileceğimin? Eskiden güçlü olan oydu. Ya şimdi? Büyüm soğuk kayaların altında azgın bir ateş nehriydi ve patlamaya hazırды.

Aşk bir demirci ocağıdır.

Derin bir nefes aldım, içim öfkeyle kaynıyordu. Aşkın bu olduğunu mu düşünüyordu? “Yani, öldü diye yasını tuttuğun öz çocuğuna böyle mi hoş geldin diyorsun? Bir zindana kilitleyerek? Döverek? Aç bırakarak? Bana gerçek annem annelik yaptı.”

Kraliçenin gözleri alev aldı. “İnsan annen seni zayıf bıraktı.”

Morgant bakışlarını benden kaçırdı, o anda gölgelerin arasında kaybolmak istediğini hissettim.

Ona bakarken kafamdaki parçalar bir araya gelmeye başladı. Mab, Torin'i iyileştirmesini emredinceye kadar kim olduğumu bilmiyordu. Ancak ondan sonra bunu sorgulamaya başlamış olmalıydı. Bana sabun getirmeye ve hayatta kalmam için ipuçları vermeye de o zaman başlamıştı.

Kraliçe Mab gözlerini kıstı. "İstediğim bu değildi, Isavell. Bir Unseelie vârisim olsun istedim. Büyüsü olan bir kız çocuğu. Ve kanatları. Çünkü bunlar olmadan benim vârisim sayılmazsın. Büyünün bir kısmını toparlamayı başardın, doğru. Evimi yakıp yıkmak konusunda iyi bir iş çıkardın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yalnızca ağacın istediğini yaptım. Bu taşlardan kurtulmak istiyordu. Boğucu sarayından kurtulmak istiyordu."

"Benim evimi benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Bu ağaç benim. Bu kale, kollarımda büyüttüğüm çocuğum sayılır. Sanırım hiç kimse sana anneliğin korkunç bir yük olabileceğinden söz etmemiş."

Kalbim titreyerek derin bir nefes aldım. Chloe beni "zayıf" bırakmış olabilirdi ama bana hiçbir zaman bir yükmüşüm gibi davranmamıştı.

Öfkem beni boğacakmış gibi hissediyordum. "Benden ne istiyorsun?"

"Bozulmamış bir vâris istiyorum Isavell, kızımı istiyorum. Ve eğer hak ettiğimizi -Peri Krallığını- alamazsak tüm bu ölümlerin hiçbir anlamı olmayacak.

Kulenin kapılarından biri açıldı ve üç asker Torin'i kalın yapraklardan yapılmış sıkı kelepçelerle bağlı bileklerinden tutarak sürükledi. Bakışları benimkilerle buluştu, solgun gözleri yaslıydı.

"Onu serbest bırak," diye hırladım.

Dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çocuğumu ağlatmak istemiyorum ama bir kraliçe yapması gereken neyse onu yapar. Ava, şimdi yapacağım şey bana senden daha çok acı verecek.”

Midem sıkıştı ve Morgant’a baktım. Gözleri benimkileri arar gibiydi. Yalvarır gibi. Sözleri kafamın içinde çınladı.

Kraliyet ailesindeki herkes kanatlara sahiptir. Sadece bazıları onları kullanamayacak kadar aptal.

“Ellerini zaten kana bulamışsın.” Bir anlığına sarmaşıkları bana ulaşabileceği mesafeye kadar indirdi ve elini kaldırıp yanağıma dokundu. Gözleri parlıyordu. “Sen benim kızımsın ve bu diğerlerinden daha çok acıtacak. Ama bazen kendime soruyorum, geçmişimde zaten bir kan denizi varken bir ölüm daha nedir ki? Üstelik her şey krallığımızın şanı içinken?”

Dişlerimi sıktım. Hapsolmuş büyüümün alevli dilleri göğsümdeki buzu yalayarak eritti.

“Torin’in ölümü,” dedi neşeyle, “ruhumda hiçbir ağırlık bırakmayacak. Ne de olsa oğlumu öldürdü. Onu boğacağım.”

Bakışlarımı bir kez daha Torin’e kaydurdım ve ruhumun kavrulduğunu hissettim. Kraliçenin sarmaşıkları boynuna dolanmış, boğazını sarıyordu. Sarmaşıkların sıkışıp onu havasız bırakmasını izlerken içimi dehşet kapladı. Gözleri irileşti ve panik göğsümü delip geçti.

Canavar kraliçe, beni doğurmuştu.

“Öyleyse beni kuleden atın, Majesteleri,” diye bağırdım. “İlk tanıştığımızda bunu yapacağınıza yemin etmiştiniz.”

Göğsüm kaburgalarımın çarpıyordu.

“Pekâlâ.” Mab bileğini hafifçe salladığında yüzünde sert bir ifade belirdi ve sarmaşık rüzgârlı geceye, kayalık toprağın üzerine doğru fırladı. Nefesim kesildi ve sarmaşık açıldı.

Rüzgâr beni savurdu, yeryüzü giderek yaklaşıyordu.

Düşerken zaman yavaşladı. Zihnimin boşluklarında Torin'i gördüm, ailesi öldükten sonra kendi taç giyme töreninde bir çocuktı. Yüz ifadesi o yaştaki bir çocuk için fazla ciddiydi, küçük kaşları çatılmıştı.

Düşerken rüzgâr saçlarımı çekiştirdi ve anılarım gözümün önünden geçti: Chloe'nin bana kahvaltıda sıcak yulaf ezmesi yapması, cenazesindeki keskin yalnızlık hissi. Shalini o kadar çok gülüyordu ki tuhaf sesler çıkarıyordu. Altın Yonca'da Torin'le tanıştığım gün...

O gece kulübede bana annesinden bahsettiğinde nasıl göründüğü...

Göğsümdeki soğuk kaya çatladı ve erimiş büyü sonunda patladı. Kürek kemiklerimden aşağı sıcak karıncalanmalar indi.

Bedenimden yakıcı bir güç fışkırdı ve kanatlarım serbest kalarak ince elbiseyi yırttı. Heyecandan nefesimi tuttum.

Kanatlarımın çırpılışı içgüdüsel, doğuştan gelen bir parçandı. Yerden sadece birkaç metre yükseklikte, patıkadaki koyu mavi çakıl taşlarını ve kanat çırpışlarının oluşturduğu toz bulutlarını görebilecek kadar yakında asılı kaldım.

İnce, koyu renkli kanatlarım arkamdaki havayı dövüyor, kaslarım kürek kemiklerime doğru kayıyor ve esniyordu. Bir kalp atışı gibi, ritmik bir şekilde, otomatik olarak atıyorlardı. Kanatlarımdaki narin kemiklerin üzerinden geçen rüzgârın hissi kanımda coşkuya dönüşüyordu.

Kalbim kaburgalarım sertçe çarptı ve bedenim güçle parladı. Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Başımı kaldırdım ve Morgant'ı gördüm, havada üstümde duruyordu, kolunu uzatmıştı. Benden birkaç santim uzakta. Beyaz saçları rüzgârda savrulan prene baktım. Oradaydı, beni yakalamaya hazırды.

Çarpık bir gülümseme dudaklarını büktü. “Buradan gitmen gerek Isavell. Başına bir şey gelmeden Seelie kralını evine götür.”

Titrek bir nefes aldım. Bunu yapmama gerçekten izin veriyor muydu?

Kanatlarımı havada savurarak kalenin mazgallarına doğru hızlandım. Kulenin üzerinde süzülürken büyüüm uzuvlarımda titriyordu, bir yandan kraliçeyi gözlüyordum.

Bir hırıltıyla sarmaşıkların kontrolünü ele geçirdim ve etrafını sarmalarını emrettim, onu yerinde hapsedecek bir bitki tabutu. Bitkiler ona doğru kayarken, dişlerini gösterdi.

Bileğimin bir hareketiyle sarmaşıkları Torin’in üzerinden çektim ve onu serbest bıraktım. Nefes nefese kaldı, elleri boğazına gitti.

Uçtum ve kollarımı beline doladım. O da aynısını yaptı, önkolları bana sıkıca kenetlendi.

Onun kokusunu, kanıyla karışmış toprak ve orman kokusunu içime çektim ve onu havaya taşıdım. Onu kaldırma çabası beni neredeyse mazgallara yapıştıracaktı ve havalanırken kanatlarımın üst kısmından acı fışkırdı. Onu duvarın üzerinden taşırken rüzgâr üzerimizde savruldu ve Torin’in ağırlığı bizi yere indirdi.

Artık uçabiliyordum ama kanatlarım iri yarı, kaslı bir adamı taşımak için yapılmamıştı. Yumuşak bir iniş umuduyla düşüşümüzü yavaşlatmak için aç verdim.

Bunu başaramadım. Uzuvlar ve kanatlardan oluşan bir karmaşa içinde sert bir iniş yaparak zemine çarptık.

İrkildim ve Torin’i aradım. Kir ve kan içindeydi, bir kaşını kaldırdı ve bana yandan bir gülümseme fırlattı. “Zarif.”

“Atların yanına gidelim, Torin.”

Dudağımı ısırdım ve kaleye geri döndüm. Onu parçalara ayırabilirdim. Ağacı kullanarak onu taştan taşa savurabilir ve Unseelie'lerin tamamını oraya gömebilirdim, böylece bizi takip eden tek bir kişi için bile endişelenmeme gerek kalmazdı.

Ama kaç kişiyi öldüreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kraliçenin tuhaf bakışları zihnimde parlıyordu. Sertçe yutkundum.

Sadece kardeşimin onu kaçmamıza yetecek kadar uzun süre bağlı tutmasına ihtiyacım vardı.

Ava

Atın toynakları kayalara sertçe vuruyor, toprağı tek-meliyordu. Saatlerdir yoldaydık.

Kalenin altına indikten sonra kanatlarım tekrar kay-bolmuştu. Şimdi Torin'e yaslanmışım. Doğuya doğru gider-ken bana sıkıca sarıldı, kolu belime demir bir çubuk gibi do-lanmıştı.

Onca zamandan, hücrede geçirdiğim haftalardan, nere-deyse delirene kadar onun ölümünü zihnimde tekrarladıktan sonra, gerçekten burada benimle olduğuna inanmak zordu. Arkamda varlığını hissedebiliyordum, altımızdaki toprak ka-dar gerçektir.

Bir ay boyunca karanlıkta kalmışım ve şimdi sanki güneş içimi aydınlatıyormuş gibi hissediyordum.

Saatler geçmesine rağmen kalbim durmak bilmeyen atışını yavaşlatmamıştı. Rüzgâr üzerimizden kayıyor, erimiş kaya ve kül kokusunu da beraberinde taşıyordu.

İçimi çektim. "Shalini'nin evine gidersem, Aeron'u da ora-da bulma şansım nedir sence?"

"Oldukça yüksek, sanırım. Benim yokluğumda Orla'nın hüküm sürdüğünü varsayarsak."

Dudağımı ısırđım. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece Peri Ülkesi’nin hükümdarı birine gitme ya da dönme izni verebilir.” Derin sesi göğsünde gürledi. “Ve ben izin vermek için orada değildim.”

“Yani ziyarete gelmek istesem önce sana mı sormam gerekecek?”

“Ava, aşkıım.” Sesi boğuk ve düzensiz geliyordu. “Peri Ülkesi’ni ziyaret edemezsin. Lanet burada işlemiyor ama benim krallığımda işleyecek. Orada benim etrafımda olamazsın.”

Sanki cam parçaları göğsümü delmiş gibi hissettim. Şu anda emin olduğum, bunun bitmesine hazır olmadığımı. “Elbette.”

“Ama eve döndüğünde Ava, Andrew’un boğazına kılıç saplayacak birini istediğini fark edersen, lütfen bana haber gönder, olur mu? Onu sonuçlarını umursamadan öldürebileceğime inanıyorum.”

“Teşekkürler. Artık kendi cinayetlerimi işleyebileceğimden eminim.”

Sesim cılız çıkıyordu ve göğsümde bir ağırlık vardı. “Mab’ın ne dediğini duydun mu? Hepinizin lanetlenmesinin sebebinin kışkın bir Seelie kocakan olduğunu söyledi. Modron, yani geçmiş gören kişi. Eğer onu öldürürsen lanetin kalkacağını söyledi.”

“Ona inanıyor musun?”

Derin bir nefes aldım. “Mab korkunç bir insan. Ama gerçekten yalan söylediğini sanmıyorum.”

Nehir kenarındaki yıkık tapınağa vardığımızda, sabah güneşi yaprakları delip geçerek onları şafağın ilk ışıklarıyla pembeye boyuyordu. Tapınağın yıkık taşları, taştan sütunları ve gökyüzüne açılan ufalanmış çatısı üzerinde bal rengi ışık zerreleri dans ediyordu.

Torin atın dizginlerini çekerek onu yavaşlattı ve tapınağın dışında durdurdu. Önce attan indi, sonra beni belimden kavrayarak kaldırdı.

Kan lekeli, kirli bedenime baktım ve nehre hızlıca dalıp kiri, kanı ve Tanrı bilir daha neleri yıkadım. Berrak suyundan birkaç avuç dolusu içtim. Suyu bir daha asla hafife almayacaktım. Ama burada kaybedecek fazla zamanım yoktu, bu yüzden hızlıca sudan çıktım.

Tapınağa girdiğimizde içimi umut kapladı. Kesik sütunların en ucunda bir sunak duruyordu. Tıpkı Cala'nın söylediği gibi, boş bir ocağın üzerinde sabah ışıklarıyla parlayan bir ayna asılıydı. Ona bakarken göğsümdeki kaslar gevşedi. Sonunda Torin'i buradan kurtaracaktım.

Ona döndüm, mükemmel yüz hatları sabah ışığıyla aydınlanmıştı. Ancak şimdi bunun ne anlama geleceğini düşünebilecek zamanım olmuştu ve boğazımda bir yumru oluştu. Bu birbirimizi son görüşümüz olacaktı. Ya da en azından son kez birbirimize dokunacaktık, ta ki gelecekte aşkın akkor sıcaklığını artık hissetmeyeceğimiz bir zamana kadar.

“Devam et,” diye mırıldandım. “Sadece seyahat etmek istediğin yerin adını söyle.”

Torin aynaya döndü, ellerini aynanın iki yanına koydu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve derin bir nefes aldım.

“Önce sen gitmelisin.” Tekrar bana döndü.

Başımı salladım. “Git.” Çünkü yapmak istediğim bir şey daha vardı ve onun bunu onaylayacağından emin değildim.

Elini yanağıma götürdü. “Bu sana son dokunuşum Ava. Buradan ayrılmamız gerektiğini biliyorum ama biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve yaklaşan atların ya da askerlerin topraktaki titreşimlerini hissetmeye çalıştım. Hiçbir şey hissetmedim.

“Elbette, seni ilk gördüğüm andan beri güzel olduğunu düşünüyordum,” dedi, “ama seni turnuvada, Eliza’nın onurunu kurtarmak için sana vurmasına izin verirken gördüğümde bu bambaşka bir şeye dönüştü. Onu neredeyse hiç tanıımıyordun ve Seelie’ler sana pek de sıcak bir karşılama yapmamıştı... İşte o an sana tamamen tutulduğumu anladım. Ve bunu o zaman durdurmalıydım. Her şeyi bitirmeli, evliliği iptal etmeliydim.”

Boğazım düğümlendi. “Geçmişte verdiğin kararlar için kendini cezalandırmanın bir anlamı yok Torin. Tek yapabileceğimiz ilerlemek. İkimiz de hayattayız ve bu şu anda bir mucize gibi görünüyor.”

“Son bir kez öpmeden seni bırakamam.” Sesinin içinde keskin bir keder vardı.

Eğildi, dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. Bir elini saçlarımın arasına sokup parmaklarının arasından geçirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sırtım soğuk taş duvara yaslandı.

Son bir kez...

Kelimeler kalbimde acı-tatlı bir şarkı gibi mırıldaandı. Son bir öpücük, son bir kucaklaşma. Öpücük derinleştikçe dili içeri daldı ve arzu bedenimi sardı. İlkel gücü, tüm sıcaklığı ve titreşimiyle tenimin üzerinde geziniyordu ve onu içime çekmem gerekiyordu çünkü bu son kez olacaktı. Onun kaybettiğim gerçeği göğsümü deldi ve onu bütünüyle yutmak istedim.

Nehir suyu vücudumu nemlendirmişti, her bir santimim zengin orman havası tarafından öpülerek canlandığını hissediyordu. Islak elbisenin tenime yapıştığı her bir noktanın farkındaydım.

Bir eli saçlarımdayken diğeri eli belime gitti. Beni dudaklarımı ezberlemek istercesine, enfes bir sıcaklıkla öpüşü, bu ayrılığın onu da benim kadar üzdüğünü gösteriyordu.

Yavaşça çekildi, mavi gözleri bir kralın sahipleniciliğiyle yanıyordu. “Keşke seni de yanımda götürebilseydim.”

Yırtık gömleğine uzanıp düğmelerini açtım. Bu gerçekten de parmak uçlarımdan onun biçimli karın kaslarında ve tenindeki dövmelemin kıvrımlarında son kez gezinişiydi mi?

“Torin, ben de öyle. Bunu ne kadar istediğimi tahmin edemezsin.”

Keder içimi burkarken bile, ona duyduğum arzu çıplak tenimden buhar gibi yükseliyordu.

Yavaşça elbisemin bir tarafını aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Uzandı, beni okşadı ve meme ucumun avucunun içinde kaya gibi sertleşmesine neden oldu.

Çenesini boynuma doğru kaydırды ve üzerimdeki nehir suyunu yaladı.

Kokusu nefesime karışırken onu aklıma kazımaya çalıştım, sihirli bir ormanın yosunlu, büyülü kokusunu. Bu onun ilkel, topraksı büyüünün etrafımda dolanacağı son andı. Bu hissi, bu kokuyu ezberlemem gerekiyordu. Çünkü o gittiğinde, gölgelerle dolu bir dünyada yaşıyor olacaktım.

Sırtımı dikleştirdim, göğsüm avucuna yaslandı. Hassas sinir uçlarımdan her biri şaşırtıcı bir gerçeğe yanıyordu: Ben onundum, o da benim. Lanet hiçbir şeyi değiştirmiyordu, biz birbirimize aittik, derin bir bağla birbirimize bağlıydık. Ve bunun birlikte geçirdiğimiz son an olduğu fikrine katlanmak imkânsızdı.

Birbiri ardına gelen sıcak, tembel öpücükler dudaklarının tenimle buluştuğu yerde boğazımı yaktı. Tembel bir tempoda

hareket ediyor, kendini tutuyordu ama her yakıcı öpücüğün ardındaki çaresizliği hissedebiliyordum. Parmaklarının vücudumda sıkılaşmasını, kaslarının sertliğini. Seelie kralı kendini kontrol etmek için savaşıyordu.

Boynumu büküp başımı tapınağın duvarına yasladım. Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı ve içimde sıvı bir arzu titreşiyordu. Parmaklarımı koyu renk saçlarına geçirdim ve bu hissi hafızama kazıdım.

Tüm bunlardan sonra gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Bu ana kadar gerçekten yaşadığımı hissettiğimden emin değildim. Tenimin her santimi onun dokunuşu için yanıyordu. Dudaklarının bana değmesinin tadını çıkarıyor, her anı kalbime kazımaya çalışıyordum. “Birbirimize ait olduğumuzu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Bu sözcük, iradesi dışında içinden kopup gelmiş gibiydi.

Eli göğsümden belime doğru hareket etti, hareketleri sinir bozucu bir şekilde durgundu. Özellikle de her an fark edilebileceğimiz ve Torin’in tekrar yakalanması beni yıkacağı için sinir bozucuydu.

“Torin, bunun sona ermesini istemiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Ama bir daha senin kılına dokunmalarına izin vermem.”

“Seni aceleye getiremem. Eğer birlikte olmak için tek şansımız buysa...” Sözlerini yarıda kesip beni sıkıca kavradı. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yüzünü kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma doğru eğerek bana şehvetli bir öpücük verdi.

Vücudum alev aldı.

Ellerinin üzerimde olmasını arzuluyordum ve kalçalarımın tepesinde içi boş bir sızı oluşmuştu. Pantolonunun üst

kısmına uzandım ve parmak uçlarımı kemerinin altından geçirdim. Keskin bir nefes aldı.

“Elbisen. Çıkar onu.” Boğuk sesine çaresizliğin pürüzlü bir notası karıştı ve üzerimdekini çıkarmaya başladı.

Elbisenin altında tamamen çıplaktım ve ona duyduğum arzuyla kayganlaşmıştım. Zihnimin derinliklerindeki küçük bir kıvılcım, her an o aynadan atlamamız gerekebileceğinin ve eve çıplak dönmek zorunda kalacağımın farkındaydı. Ama zihnimin büyük bir kısmı bunu hiç umursamıyordu ve Torin’in her dokunuşu mantıklı düşüncelerimi yakıp kül ediyordu.

Torin’in gözleri vücudumda gezindi ve sanki beni ilk kez çıplak görüyormuş gibi kaskatı kesildi. Genelde buz gibi olan gözleri ateşle parlıyordu. Çenesi büküldü ve kendi kontrolüyle olan savaşını kaybettiğini hissettim. “Ava.” Boğuk sesinde yalvaran bir tını vardı. “Sana zaman ayırmak, hatırlamak istedim ama...” Derin bir nefes alarak tekrar sözünü yarıda kesti.

Bir eliyle kalçalarımı kavradı ve beni tam da istediği yere, çiy kokulu taş duvara yasladı. Diğer eliyle kalçalarımın arasını okşadı, dokunuşu dayanılmaz derecede hafifti. Kendini tutmakta zorlanıyordu, ıslandığım yere dokunduğunda kısık bir hırıltı çıkardı. Üzerinden ısı yayılıyordu ve bir eliyle beni sıkıca yerimde tuttu.

Çıplak tenimin her santimi son derece hassastı ve onun için tutuşuyordu. İki parmağı içime girdiğinde, erimiş zevk beni yaktı.

Seelie kralı vücudumun tadını çıkarıyordu, tıpkı benim gibi tehlikeli bir şekilde tahrik olmuştu. Şehvetimi vahşi ve ilkel bir hale getiriyordu.

Kalçalarımı onun için daha geniş açtım. Derin nefes aldım, çıplak göğüslerim kabarmış ve kızarmıştı.

Beni hafif dairelerle okşadı, içim sımsıkı sarılana, serbest bırakılmak için çaresiz kalana kadar beni kızdırdı. “Torin,” diye fısıldadım, “daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Bir gün adımı inleyeceğini biliyordum, kefaret perisi.” Tehlikeye rağmen, bariz uyarılmışlığına rağmen, hiçbir şey onu acele ettirmeyecek gibi görünüyordu. Benimle alay etti, dilimden dökülen yalvarma kelimelerinden zevk aldı, sonunda beni uçurumun kenarına kadar okşadı ve içimde bir ürper-ti dalgalandı. Doruk noktam beni eline karşı hareket ettirdi, adını soluyordum. Parmaklarım siyah saçlarına dolanmıştı ve yavaşça onları açtım.

Zorlukla nefes alarak pantolonunun düğmelerini açtım ve sertleşmiş sikini serbest bıraktım. Kül tanrıçası, bunu daha önce de hissetmiştim ama şimdi peri erkeklerinin her yönden farklı yapıları olduklarından emindim.

Şimdi daha çılgınca, kıcımın altına uzandı, bacaklarımı kalçalarının üzerine dolarken uyluklarımı genişçe açtı. Sırtımı duvara dayadım ve tam giriş anında durakladı. Kalçalarım ona doğru ilerledi, sonra yavaşça, dikkatlice kendini içime itti. Her seferinde bir inç daha, içimde hareket ederken gözleri benimkilere kilitlendi. Hürmete varan bir şefkatle yavaşça girip çıkıyordu. Tırnaklarım sırtında, saçlarında gezindi ve yüzünü kendime doğru çektim.

“Ava.” Dilindeki adım, kanımı tutuşturan boğuk bir inil-tiydi. “Bu birlikte olabileceğimiz anlamına gelseydi senin için krallığımı parçalara ayırırdım.” İştahlı bir öpücükle ağzını benimkine bastırdı.

Benim için krallığını parçalara ayırırdı...

Bu kelimeler beni mahvetti. Paramparça etti. Çünkü bu sözleri ondan duymayı hiç beklemiyordum ve ona olan sevgim içimde bir nehre dönüştü.

İçimde yavaşça hareket etti, derin bir vuruşla içime bir zevk fırtınası gönderdi. Ellerimi sırtında gezdirerek onu daha hızlı, daha derin hareket etmeye teşvik ettim. Dili benimkini süpürdü ve kalçaları bana karşı hareket etti, vücudu tam olarak ona ihtiyacım olan yerde hareket edip kıvrıldı. Tekrar tekrar içime girdi ve ateş ışığı düşüncelerimi kavurdu. Sonunda salıverilmenin hazzı içimi parçaladı ve onun etrafında kenetlendim, sırtımı kamburlaştırdım, tırnaklarımı ona geçirdim. Doruğa ulaştığında, kalbimi kıran bir çaresizlikle adımı fısıldadı. Yüzündeki gözleri kapalı, kendinden geçmiş ifadeyi izlerken, zevkin artçı şoklarıyla onunla birlikte ürperdim.

Kasları gevşedi ve nefesini tutarak bana yaslandı. Zevki biraz daha uzatan uzun bir öpücük daha. Çekildiğinde gözlerimin içine baktı.

“Ava, beni mümkün olan her şekilde tamamen mahvettin. Krallığıma mahvolmuş bir adam olarak dönüyorum. Ama seninleyken başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Sen reddemeyeceğim bir emirsin.”

“Ve yine de birbirimizi bir daha asla göremeyeceğiz.”

İçini çekti. “Bu seni hayatta tutmak için.”

Sertçe yutkundum. “Lanet burada işe yaramıyor. İnsan âleminde işe yarayacağını nereden biliyorsun?”

“Çünkü bunu test etmenin tek bir yolu var, kefaret perisi. Senin için bir kez öldüm ve bunu tekrar yaparım... Sana tekrar ulaşmak için diyarları deler geçerim. Ama seni riske atmaya cağım.”

Vücutlarımız sabah çiypiyle parlıyordu ve kaslarımız gevşeyerek birbirimize yaslandık. Yüzümün yan tarafına uzandı ve beni tekrar öptü, usulca. Taparcasına bir öpücük.

Çok geç olmadan, onlar bizi bulmadan gitmeliydik ama ikimiz de ilk bırakan olmak istemiyorduk.

Mercan rengi şafak gökyüzünü bir inci gibi aydınlatıyordu.

Torin kılıcını aldı ve ben de nemli elbisemi değiştirek içindeki suyun bir kısmını sıktım. Bunu yaparken, ormanın patikalarını döven toynakların uzaktan gelen titreşimlerini hissettim.

Kalbim hızlandı ve kumaşı hâlâ başkalarının kanıyla lekeli olan elbisemi düzelttim. “Torin.” Sesimi sakın ve düzgün çıkarmaya çalıştım. “Şimdi gitmelisin. Şimdi gitmeliyiz.”

Bir an için bana döndü, sonra alnunu benimkine bastırdı. Son bir öpücük, dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

“Geliyorlar, Torin.”

Benden uzaklaşıp aynaya dönerken artık gözlerime bakmıyordu. Gümüşü sarmallarla çerçevelenmiş ayna, boş ocağın üzerinde asılıydı. Torin parmak uçlarıyla cama dokundu. Derin ve titrek bir nefes aldı, sesi boğuk çıkıyordu. Peri Ülkesi demeyi bitirdiği anda etrafında gümüşü bir ışık patladı, o kadar parlaktı ki zar zor görebiliyordum. Gözlerimi kapattım. Büyü tenimin üzerinde titreşiyor, vücudumdaki nehir suyu damlacıklarında cızırdıyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Torin gitmişti, kılıcı ve her şeyiyle.

Az önce olduğu yere baktım, sanki göğsümün içi boşalmış gibi hissediyordum. Duygularım onun güvende olmasından duyduğum rahatlama ile yokluğundan duyduğum dikenli boşluk arasında gidip geliyordu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve avucumla sildim. Nefes almak neden bu kadar zor geliyordu?

Titreyen bir nefesle aynaya yaklaştım ve yutkundum.

Mesele şu ki, Peri Ülkesi'ne tekrar gelip gelemeyeceğimi tamamen Torin'in kontrol etmesine izin veremezdim, değil mi? Moria'nın kız kardeşine yaptıklarının kefaretinin ödemek için kendini feda etmeye kararlıydı. Ona neredeyse her konuda güveniyordum ama kendine iyi bakacağı konusunda güvenmiyordum.

Önümde diyarları açabilecek, dünyalar arasında geçitler yaratabilecek büyülü bir alet duruyordu. Onu burada öylece bırakamazdım. Dişlerimi sıktım ve camın sol alt köşesine yumruk attım.

Acı parmak eklemlerime vurduğunda ve kırıklar derimi kestiğinde, bunun yerine aynayı kırmak için bir taş almama ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Ama olan olmuştu. Bir çatlak aynayı sol köşesinden parçaladı ve ben de üçgen bir parça kopardım.

Şimdi, buraya gelen askerlerin titreşimleri daha da artıyor, giderek yaklaşıyordu. Parçalanmış aynayı elimde tuttum ve duvardaki aynanın kalıntılarına baktım. Büyülü yüzey parıldadı ve dalgalandı.

Kalbim hızla çarparak şehrimin adını söyledim. Etrafımda soluk bir ışık püskürdü ve bir boşlukta yuvarlanırken ayna parçasına sıkıca tutunarak düştüğümü hissettim. İki çıplak

ayağımla kaldırıma sertçe indim. Elbisemi tekrar giymiş olabilirdim ama çalıntı ayakkabılarımı Gölgeler Sarayı'nda bırakmıştım.

Dengemi sağlamaya çalışarak sendeledim ve kulaklarım garip bir sesle çınladı. Üzerimden serin bir esinti geçti.

Kafam karışmıştı, gözlerimi kırıştıtararak etrafıma bakındım.

Şehir merkezinde, otobüs terminalinin yanında duruyordum.

Şehrimin üzerinde şafak söküyordu. Terminalden bir otobüs çıktı, durup kalkıyor, küçük siyah egzoz bulutları salıyordu.

Gazeteler rüzgârla savrulup cadde boyunca yuvarlanıyordu. Büyülü Unseelie aynası bu otobüs durağını nasıl seçmişti? Sanırım burası şehrin merkeziydi ve otobüs ana toplu taşıma aracımız sayılıyordu.

Düşüncelerim dağıldı.

Ayağında plastik poşetler olan yaşlı bir kadın lahana dolu bir alışveriş arabasını bana doğru itiyordu. Bana kaşlarını çatı, sonra da "Senin gibilere burada ihtiyacımız yok," diye mırıldandı.

Boynuzlarıma dokunmak için uzandım ve hâlâ orada olduklarını fark ettim. En azından kanatlarımı çıkarmamıştım.

Kendime baktım, üzerimde nehir suyu ve diğer insanların kanıyla ıslanmış beyaz bir elbise vardı ve neredeyse şeffaftı. Çıplak ayaklarım kir içindeydi ve elimde muhtemelen silah olarak algılanabilecek keskin bir ayna parçası tutuyordum. Kısacası, yaşayan bir kâbusa benziyordum.

Karnım guruldadı ve caddenin karşısındaki McDonald's'a baktım. Kahretsin, şu anda tadı harika olurdu ama param yoktu ve muhtemelen polis çağırırlardı.

Yürümeye başladım. Burası eski daireme yaklaşık bir mil uzaklıktaydı ama Andrew orada yaşıyordu. Sinir krizi geçirmiş gibi görünerek onun karşısına çıkamazdım. Paylaştığı çıplak fotoğrafların utancıyla baş edemeyip dağılmışım gibi.

Shalini'nin evine sadece bir mil daha vardı. Herhangi bir polis memuru beni garip sorularla durdurmadan önce oraya dönmeyi umarak koşmaya başladım. Çıplak ayaklarımın altında soğuk ve kirli kaldırımını hissediyordum ve neye bastığımı düşünmemeye çalışıyordum.

Tanrım, Torin'i şimdiden özlemiştim. Aklım sürekli göğsünde dolaşan parmak uçlarımdaki hisse, onun muhteşem kokusuna gidip geliyordu.

Shalini'nin dairesine yakın boş sokaklara ulaştığımda nefesimi toplamak için biraz yavaşladım. Sabahın bu erken saatinde dışarıda sadece bakışlarımdan özenle kaçınan birkaç koşucu vardı.

Yarı çıplak kadına bakma.

Bir zamanlar sokaklarda koşmaktan zevk alırdım. Ya şimdi? Bunu tekrar yapacağımı sanmıyordum. Gerçekten uçabilirken koşmanın ne anlamı vardı ki?

Sonunda Shalini'nin sokağına döndüm ve karnım sıkıştı.

Büyük kül tanrıçası...

İşte oradaydılar, birbirlerine uyumlu gri Lululemon eşofmanlar giymişlerdi: Andrew ve Ashley. Sabah koşusuna çıkmışlardı.

Yürümeyi bıraktım, neredeyse olduğum yerde donup kalmıştım. Ashley bembeyaz bir suratla Andrew'un kolunu tuttu.

Şu anda tam bir canavar gibi göründüğümü biliyordum.

Neden bu karşılaşma bana Unseelie zindanında geçirdiğim bir aydan daha korkunç gelmişti?

Yüzümü buruşturdum ve Andrew'a hafifçe el salladım. Ne yazık ki mutlu çift şimdi benimle Shalini'nin dairesinin girişi arasında duruyordu.

Boğazımı temizledim ve arkalarındaki kapıyı işaret ettim. "Sadece Shalini'ye gidiyorum." Daha fazla yaklaşarak beni inceleyebilmelerini ve neden kan içinde olduğumu sormalarını istemiyordum.

Andrew'un burnu kırıkmış, gözleri gördüklerine inanamıyormuş gibi kısılmıştı. "Ava, sana ne oldu? Dedikodu gazetelerinde terk edildikten sonra sinir krizi geçirdiğin yazıyordu. Bu psikotik bir kriz mi?"

Çenemi sıktım. "Gerçekten bunu mu yazmışlar?"

Gözleri başımın üzerine kaydı. "Bunlar boynuz mu? Perilerin boynuzları olduğunu bilmiyordum." Dudakları bariz bir tiksintiyle büzüldü. "Sinir krizinin sebebi onlar mı?"

Ashley'nin sarı saçları suratını çekiştiren sımsıkı bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Andrew'un koluna yapışmış halde alnını kırıştırarak başını salladı. "Sen... iyi misin?" Sesi doğal olmayan bir şekilde tiz çıkıyordu ve kelimeleri sanki kafası karışmış bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça telaffuz ediyordu. "Seni alması için birini çağırmamızı ister misin?"

"Ben iyiyim. Ne yaptığımı gerçekten açıklayamam," diye söze girdim. "Peri şeyleri. Büyü. Çok gizli. Siz anlamazsınız." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bu açıklamanın kulağa ne kadar delice geleceğini fark etmemiştim. "Boş verin," dedim sertçe.

"Elindeki ne?" diye sordu Andrew. "Neden... Kıyafetlerin nerede? Ayakkabıların nerede?"

"Bu seni pek ilgilendirmez, öyle değil mi?" diye atıldım.

"Neredeyse hayatımı mahvediyordun," dedi Andrew sertçe. "Herkes terk edilmiş zavallı peri kadınına sempati duyuyordu. İşimden kovuldum."

“Bu yüzden benim çıplak fotoğraflarımı satmaya karar verdin.” Derin bir nefes aldım.

“Biliyor musun? Artık gerçekten umurumda değil. Bunların hiçbiri.”

Omuz silkti, yanakları pembeleşti. “Ama belki de insanlar senin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeli. Neden bir peri ile birlikte olamayacağımı. Belki o zaman sadece normal bir hayat istediğimi anlarlar ve bana biraz sempati duyarlar.”

Gözlerimi kısıtım. “Biliyor musun, Torin senden hiç hoşlanmıyor.”

Andrew’un dudağı seğirdi. “Sonuçta o senin erkek arkadaşın değil, değil mi? Aslında onunla evlenmeyeceğini söylediler. O seni mihrapta geri çevirdikten sonra ortadan kaybolduğunu söylediler.” Bakışları aşağıya kaydı, perişan halimi inceledi. “Ava, gerçekten yardım almalısın.”

Bir an içim gözlerim karardı ve kendimi ona doğru koşarken ve ayna parçasını omzuna saplarken hayal ettim. Onu öldürecek kadar değil, ama bu noktaya kadar verdiği her kardan derin bir pişmanlık duymasına yetecek kadar.

Ama artık insanların dünyasındaydım. Ve burada insanları öylece bıçaklayamıyorduk. Aslında burayı tam da bu yüzden seviyordum. Öyle değil mi?

En azından bir noktada sevmiştim.

Dişlerimi sıktım ve kaldırımda hızla yanından geçtim.

İkisini geride bıraktığımda Shalini’nin dairesinin dışındaki siyah, ferforje kapılara ulaştım, sadece göstermelik kapılardı, çünkü kilitli olduklarını hiç görmemiştim. Bakışlarımı begonyalar ve asterlerle dolu avlu bahçesinde gezdirdim, Istarap Ormanı’na kıyasla ne kadar düzenli görüldüğünü düşündüm. Güzel ve medeni.

Binanın tuğla dış cephesinin dışında durdum ve dairesinin ziline bastım. Birkaç dakika bekledim, göğsümün biraz sıkıştığını hissettim.

Esinti tenimi ısıtırken kendime sarıldım.

Sanırım Peri Ülkesi'nde kalmıştı.

Sabahın altısında evinde olmadığına göre, muhtemelen oradaydı. Ama bu kendi seçimi miydi? Torin orayı kraliçesi olmadan bırakıp gittiğinde tüm krallık donmuş muydu? Hiçbir fikrim yoktu ama içimde mide bulandırıcı bir his yükselmeye başlamıştı.

Başka bir dairenin ziline bastım, sonra ikincisine, sonunda biri cevap verdi, sesi sinirli ve halsiz geliyordu. "Ne?"

"Affedersiniz," dedim Shalini'nin sesini elimden geldiğince taklit ederek. Kamera olma olasılığına karşı başımı diğer tarafa çevirdim. "Ben Shalini. Beni içeri alabilir misiniz? Anahtarlarımı unuttum." Yabancı başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve ben de ağır ahşap kapıyı iterek içeri girdim.

Daireye giden güzel fayanslı merdivenleri tırmandım. Tabii ki anahtarım yoktu, ama bu noktada sahip olduğum şey delice bir sabırsızlık ve bir perinin yüksek fiziksel gücüydü.

Kapıyı birkaç kez çaldıktan ve adını seslendikten sonra, kapı kolunun hemen üstündeki tahta kırılana kadar kapıyı üç kez sertçe tekmeledim.

Yeterince boşluk yarattıktan sonra, elimi parçalanmış tah-tadan içeri soktum ve kapıyı içeriden açtım.

İçeri adımımı atar atmaz çöp ve küf kokusu yüzüme sertçe çarptı. Giderek artan bir huzursuzluk hissiyle boğazımı temizledim. Mutfğa adım attığımda sihirli ayna parçasını masanın üzerine bıraktım.

Orada, bulanık gri ve yeşil küflerle tamamen kaplanmış bir kutu çörek buldum. Yüzümü buruşturarak onları çöpe attım.

Sanırım bir şeyler yemeliydim. Dolaplarını açtım ve bir kutu Cheerios çıkardım, sonra lavabodan bir bardak su doldurdum.

Mutfak masasında, küçük bir çocuk gibi kuru mısır gevreğini ağzıma tıktırarak yedim. Çiğnerken zihnim neler olmuş olabileceğine dair olasılıkları gözden geçiriyordu.

Shalini ortadan kaybolduğumu biliyor olmalıydı ve o şimdiye kadar tanıdığım en sadık arkadaşımdı. Belki de bana ne olduğunu öğrenmeden Peri Ülkesi'nden ayrılmak istememişti. Belki de Torin, krallığına döndüğünde onu evine gönderecekti.

O da rahatlamış bir şekilde, belki de yanında yeni erkek arkadaşıyla buraya koşacaktı ve birbirimize sarılıp şarap içecek ve son birkaç haftada olan her şeyi birbirimize anlatacaktık. Yoksa ay mı? Tam olarak ne kadar olmuştu? Nedense aynı anda hem yıllar hem de saatler gibi geliyordu. Kuru mısır gevreğini soğuk musluk suyuyla yıkadım. Vay canına. Musluk suyunun tadının ne kadar muhteşem olduğunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Musluk suyu tanrıların nektarıydı ve onu istediğiniz her an içebiliyordunuz. Bu yerle ilgili hâlâ sevdiğim tek şey buydu.

Karnımı doyurduktan ve kana kana su içtikten sonra Shalini'nin yatak odasına yöneldim. En iyi arkadaşım olduğu için, birkaç kıyafet ödünç almamı sorun etmeyeceğini düşündüm.

Çekmecelerini açıp koyu renk bir tayt ve uzun kollu bir gömlek çıkardıktan sonra krem rengi fayanslı banyosuna girdim.

Duşu açtım ve buharın odayı doldurmasına izin verdim. Duş ısındıkça, fayanslara çarpan suyun rahatlatıcı uğultusunu dinleyerek sersemlediğimi hissettim. Kan lekeli elbiseyi çıkardım ve çöpe attım. Çırılçıplak duşa girdim ve sıcak su

tenimi dövmeye başladı. Bir şişe sıvı sabun aldım ve kendimi fırçaladım.

Ayaklarımdaki kir, çamurdan oluşan küçük bir girdap gibi giderde dönüyordu.

Acaba Torin şu anda ne yapıyordu?

Vanilya ve medeniyet kokarak duştan çıktım. Saçıma bir havluyla kurulayıp üzerime temiz kıyafetleri geçirdim ve oturma odasına gidip kendimi kanepeye bıraktım. Shalini burada olduğumu anladığında gelmesi ne kadar sürerdi?

Dudağımı ısırdım, boşluğa bakıyordum. Eve dönecekti, değil mi? Torin'in izniyle farklı diyarlara girip çıkabilirdi. Ama endişe aklımın bir köşesini kemiriyordu.

Gergin düşüncelerim daha da artarken boğazımı temizledim. Krallığı terk ettikten sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Torin kız kardeşinin başa geçip geçmediğini merak ediyordu ama kim bilebilirdi ki? Belki de tahta kimse geçmemiş ve hepsi açlıktan ölmüştü. Belki de Moria ya da orayı lanetleyen acımasız cadı tahta geçmişti.

Ayağa kalkıp gezinmeye başladım. Pes edip sihirli ayna parçasını kullanmadan önce ne kadar bekleyecektim?

Endişeli ve kararsız bir erkek sesi düşüncelerimi böldü. "Merhaba?"

Başımı kaldırdım ve kapıya baktım.

Shalini'nin komşusu olduğunu tahmin ettiğim biri kapıda duruyordu; açık mavi düğmeli bir gömlek giymiş, kahverengi saçları kısa kesilmiş bir adam. "Burada her şey yolunda mı? Hırsızlık olmuş gibi görünüyor. Affedersiniz, siz kimsiniz?"

Alnımdaki havlu düğümünü çekiştirdim. İnsanların beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı. Görünüşe göre Istırap Ormanı'nda bu kadar uzun süre geçirdikten sonra nasıl nor-

mal davranacağımı unutmuştum çünkü bu kelimeleri yüksek sesle mırıldandım.

“Buraya izinsiz mi girdin?” diye sordu.

“Shalini’nin ev arkadaşıyım,” dedim. “Yeni ev arkadaşı.”

“Uzun süredir burada değildi,” diye atıldı gergin biçimde boynuzlarıma bakarak.

Kapıyı kapatmanın bir yolu olmasını çok isterdim ama çok fazla kırmıştım.

Odanın diğer ucundan ona doğru yaklaştım. “Burada yardımına ihtiyacımız yok.” Hırlayarak dişlerimi gösterdim. “Sana da beni rahat bırakmanı tavsiye ederim. Bir Gölge Cromm’un karşısına çıkarsan başına neler geleceğini bilemezsin.”

Tehdidimde kardeşimin yankılarını duydum.

Yabancı süt gibi bembeyaz kesildi ve hızla merdivenlerden aşağı inmek için döndü.

✧ 37 ✧

Torin

Geçit beni soğuk bir taş zemine fırlattı. Buzlu ışık tırizli bir pencereden süzülüyordu ve havada iliklerime kadar işleyen bir soğuk vardı. Her nedense şatoma geri dönmüştüm, Orla'nın odasındaydım. Beni buraya ayna göndermişti.

Orla'nın kendisi burada değildi.

Gözlerim kız kardeşimin odasını tararken, içimi bir korku kapladı. Ayrıldığım zamankinden bile daha soğuktu ve hava hafif bir duman ve sülfür kokusu taşıyordu. Buradaki ıssızlık hissinin sebebi Ava'dan zorla ayrılmış olmam mıydı?

Hayır, başka bir şey vardı. Dışarıdan gelen çığlıklar taş duvarları deldi. Kalenin alışageldiğim dingin sükûneti, yerini atmosferin içinde kıvrılan ve soğuk pençelerini tenimin üzerinde gezdiren keskin bir gerilime bıraktı.

Kıpırdamadan durdum. Havada bir ses dolaşıyordu, tanıdığım bir ses.

Orla.

Bir yerlerden adımları sesleniyordu. Dönüşümü hissetmiş miydi? Eğer krallığı terk ettiyse, neredeyse ölüyor demekti ve tekrar geri döndüyse, bunu kanımda hissedeceğimi düşünmüştüm.

Ama ığlıkları...

Burada, kale boş ve perili gibiydi. Nefesim donmuş bir sis halinde başımın etrafında buğulandı. Koridora geçtim. Gündüz olmasına rağmen karanlık, duvarların üzerinden süzölüyordu. Derin gri gölgeler taşların üzerinde kıvrılıyordu.

Kılıcımın kabzasını kavradım. Bugün kale kayadan bir mezar gibiydi.

Fısıltı Kılıcı bana şarkı söylemeye başladı. *Sen ölümsün. Son nefesle birlikte gelen o soğuk yalnızlıksın.*

Duvarlar kötücöl bir varlık yayıyordu ve artık burada hoş karşılanmadığımı hissediyordum. Büyüm bedenime geri dönmemişti, bu da tahtımın hâlâ paramparça olduğu anlamına geliyordu.

Burada, Peri Ülkesi'nde, bu koridorlarda yürürken kendimi içi boş bir kral gibi hissediyordum, bir zamanlar damarlarımda dolaşan güçten yoksun kalmıştım.

Askerlerin topuklarının taşlara vuruşunu uzaktan duyduğumda, boş bir yatak odasının gölgelerine saklandım. Askerlerle çatışmaya girmeden önce kime hizmet ettiklerini görmem, kendi krallığımda bir düşman olup olmadığımı öğrenmem gerekiyordu. Fısıltı Kılıcı'yla onları teker teker indirebilirdim. Kılıç, aldığım her nefeste kafatasımın içinde şarkı söylüyordu, kana susamış gibiydi.

Ama burası Unseelie kalesi değildi. Bunlar benim askerlerimdi, komuta ettiğim ordunun bir parçasıydılar. Şimdi burada bir yabancı olsam bile muhtemelen yarısını ismen tanıyordum. Kimseyi öylece öldüremezdim.

Kapının arkasındayken, o oyukta saklanırken Ava bana yaslandığında, kalçalarını geriye doğru hareket ettirdiğinde nasıl hissettiğimi düşündüm... Bu kâbus gibi atmosferdeki tek sıcaklık kıvılcımı, Ava'nın evinde, onu içine sürüklediğim

acımasız peri dünyasından uzakta, güvende olduğu fikriydi. Şu anda muhtemelen karnı sıcak yiyeceklerle dolu, rahat bir yatağa kıvrılmıştı.

Kapının aralığından askerlerin geçişini izledim. Bakışlarım Dearg Due kraliyetinin mührüne takılınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu: Kirli kan kırmızısı üzerine beyaz, dikenli kıvrımlar.

Moria mı? Orla'dan kontrolü o mu almıştı? Ama eğer kontrol ondaysa bu, krallığa yayılan kışın buz gibi soğuşunu açıklamıyordu. Bir kraliçe sadece tahtta oturarak baharı getirebilirdi.

Ben yokken burada ne haltlar dönmüştü?

Askerler köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda bir kez daha dışarı çıktım.

Çığlıkları tekrar duydum: Orla beni çağırıyordu, sesi doğudan cam pencerelere doğru ilerliyordu. Doğu kanadına ulaşana kadar koşmaya başladım ve dışarıdan gelen çığlık sesleri dar pencereleri deldi.

Endişe düşüncelerimi tırmalıyordu.

Burası çok eskiydi, açılabilen pencerelerden çok önce inşa edilmişti, bu yüzden camı kırmak için Fısıltı Kılıcı'nı kullandım. Kemirici soğuğa doğru eğilerek aşağıya uzanan simsiyah kale duvarlarına baktım.

Dehşet ve tiksinti boğazıma bir yumruk gibi çarptı. Zincirler duvarın kenarından aşağıya doğru uzanıyor, karlı zeminin hemen üzerinde sallanan buzdan kafesleri tutuyordu. Buzul rüzgârlarında ağır ağır sallanıyorlardı. Kral Caerleon'un bazı düşmanlarına bunu yaptığını okuduğumu hatırladım.

Toplam on kafes saydım.

Çok aşağılardan Orla'nın sesi rüzgârda süzülüyordu.

Çenemi sıkarak hızlı zihinsel hesaplamalar yaptım. Tahtımı tamir etmeye ve gücümü yeniden kazanmaya çalışabilirdim ya da kalenin içinden koşup aşağıdan kafeslere yaklaşılabildim. Ama kale çok büyüktü. İçeride uzun süre dolamak hapsedilmem ve yeni hükümdarın ellerinde ölmemle sonuçlanabilirdi. Bu durumda, Orla son anlarını bir kafeste donarak geçirecekti.

Diğer seçenek... Diğer seçenek ise Fısıltı Kılıcı'yla zincirlerden aşağı sürünerek inmek ve doğrudan Orla'ya ulaşmaktı. Doğu kanadında asılı duruyorlardı, ki orada ne bir kapı ne de bir taç vardı. Aşağıda devriye gezen asker görmemiştim. Neden kilitli bir kafeste devriye gezsınler ki?

Uzun bir nefes verdim ve nefesim başımın etrafında bir bulut oluşturarak havada dondu. Orla'nın hayatta kalması için en güvenli seçenek doğruca ona gitmemdi. Tam buradan. Hemen şimdi.

Donmuş bir rüzgâr üzerime esti ve elimde kılıcımla paramparça olmuş camların arasından sürünerek geçtim.

Birkaç parça avuç içlerimi ve bacaklarımı yardı ama görmezden geldim. Tıpkı bana doğru esen donmuş rüzgârı görmezden geldiğim gibi.

Kar, yırtık pırtık giysilerimin arasından görünen derimi kamçılıyordu. Kılıcım için bir kılıfını yoktu, bu yüzden onu bir elimde taşıyıp bacaklarımı ve diğer kolumu kullanarak zincirden aşağı süründüm. Buzlu taş duvarlar çıplak ayaklarımı acıtıyordu. Donmuş zincirler parmaklarıma yapışıyordu, bu yüzden sürekli el değiştirdim. Karlı rüzgârlar üzerime savrulurken kendi şatomun kenarından aşağıya indim.

Arkamda bir gümbürtü koptuğunda korkudan mideme sancı girdi. Yavaşça döndüğümde siyah ve kırmızı bir ejderhanın gökyüzünde süzüldüğünü gördüm.

Ejderhanın sırtında kırmızılar içinde bir kadın vardı, bordo saçları kanlı bir bayrak gibi arkasında dalgalanıyordu.

Moria. Ava onun korkunç biri olduğu konusunda beni uyarmıştı... Sadece bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim.

Yaratık bir anda ateş püskürttü, kor rengindeki gökyüzüne doğru, sıcak turuncu bir ateş.

Aklıma yeni bir korkunç düşünce geldi.

Kral Caerleon eski günlerinde şeytani büyülerle uğraşmıştı. Özellikle de düşmanlarını yakmak için Sinach adında siyah ve kırmızı bir ejderha kullanmıştı. Ve işte yine buradaydı. Peri Ülkesi'nin en kötü zorbası Kral Caerleon'un kılık değiştirmiş bir reenkarnasyonu olarak.

Zincirlerden aşağı doğru hızlanarak ilerledim. Sinach her an bu kafes duvarını açabilir, zincirleri eritebilir, beni eritebilir, mahkûmları canlı canlı kavurabilirdi. Kaslarım donmaya başlamıştı ama kendimi fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı hareket etmeye zorladım.

Isırıcı soğukta, donmuş zincirden aşağı inerken parmaklarımdan deri kaybettiğimi düşünüyordum. Artık birkaç kat inmiştim ve aşağıya baktım. Bu mesafeden kafeslere baktığımda, içlerinden birinden çıkan bir kol görebiliyordum. Tanıdığım bir koldu bu, çok ince ve narindi, soluk teni soğuktan maviye dönmüştü.

İçimi bir öfke kapladı.

Orla acı çekiyormuş gibi bir tonda tekrar adımı seslendi. Bu kez ben de ona "Geliyorum Orla" diye bağırdım. Elimde değildi. Onu bu cehennemden çıkarmaya çalıştığımı bilmesine ihtiyacım vardı.

Omzumun üzerinden tekrar baktığımda Moria ve Sinach yaklaşıyordu.

Orla'nın kafesi tırmandığım zincirin hemen sağındaydı ve ona ilk ben ulaşmak istiyordum. En yakın kafesin yirmi metre yukarısına geldiğimde zinciri bıraktım ve atladım. Sertçe yere indim, bunun şoku bacaklarımı titretti. Düşüşümün şiddetiyle kafes sallandı ama kendimi kafesin üstüne sabitledim. Oradan, buz gibi havada bir on metre daha sıçrayarak Orla'nın kafesine ulaştım.

Aşağıya, altımızdaki zemine baktım. Karla aramda sadece on beş metre vardı. “Dayan,” diye bağırdım rüzgâra doğru.

Metal kenarın üzerinden eğilip içeri baktım. Orla bir peplerinin merhametinden bile yoksun, büzülmüş ve donmuş bir halde yatıyordu. Kar kirpiklerine ve saçlarına yapışmıştı.

Dudakları maviye dönmüştü.

“Torin,” dedi, “Moria çıldırdı. Ejderhaları kullanıyor, Modron'u kullanıyor. Hepimizi öldürmeye çalışıyor. Orduyu senin Mab ile çalıştığına ikna etti.”

Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yok gibi görünüyordu.

Kilidi oymak için Fısıltı Kılıcı'nı salladım. Paslı kapı menteşesi gıcırdayarak açıldı. “Dışarı atlayabilir misin?” Rüzgâra karşı bağırdım.

Başını salladı, kafesin girişine doğru kaydı, vücudu şiddetle titriyordu.

“Yaklaşık on beş metre aşağıda, Orla. Karın içine ineceksin ve sonra ormana giden yolu bulmalısın. Elimden geldiğince çabuk sana yardım edeceğim.”

Orla için bu sıçrama diğerlerinden daha zor olacaktı. Yeri göremiyordu. Ama Orla her zaman şikâyet etmeden yapması gerekeni yapardı.

Kendini kafesten attı ve yuvarlanarak sert bir şekilde kara düştü. Birkaç saniye içinde ayağa kalktı ve ormana doğru koşmaya başladı, rüzgâr elbisesini kamçılıyordu.

Aeron'un tok sesini tanıyarak bir sonraki kafese sıçradım.

“Torin,” diye bağırdı, “seni öldürecekler.”

Kafesin kenarından eğildim, donmuş metal, kıyafetlerimin arasından vücuduma batıyordu.

Kılıcım kilidi oydu. Ona seslenerek kız kardeşimin peşinden gitmesini söyledim. Kafesten atladı, bana doğru döndü ve sağımdaki başka bir kafesi işaret etti.

“Shalini,” diye bağırdı.

Ve dehşete kapılarak, Moria'nın bu kafeslerden birine bir insanı hapsettiğini fark ettim, donarak kolayca ölebilecek birini.

Kalbim gümbür gümbür atarak kafesine atladım ve kilidinin metalini kırdım. Kapı inleyerek açıldı ve Aeron çılgınca bağırarak tekrar tekrar onun adını seslendi. Kafesine baktığımda onun açık kapağı doğru yanı sürünerek ilerlediğini gördüm. Pelerininin altındaki vücudu soğuktan kaskatı kesilmişti. Neredeyse kafesten Aeron'un açık kollarına düşecekti. Orla'nın ayak izlerini takip ederek onu bir gelin gibi ormana doğru taşıdı.

Çömeldim, bir sonraki kafese atlamaya hazırdım ama bir şey beni durdurdu. Köşeden, aralarında okçuların da bulunduğu kırmızı giysili bir sıra asker yürüyordu. Karda diz çökerek oklarını bana doğrultmalarını izlerken kalbim bir savaş davulu gibi çarpmaya başladı.

Bu noktada, son zamanlarda çok fazla okla vurulduğum gerçeği dışında çok fazla şeyden emin değildim. Ama bundan tam olarak emindim.

Askerlerden biri ateş emri verdi. Hazırlandım ve okların fırlamasını bekledim.

Beni vuran tek şey yakıcı rüzgâr oldu. Belki de bu cehennem manzarasında, yeni kraliçelerinin onların çıkarlarını düşünmediğini anlamışlardı.

“Beni tanıyorsunuz!” Karlı rüzgâra doğru bağırdım. “Ben sizin kralınızım. Ve ben düşman topraklarında kapana kısılmışken her ne olduysa, hakkımda her ne söyledilerse, gerçekte kim olduğumu bilmelisiniz. Peri Ülkesi’ni korumak, hepinizi güvende tutmak için her zaman elimden geleni yaptım. Bazılarınız yıllarca benimle birlikte hizmet etti. Ve ben kralken hiçbir zaman böyle olmamıştı, değil mi?”

Bakışlarım, tanıdığım mavi saçlı ve bronz tenli bir adama takıldı. “Lonan! Ailen, en küçük kız kardeşinin doğumunu kutlamak için akşam yemeğinde bana katıldı.” Bakışlarımı, ailesi bir sığır çiftliğine sahip olan altın bukleli bir diğerine çevirdim. “Malo, komşunun çitleri senin ailenin tarlalarına uzandığında aranızdaki anlaşmazlığı çözmeye yardım ettim.”

Tepemizdeki Sinach, sırtında Moria ile birlikte alçaldı. Havada bizden belki yüz metre kadar yüksekteydi.

Yaratık demir grisi bulutların altından sel gibi bir alev püskürttü. Askerler omuzlarının üzerinden alev patlamasına baktılar ve üzerlerindeki gerginlik adeta pençelere dönüştü.

Kılıcımı kaldırdım. “Fısıltı Kılıcı hâlâ bende. Eski tanrılar beni hâlâ seçilmiş kralları olarak kutsuyor. Unseelie Kraliçesi Mab beni isteğim dışında krallığına hapsetti ve ben de size dönmek için canımı dişime takarak savaştım.”

Sinach’ın tepesinde Moria’nın tacı acımasız buz parçaları gibi parlıyordu. Fırtınaya doğru kükredi.

Ejderha geri dönerek daha da yaklaştı ve zehirli korku atmosferi havaya yayıldı. Sinach kanatlarını çırpıtı, şimdi askerlerin sadece yirmi adım gerisindeydi. Ağzından çıkan yakıcı bir alev patlaması arkalarındaki karları kavurdu.

Okçulardan biri bir ok fırlattı, ben de kılıcımınla onu engelledim. Ve sonra ikinci bir oku. Askerler ejderhadan korkuyor

ve kraliçelerinin emrettiği şeyi yapıyorlardı, onları nasıl suçlayabilirdim ki? Kimse yanarak ölmek istemiyordu.

Kanım kulaklarımda kükrüyordu.

Dehşet saltanatıyla Moria bu krallığı demir gibi kavramıştı. Ejderha alevlerini serbest bıraktıkça, oklar uçmaya devam etti, ta ki ben artık hepsini engelleyemeyene kadar. Biri karnıma, diğeri pazuma saplandı. Acı içimi parçaladı ve ikinci okun gücü beni kafesten düşürdü.

Karın içine sertçe çarptım, omurgam buzun üzerine düşmenin şiddetiyle sarsıldı. Askerlerim bileklerime ve boğazıma zincirler geçirirken, bana özürler fısıldadılar. Gerçeği bilmediklerini, bildikleri kadarıyla bir iblis âşığı olabileceğimi fısıldadılar ama seslerindeki şüpheyi duyabiliyordum.

Soğuk hep vardı ama bu -Sinach, kafesler, elle tutulur dehşet - gerçek bir kâbustu.

Beni buz gibi karın üzerinde sürükleyerek bir arabaya bindirdiler. Etimi parçalayan oklara bakarak yüzümü buruşturdum.

Araba donmuş toprağın üzerinde zıplayarak hareket ettiğinde, her sarsıntıyı hissettim. Tam olarak umduğum gibi bir karşılama değildi.

Beni nereye götürüyorlardı?

Ava

Ayna parçasına baktım. Son bir saat içinde neredeyse hiç hareket etmemiştim.

Istırap Ormanı'nda öğrendiğim bir şey varsa o da her an kaçmaya hazır olmam gerektiği idi ve bu aciliyet hissi omurgamdan yukarı doğru tırmanıyordu. Ayna parçasıyla birlikte Shalini'nin koltuğuna çöktüm.

İnsan dünyasının kül grisi boşluğuna bakarak bekledim.

Shalini'nin pencere kenarındaki masasının üzerinde, onun yokluğunda yaprakları solmuş ve kahverengileşmiş bir aspidistra bitkisi duruyordu. Kaslarım gerildi. Susuzluğunu, yalnızlığını ve ölümünün yakınlığını hissettim. Başımı eğerek bitkiye yeniden hayat verdim ve üzerime yayılan büyü, tenime vuran ılık güneş ışığı gibi geldi. Bitki altın rengi bir ışıkla parladı ve yaprakları yeniden yeşile döndü.

Ayağa kalktım ve parmak uçlarımla mum dokulu yaprakları okşadım. Bir bitki için çok insani bir seçimdi; evcil, medeni bir seçim.

Ama Shalini'nin de vahşi bir yanı vardı, zaten bu yüzden Peri Ülkesi'ne gelmişti.

Bitkinin yanında, masanın üzerinde yeşil bir kitap duruyordu. Ölü yaprak kırıntılarının altında altın harflerle yazılmış yazıyı okudum: W.B. YEATS.

Kanepeye uzandım ve sayfaları karıştırdım. Bakışlarım bir şiire takıldı ve kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

*“Periler, gelin beni bu sıkıcı dünyadan çıkarın,
Çünkü sizinle rüzgârda yolculuk etmek isterdim.
Dağınık gelgitin tepesinde koşar,
Ve dağların üzerinde bir alev gibi dans ederdim.”*

Kanım kaynıyordu. Dağların üzerinde bir alev gibi dans etmem gerekiyordu.

Biz periler, bir dağ tanrıçasının ateşinde sertleştirildik, yıldızlarla süslü gökyüzünde yarışmak için dövüldük. Uygar olmak için doğmadık.

Kahrolası Cheerios’ları yemek için doğmadık.

Arkadaşlarımin iyi olup olmadığından emin değilken burada daha fazla kalamazdım. Yaşadığım onca şeyden sonra, bir daha asla kimsenin güvenliğini hafife almayacaktım.

Torin bana tahtı parçalandığı sürece hiçbir güce sahip olmayacağını söylemişti. Yani oraya kral olarak mı dönecekti? Yoksa biri onu gasp mı etmişti?

Periler hakkında bildiklerimi -acımasız ve gaddar olduğumuzu- göz önünde bulundurduğumda, ikincisinin gerçekleştiğine dair güçlü bir şüphem vardı.

Şu anda elimde pek bir şey yoktu ama sevdiklerimi güvende tutmak için delice bir sabırsızlık ve yakıcı bir kararlılık vardı.

Çılgınca, Shalini’nin dolabına koştum ve en sıcak tutan kışlık montuyla bir çift diz boyu botunu çıkardım.

Tamamen giyinmiş bir halde aynaya baktım ve bağıarak “Peri Ülkesi!” dedim.

TORİN

Buzdan kelepçeler bileklerimi bağıyor ve demir bir tasma boğazımı sıkıyordu. Vücudumdan akan kana, etimden çıkan oklara baktım. Kan elbiselerimde donmuştu.

Askerlerim beni taş amfiteatrın ortasındaki bir direğe zincirlemişti. Ayaklarımın altındaki zemini kalın buz ve kar kaplamıştı.

Moria ve Modron bir zamanlar duruşmalar sırasında düellolara başkanlık ettiğim yerde duruyordu. Ava’nın bu arenada kazanmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Yüzyıllar gibi geliyordu. Onu düşündükçe keder içimi oyuyor, onu bir daha asla göremeyeceğime dair soğuk bir kayıp hissine kapılıyordum.

Hepsi bu muydu?

Soğuk tenimi kemiriyordu, gölgeler etrafımda daha da kalınlaşıyor ve donmuş ruhlar gibi buzun üzerinde dans ediyor gibiydi. Öldüğümde, sevdiğim insanlardan kopmuş olacaktım.

Sersemlemiş bir halde amfiteatrı taradım, bakışlarım taş koltuklardaki kalabalığın üzerinde dolaştı. Öfke tenime fısıldadı. Bu, yenilmiş bir kralın halka açık infazı olacaktı.

Moria taş platformun üzerinde, saçlarıyla uyumlu koyu bordo bir pelerin ve uzun beyaz eldivenler giymişti. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Modron onun yanındaydı. Kocakarı duman grisi bir pelerin giymişti. Düşüncelerim Mab’ın Ava’ya söylediğı şeye takıldı. *Modron’u öldürürsen her şey biter.*

Buz gibi bir rüzgâr stadyumun üzerinden esiyor, kar fırtınaları taşıyordu. Henüz kimse bana nasıl öleceğimi söylememişti ama bunun donarak ölmekten daha yaratıcı olacağını hayal ediyordum. Hiç şüphesiz Mab'in daha önce yaptığı tehditlerden bazıları da olabilirdi: iç organlarımdan çıkarılması, hadım edilmem ya da buzlu bir ağaca kapatılmam. İnsanlar güzel sanatları yaratmış olabilirdi ama periler öldürme yöntemleri konusunda korkunç derece yaratıcıydılar.

Sıcak kürkler içinde Seelie'ler tribünlere akın etti.

Moria bordo kapüşonunu yukarı çekti. Zarif bir şekilde kürsüden indi ve karla kaplı arenayı geçti. Onu izledim, buzun üzerinde ilerlerken içimde kaynayan bir nefret vardı, rüzgâr pelerinini kamçılıyordu. Büyümü kullanabilseydim bu iş dakikalar içinde biterdi.

Birkaç adım önümde durdu ve kanımı daha da donduran bir gülümsemeye bana baktı.

“Beni dondurarak mı öldüreceksin, Moria?” diye sordum. “Planın bu mu? Herkese kralın artık hiçbir gücü olmadığını göstermek mi?”

Uzun kirpiklerini kırıştırarak göz kırptı. Başlığının altındaki tacı donuk ışıktaki buz gibi parlıyordu.

“Hayır canım, donmayacaksın. Onu tapınağa gömmeden önce kız kardeşime bunu yapmıştın. Donmak senin için fazla iyi. Dehşet içinde, çılgılık atarak ve tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde ölmeni istiyorum. Gerçek bir dehşetin pençesinde ölmeni istiyorum.”

Bana ne yapacağını sormamı, hayatım için yalvarmamı istediğini biliyordum ama bunu yapmayacaktım çünkü işe yaramayacağını biliyordum.

Tribünleri dolduran kalabalığı işaret etti. “Bir iblis âşığına ne yapacağıma tanık olmak için buradalar. Krallığı onları aç

birakacak olanlardan korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi görecekler.”

Öfkeden nefesim kesildi. Bu yüzden krallığın soğumasına izin vermişti. Krallık savaşırken zorbalığı kabul ettirmek çok daha kolaydı. Tek yapması gereken suçu hainlerin üzerine atmaktı.

“Kraliçe olarak ömrün uzun sürmeyecek,” dedim. “İnsanları acı çekmeye zorladığını görecekler. Kendilerine ihtiyaç duydukları baharı verecek yeni bir kraliçe bulacaklar.”

Bana yaklaştı ve şarap rengi dudaklarını yanağıma bastırarak fısıldadı: “Ama Torin, bunların hepsi senin suçun. Bunu iyice anlamalarını sağladım.”

“Bunu neden yapıyorsun Moria?” Ses tonuma şiddet karışmıştı.

Geriye çekildi, gülümsemesi soldu. “Artık bana öyle hitap edemezsin. Majesteleri, demen gerekiyor.”

Pelerininin altından kalçasında bir şey parıldadı ve Fısıltı Kılıcı’nı görünce göğsüm öfkeden alev aldı. O zaten bir zorbaydı ama bu kılıç onu tamamen zıvanadan çıkmış bir canavara dönüştürebilirdi.

“Bunu neden mi yapıyorum?” diye tısladı. “Çünkü sevdiğim tek şeyi elimden aldın. Babam beni düşmanlarımı cezalandırmak üzerine eğitti. Beni Kral Caerleon ve eski krallar gibi güçlü olmam için yetiştirdi.”

“Caerleon güçlü değildi. Paranoyak, kana susamış bir sadistti ve sen de tam olarak onun yolunda ilerliyorsun.”

“Sarayı itibar görürdü.” Omzunun üzerinden arkaya baktı. “Hem artık yeni bir arkadaşım var, Modron. Biliyorsun, yapayalnızdı. Yüzyıllar boyunca yalnızca o ve nehri vardı. Ama artık benimle birlikte.” İsteksiz bir gülümsemeyle bana döndü.

“Nehri kontrol edebildiğini biliyor muydun? Avon’u. İsterse onu yükseltebilir.”

Ah. Beni suda boğmayı planlıyordu. Beklediğimden daha az yaratıcı.

Moria bu kez gülümsediğinde dişlerini çıkardı ve birini yaladı. “Eskiden Dearg Due kan içerdi. Ama bugünlerde bu kaba bir davranış olarak görülüyor, değil mi? Toplumumuz çok yumuşadı.” Kaşları çatıldı. “Ben bu an için yaratılmışım. Bu yıldızlarda yazılı. Bu yüzden çocukken cehennemi yaşadım. Bu yüzden tanrılar beni sevdiğim tek insanı kaybetmenin acısıyla lanetledi. Hepsi bu an içindi. Kader bu Torin. Tüm bunlar beni güçlü kıldı.”

Hayır, tüm bunlar seni delirtti.

Arkasını dönüp bir kez daha merdivenleri tırmandı. Ben zincirlerimi çekiştirirken o, arenanın taşları üzerinde yankılanan bir konuşma yaptı. İblisleri sevdiğime ve kendi krallığımı yok etmek için komplolar kurduğuma dair propaganda dolu bir konuşma. Görünüşe göre, boynuzları olan, yarı hayvan, kötü kalpli bir kadın tarafından baştan çıkarılmışım.

O konuşurken işçiler arenaya giden tünel girişlerini kapatıyordu.

Düşüncelerim Ava’ya geri döndü. Burada ne olursa olsun, en azından o güvendeydi. Bunu bildiğim sürece, yeterince mutlu bir şekilde ölebilirdim. Orla’nın da hayatta kalmak için bir şansı vardı. Aeron ona göz kulak olacaktı. Sevdiğim insanların güvende olduğu umuduyla ölmek... Umabileceğim en iyi şey buydu, değil mi?

Gözlerimi kapadım ve Ava’nın sıcak bir yatakta mışıl mışıl uyuduğunu düşündüm. İstirap Ormanı’nda yanımda uyuduğunda hafif hafif horlardı. Göğsünün inip kalktığını hayal edebiliyordum. Bu görüntü kalbimi sızlatıyordu.

Büyük bir taşın çatlama sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve etrafımdaki taşlardan soğuk gayzerler fışkırıp nehir suları arenayı doldururken derin bir nefes aldım. Etrafımda dereler patladı. Amfiteatrın her yerinden akan bulanık su ayaklarımı dondurdu.

Modron yüzünde tuhaf, kendinden geçmiş bir ifadeyle ilahi söylüyordu. Vücudundan kara büyüler kıvrılarak kömür rengi gökyüzüne yükseldi.

Soğuk su, ayak parmaklarım tamamen uyuşana kadar derimi kemirdi. Tepemizde ejderha, fırtınalı gökyüzünün altında süzülüyordu ve kalabalığın içinden korku mırıltıları yükseliyordu.

Moria'nın sesi havayı deldi. "Sinach bu hainin idam edilmesine yardım edecek. Ancak iblis âşık öldüğünde, ihaneti yeryüzünden silindiğinde, bahar topraklarımıza geri dönecek."

Ejderha onun yanındaki taş kürsüye indiğinde içimin daraldığını hissettim. Soğuk beni korkutmuyordu, hayır, ama ateş tamamen başka bir konuydu. Donan bedenim düşüncelerimi yavaşlatmaya başlamıştı, sanki beynim bile buzla kaplanmıştı. Zihnim durgunlaşmıştı ve neler olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Eğer Sinach'ı kullanmayı planlıyorsa nehir suyunun ne anlamı vardı?

Su artık belime kadar gelmişti. Üst yarımı yakmak mı istiyordu?

Keskin bir emir verdiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

Taş platformun üzerinde Sinach şaha kalktı ve suya bir alev akımı saldı. Arenadaki koltuklar çığlıklarla patladı. Kimse bunu görmek istemiyordu.

Yavaşça, donmuş beynimin sisi içinde parçaları bir araya getirdim. Beni boğmayacaktı.

Beni canlı canlı kaynatacaktı.

Ava

Ayna beni kalenin doğusuna bıraktı ve hemen üç şeyin farkına vardım: Bir, büyülu parça benimle gelmemişti; iki, Shalini'nin paltosunu giymek şimdiye kadar verdiğim en iyi kararlardan biriydi çünkü burada hava eksi yirmi derece olmalıydı ve üç, burası tam bir cehenneme dönmüştü.

Bu da Torin'in aslında sihrini geri kazanmadığını gösteriyordu.

Dehşet içime fısıldadı. Kalenin doğu tarafında, duvarlardan sarkan kafeslerin içinde tutsaklar vardı. Kafeslerin birkaçı açıktı ama çoğunda donmuş ve yarı ölü insanlar vardı. Boğazımda safra birikti. Eğer Torin'in tahtı sağlam olsaydı -eğer büyüsu ona geri dönmüş olsaydı- buna asla izin vermezdi.

Umutsuzca kafesleri taradım, Shalini'yi arıyordum. Ondan hiçbir iz yoktu. Bu iyi haber sayılırdı.

Kafeslerden birinde bir kadın parmaklıklara doğru sürünüyordu. Siyah saçları ve sivri kulakları karla kaplanmıştı. "Bana yardım edin," diye mırıldandı. "Krala sadık olduğumuz için buradayız. Lütfen bana yardım edin."

"Burayı şimdi kim yönetiyor?"

“Moria. Kralı aldı. Onu amfiteatra götürdü.” Histeri sesini çatallaştırmıştı. “Yardım edin, lütfen.”

Dehşet mideme vurdu. “Amfiteatra mı? Neden?”

“Bilmiyorum!” diye haykırdı. “Beni serbest bırakırsanız daha net düşünebilirim.”

Keskin, buz gibi bir nefes aldım ve düşüncelerimin ikiye bölündüğünü hissettim. Ya şimdi amfiteatra koşacaktım ya da tahtını onarmaya çalışacaktım. Eğer ona bir Seelie kralının hayranlık uyandıran gücünü geri verirsem, belki kendini kurtarabilirdi.

Shalini’nin başlığını boynuzlarımın üzerinde tutarak karda geri adım attım.

Soluma baktığımda, uzakta yürüyen iki asker gördüm. Bordo üniformaları onlara beyaz manzaranın önündeyken kan damlaları görüntüsü veriyordu.

Bu Moria’nın en sevdiği renk değil miydi?

Uzaktan, bir ölüm perisinin kederli feryadının havada döndüğünü duydum. Bu, Cleena olabilirdi.

Omurgamda bir ürperiti hissettim. Birisi ölmek üzereydi.

Kafeslere bir kez daha baktım ve donmuş topraktan yaşamı çağırdım. Burada bir şeylerin büyümesini sağlamak, Itırıp Ormanı’nda olduğundan çok daha zordu. Peri Ülkesi’nde kalın bir buz tabakası toprağı kaplamış, yaşayan dünyayı kışın altında hapsetmişti. Zihnimin boşluklarında, toprağın altındaki bitkilerle bağlantı kurdum ve onların buzdan kurtulmak için verdikleri mücadeleyi hissettim.

Gözlerimi kapattım ve Itırıp Ormanı’ndaki dağın tepesinde dans eden kül tanrıçasının alevlerini ve Unseelie Krallığının baştan çıkarıcı sıcaklığını düşündüm. Torin’in kül tanrıçasının terk edilmiş tapınağında beni derinden öptüğünü düşündüm. *Aşk bir demirci ocağıdır.*

Dişlerimi sıkı, parmaklarım yumruk haline geldi. Sarmaşıklar buzu dövüyor, kurtulmak için mücadele ediyorlardı.

Gözlerimi açtım. Bitkiler kış toprağından fıskırdı, yukarı doğru savruldu ve kafes kapılarının etrafına dolandı.

Bileğimin bir hareketiyle sarmaşıklar paslı demir kapıları açtılar. Kurbanlardan biri için Shalini'nin sıcak paltosunu karın üzerine bıraktım ve kanatlarımı serbest bıraktım. Kanatlarım sırtımdan fırlayarak Shalini'nin gömleğini yırttı ve havaya yükseldim. Askerler kafeslerin açılma sesini duyup koşarak geldiler.

Kalenin kuzey tarafına doğru süzıldüm, açık kapıdan geçip yüksek tavanların altından uçtum.

Arkamda bağırışlar çınliyordu ama hızlı hareket ediyordum ve taht odası ön kapıdan çok uzakta değildi. Arkamda birkaç okçu oklarını saldı ama zararsız bir şekilde yanımdan uçup gittiler.

Kanatlarım küflü kale havasını dövdü ve taht odasına doğru süzıldüm. Taşların üzerinde buz ve kırağı parıldıyordu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Siyah kürkler giymiş beş asker tahtları koruyordu, kılıçları kalçalarında idi ama tıpkı İstırap Sarayı'nda olduğu gibi zemindeki çatlakların arasında küçük otlar büyümüşü. Askerler bana doğru koşarken kalın, dikenli sarmaşıkları çağdırdım. Sarmaşıklar muhafızların etrafından dolandı ve düşen kılıçlarının metali yerde çınladı.

Bitkilerden oluşan iplerle hapsoldüklerinde destek çağırmak için bağıldılar. Arkamdan gelen bir ok hızla yanımdan geçti, rahatsızlık verecek kadar yakındı.

Arkamı döndüm. Kapının yanındaki küçük otlara yaklaşıarak onları çağdırdım, onları büyüttüm ve yükselttim, ta ki beni yaklaşan oklardan koruyacak bir bariyer oluşturmak için bir araya gelinceye kadar.

Kalbim küt küt atarken yere düşen askerlerin üzerinden uçtum ve Torin'in tahtının arkasına indim. Kış güneşi vitray pencerelerden içeri süzülüyor, parçalanmış tahtı altın sarısı ve mavinin koyu tonlarına boyuyordu

Parmak uçlarımı soğuk taşların üzerinde gezdirirken, parçalanmış tahtın bir araya geldiğini hayal ettim. Sıcak büyü bedenimin üzerinde süzülerek tenimi öptü.

Yavaşça, parçaların arasında kökler büyüdü, onları çekip birbirine bağladı. Büyü omurgamda uğuldayıp vızıldadı, kalbimi hızlandırdı ve bedenimi ısıldattı. Taht parça parça bir araya geldi, kökler sıkılaştı, Mab'ın kalesi gibi yarı taş, yarı kök olana kadar taşların içine gömüldü. Bir Unseelie tahtı gibi...

Çatlaklar arasında yosunlar büyüdü ve sonunda hafifçe şekilsiz ama sağlam, yaşayan bir taht ortaya çıktı.

Bitki kalkanımın diğer tarafında askerler bariyere saldırıyordu.

Döndüm, kanatlarım beni havaya kaldırdı. Vitrayları tekmeleyerek geçtim ve kış soğuğuna çıktım. Camlar renkli ışık parçaları halinde etrafımda paramparça oldu.

Dışarı çıkarken donmuş bir rüzgâr beni savurdu. Rüzgârla birlikte çığlık sesleri duydum. Gürültüye kulak verdim, sinir uçlarım adrenalinle alevlendi.

Moria hangi dehşete hayat veriyordu?

Torin

Ejderhanın ateşi suyun üzerine püskürdü. İlk başta sıcak bir banyo gibi geldi, soğuktan kurtulmuştum. Ayak parmaklarımda buzlar eridi ve kaslarım gevşedi. Sonra, Ava'nın hoşlandığı türden cezalandırıcı bir banyoya dönüştü. Su, volkanik bir göldeymişim gibi hissettirene kadar ısındı. Modron'un büyüyle omuzlarıma kadar ulaştı, buhar sarmalları kalın bir sisle etrafımda dönüyordu.

Yüzümü buruşturdum, daha fazla ısıya hazırlandım. Ama tam derimi kalıcı olarak haşlayacağını düşündüğüm anda, buz gibi bir güç içime işledi. Buz büyüm damarlarımda dalgalandı ve kanıma güç pompalandı. Düşüncelerim vahşi bir coşkuyla yüzüyordu.

Tahtım kırıldığında, sihrimi kaybetmek duyularımdan birini kaybetmek gibi hissettirmişti. Şimdi, her zamankinden daha keskin bir odaklanma ile bana geri dönüyordu. Gücü neredeyse eziciydi, kemiklerime kadar titreşiyordu. Vücudumdan dökülen soğuk büyü, buharlaşan nehir suyunu soğutuyordu.

Tanrılar beni kutsamış mıydı?

Bileklerimi bağlayan zincirleri kopararak ellerimi suyun altında sakladım. Moria özgür olduğumu fark ettiği an Sinach'la üzerimde dönecek ve beni ateşe verecekti.

Sis etrafımda dalgalanıyordu. Su boynuma ulaştığında, beni direğe bağlayan tasmayı kopardım.

Bulanık yüzeyin altına daldım ve bedenimden buz gibi akıntılar gönderdim. Çamurlu nehir suyunun kıvrımlı akıntılarında yüzdüm; bazı akıntılar sıcaklıkla kabarıırken, diğerleri büyümle soğudu. Ama buz ve ejderha ateşi birbirine karıştığından, sıcaklık katlanılabilir düzeydeydi.

Kürsüye yaklaştığımda, sudan yükseldim ve buzla patladım. Buzul öfkesi vücudumdan aktı. Burası benim krallığımdı ve onu bu canavarlardan, ona tecavüz eden kâbus gibi gölgelerden koruyacaktım.

Sinach kükreyerek üzerime ateş püskürdü ama ben onu buzla engelledim. Göğsümden acımasız bir kırağı akımı fışkırdı ve ejderhanın alevlerini söndürdü. Buz yaratığın pullarının üzerinde dalgalandı ve yaratık geri çekildi.

Moria yaratığın sırtına atladı ve Sinach göklere doğru havalandı, bordo-siyah pulları buzla parlıyordu. Kürsüye tırmanırken Modron'u aradım. Yaşlı kocakarı çoktan ortadan kaybolmuştu. Tribünlerdeki seyirciler koşuşturuyor, çıkışı arıyorlardı.

Fısıltı Kılıcı kafatasımın içinde yankılanıyordu. Elimi kabzasına götürmem gerekiyordu.

Sinach'ı takip ederek amfiteatrın dış merdivenlerinden aşağı koştum. Karda yalınayak koşuyordum ama soğuk artık bana dokunmuyordu.

Yırtık pırtık beyaz giysilerimle rüzgârın içinde koştum. Solumda karanlık, çıplak ağaçlar karlı tarlaları kaplıyordu, kale beyaz açıklıkta küçük bir gölge gibiydi.

Kollarımı sıktım, bacaklarım koşmaktan yanıyordu. Ben depar atarken kar etrafımda uçuşuyordu. Hızlı koşabiliyordum ama Sinach'a yetişecek kadar hızlı değildim.

Bana gücümü geri veren ne olmuştu?

Belki de Aeron birşeyler yapmıştı.

Bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü Moria, Sinach'la birlikte geri dönüyordu, ejderhanın buzlu pulları donuk kış gökyüzünün altında parlıyordu. Kral Caerleon gibi o da beni yakarak öldürmeye çalışacaktı.

Ama artık beni öldürmek o kadar kolay olmayacaktı.

Sinach yaklaştı, dünyayı tüketen bir ateşle kavuruyordu. Alevleri söndüren soğuk bir hava bulutuyla karşılık verdim. Sinach'ın karanlık kanatları havayı dövdü ve kükremek için ağzını açtı, dişleri donuk kış güneşinde parlıyordu.

Ejderhanın ağzından çıkan bir başka alev patlaması havayı yaktı ama büyüm omurgamdan yukarı doğru çatırdadı ve göğsümden fışkırdı. Buz ejderhanın pulları boyunca ilerleyerek onları beyaz ve sırlı hale getirdi. Sinach'ın hareketleri sarıldı ve düzensizleşti.

Moria ejderhasını benden uzaklaştırarak kaleye geri döndü. Onu yine yürüyerek takip ettim, ayaklarım karda güm-bürdüyordu.

Kaleye doğru koşarken pervane gibi siyah kanatları olan bir figür gördüm.

Ava, aşkım, burada ne işin var?

Ava

Aşağıdaki dünya, sadece sağımdaki çıplak ağaçlar tarafından kesintiye uğratılan beyaz bir deniz gibiydi. Koyu renkli, dikenli dallardan aşağıya buz sarkıtları uzanıyordu.

Uçarken aklım Cala'nın söylediklerine takıldı.

Kraliçenin onayı olmadan burada hiçbir şey olmaz.

Eğer bu doğruysa, nasıl kaçabilmişim?

Kraliçe bana ne istediğini açıkça söylemişti, değil mi?

Yapbozun parçaları yavaş yavaş zihnimde bir araya gelmeye başlıyordu.

Istırap Sarayı'nda olan her şey onun kontrolü altındaydı. Hapsedilme, düello, korkunç bir ölüm tehdidiyle birbirimizden uzak kalmamıza dair kurallar, beni kuleden atmak için verdiği birçok söz...

Orada olan her şey, kraliçenin istediğini elde edip edemeyeceğini keşfetmeyi amaçlayan birer sınamaydı.

Uzaklardan gelen çığlık sesleri tüylerimi diken diken ederek düşüncelerimi böldü. Buranın her santimi, her kayası, her karlı yamacı, her bir keskin buzdan bıçağı tehditkâr bir vahşet yayıyordu. Buraya turnuva için ilk geldiğimde Peri Ülkesi gö-

züme uğursuz görünmüştü. Ya şimdi? Soğuk, kayalık toprak adeta şiddet soluyordu.

Kükürt ve kül kokusu rüzgârda süzülüyordu. Ve amfiteat-rın olduğu yönde, korkunç bir yaratık gökyüzünde süzülüyordu. Sinir uçlarımda buz gibi bir ürperti dans etti.

Çelik gibi bulutların altında bir ejderha süzülüyor, kış gö-ğünün yamacında kanat çırpıyordu. Sırtına kıpkırmızı giyin-miş bir figür tünemişti, mürekkep ve kemik renkleri üzerinde acı tatlı bir it üzümü lekesi.

Midem bulandı. Bitki büyülerim harika olsa da gerçek bir cehennem ateşine karşı en iyi savunma sayılmazlardı. Ve ka-lın buz tabakaları toprağın üzerinde bir mezar gibi dururken bitki örtüsünü ortaya çıkarmak için durmam ve konsantre ol-mam gerekiyordu.

İskelet görünümlü ağaç örtüsüne doğru uçtum. Ben dö-nerken ejderha yaklaştı ve açıkta kalan tenimi ve kanatlarımı yakan bir ısı rüzgârı patlamasıyla havayı kavurdu.

Ağaçlara doğru savrulurken içimi bir panik dalgası kapladı, hız için kanatlarımı açarken kontrolü feda ettim. Kanatlarım ve uzuv-larım birbirine dolanarak yere düştüm ve karın içine yuvarlandım. Kanat kemiklerime saplanan acıyla inledim. Ama yaralarımı sara-cak zamanım yoktu çünkü ejderha bana doğru hızla geliyordu.

Korku, düşüncelerimi şimşek gibi ateşledi.

Bir ormanın kenarında yatıyordum; çıplak, siyah ağaçlar beyaz topraktan boynuz gibi uzanıyordu. Bu benim ordumdu; ağaçlar, askerlerimdi. Ejderha yaklaşıp yeni bir ateş püskürt-meye hazırlanırken sivri dallar ejderhaya uzanan eller gibi üzerime doğru savruldu. Dallar yer değiştirdikçe buz sarkıtları karın içine düştü ve ağaç dalları ejderhanın boğazına dolandı.

Canavar buzlu zemine çakıldı, çarpmanın gücü yeryüzü-nü sarstı. Parıldayan bir kar bulutu ejderhanın etrafını sararak onu buzla kapladı. Vücudum toz gibi karla kaplandı.

Kanım, avını yere seren bir avcının yırtıcı heyecanıyla kükredi ve ağaçlar ejderhanın etrafında bir kafes oluşturdu.

Kar bulutları arasında Moria'nın izini kaybetmiştim.

Ayağa kalktım, zedelenen kanatlarımın acısıyla irkildim. Kış tenimi yakıyordu.

Ejderha şimdi benden sadece elli adım uzaktaydı. Yaratık benden uzağa bakıyordu ama aramıza yeterince mesafe koymazsam canavar dönüp beni alevlerle tutuşturabilirdi.

Kanatlarımı bir, iki kez esnettim. Planım ejderhadan kaçmak için ağaçlara yakın uçmaktı ama yaralı kanatlarımla bunu yapabileceğimden emin değildim.

Kanatlarım havaya her çarptığında, sol kanadımdan keskin bir acı fişkınyordu. Kar yüzümü kamçılıyordu ve dişlerimi sıkarak daha yükseğe, daha hızlı uçmaya çalışıyordum. Yerden birkaç metre yükselmeyi başardım ama kanatlarımdan biri ağırlaşmıştı ve uçuşum düzensiz ve dolambaçlıydı. Umutsuzca Torin'e ulaşmak istiyordum. Ona gücünü geri vermiş miydim? Öyle umuyordum. Peki ya Moria onu çoktan öldürdüyse? Ne de olsa işini yeni bitirmiş gibi amfiteatrden uçarak uzaklaşıyordu.

Zihnimde karanlık, çılgınca düşüncelerden oluşan bir fırtına koptu. Onu kesinlikle tekrar kaybedemezdim.

Havalanmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor, gözlerim yaşarıyordu; ta ki bakışlarım mücadeleye katılan başka bir figüre takılana kadar. Uzakta, kar kıvrımlarının arasından, kanla kaplı beyaz paçavralar giymiş birini gördüm. Torin'in karda yalınayak koştuğunu, ucsuz bucaksız beyaz manzaraya karşı küçücük bir figür olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunun verdiği rahatlama yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının süzülmesine yol açtı.

Ama yavaş ve düzensiz uçuşumu ona yöneltemeden, bir el bileğimi sıkıca kavradı ve Moria beni havadan çekip aldı.

Sertçe sırtımın üzerine düştüm ve kanatlarımın kemiklerinden geçen dayanılmaz bir acıyla irkildim. Korku boğazıma kadar tırmandı. Artık gerçekten ondan uçarak uzaklaşamayacaktım.

Gözleri bana kilitlendiğinde, dişlerini gösterdi. Çılgınca dirseklerimin üzerinde yükselmeye çalıştım ama saniyeler içinde vampir dişleri boğazımı yırtmaya başladı.

Vücuduma yayılan yakıcı toksin, kaslarımın kilitlenmesine neden olurken içimi bir korku kapladı. Beni içten içe kemiren bir yangın gibiydi.

Bakışlarımı üzerimizdeki karanlık ağaçlara çevirdim. Dallardan birini çağırdım. Havaya doğru uzandı, sivri bir işaret parmağı gibi Moria'nın beline dolandı ve onu benden çekip aldı. Zehir kanıma karışırken elim boğazıma gitti.

Moria hırladı, dallara karşı mücadele ediyordu. Etrafına dolanan dallarla boğuşurken kanım vücudundan beyaz karlara damladı. "İblis!"

Sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştım. Boynumdaki yaradan kırmızı damlacıklar kara düşüyordu ve uzun süre ayakta duracak gücüm olduğundan emin değildim.

"Benim işim bu!" diye bağırdı Moria. "Krallığımı iblislerden korumak. İnsanlar benim gibi bir kadının bunu yapamayacağını mı düşünüyor? Onlara bunu yapabileceğimi göstermek benim işim. Sinach'ım! Hainleri ateşe ver."

Göğsüm sıkıştı.

Ejderhanın parlayan kırmızı bakışları Torin'in üzerindeydi.

Adını haykırdım ve tekrar uçmaya çalıştım. Kanadımdan acı fışkırdı ve kan kaybından başım dönerek karın üzerine düştüm.

Ejderhanın ateşi havayı kavuruyordu, olduğum yerden hissedebileceğim yakıcı bir sıcaklıktı bu, ama Torin bu patlamaya donmuş araziye yırtan buz gibi bir fırtınayla karşılık

verdi. Büyüsü tenimi yaktı. Dişlerim gıcırdadı ve ellerimi kara bastırdım, kusursuz beyaza karşı iki kırmızı el izi. Parçalanan boğazımdan kan aktı.

Moria dallardan kurtuldu, Modron için çığlık atıyordu, sesi histeriden yırtılmıştı. Sert rüzgâra doğru eğilerek pelerini sıkıca çekti ve Torin'e doğru yöneldi.

Onunla savaşmam gerekiyordu -Torin aynı anda iki canavarla savaşamazdı- ama ayakta zor duruyordum. Başım dönerek, sendeleyerek tekrar ayağa kalktım.

Yine de büyümün gücüne güvenmeliydim. Kendimi iyileştirme gücüm vardı. Morgant bana böyle söylemişti.

Harap olmuş boğazıma dokundum ve gözlerimi kapattım, şifacı ve kemik kırıcı ağabeyimin olağanüstü güzel yüzünü hayal ettim. Belki başkalarını onun gibi iyileştiremezdim ama kendimi iyileştirebilmeliydim. Görüşüm bulanıklaştı.

Kan ve kar bulaşmış avucuma baktım ve Morgant'ın sırtındaki büyüsünü hayal ettim. Kürek kemiklerimdeki enfeksiyonu çıkardığında, derimden aşağıya ılık su damlıyormuş gibi hissetmiştim. O hissi hatırladığımda, büyü derimin üzerinde gezinmeye başladı. Yavaşça kaslarıma güç geldi ve boğazımdaki deri kapandı.

Zihnimin gözünde, doğduğum yerdeki budaklı mavi ağacı gördüm; dalları kalenin ağırlığıyla yüklüydü.

Hepsi bir testti. Mab düşmanlarımı öldürebilecek kadar güçlü olduğumdan emin olmak istemişti. Aşk bir demirci ocağıydı, çok acı vericiydi ama yine de bizi daha güçlü kılıyordu.

Onun için yanıyorum.

Boynumdaki kesik iyileşirken ve çatlayan kanadımdaki acı azalırken kanımdan güç akıyordu. Kar fırtınasında Torin'i aradım ve bir an için kalbim göğsümde hareketsiz kaldı. Moria onun üzerine atlamış, dişlerini boğazına geçirmişti.

Ava

Ejderha karanlık dalların arasında sıkışmış bir halde böğürdü. Kükremesini, boğazına dolanan ve çenelelerini birbirine kenetleyen bir başka ağaç ve sarmaşık sarmalıyla kısa kestim.

Kanatlarım havayı dövüyordu. Hâlâ ağrıyorlardı ve kemiklerimde çatlaklar vardı ama kendimi uçmaya zorlayabileceğim kadar iyileşmişlerdi. Onları arkamda katladım, fırtınanın içinden süzölmek için açtım. Kış rüzgârı beni sürükledi ve dondurucu hava her nefeste ciğerlerimi yaktı.

Adrenalinim yükselirken Moria'nın arkasına indim.

Torin'in kanı kanı lekelerken Moria'yı saçlarından tutup çektim. Bana doğru döndü, kanlı dişlerini gösterirken tüm vücudu kanla parlıyordu. Bir Karanlık Cromm kraliçesinin gücüyle yumruğumu sertçe boğazına indirdim. Geriye doğru, karların üzerine düştü. Torin oturmaya çalıştı ama boğazından kan akıyordu.

Moria'yı sarması için donmuş topraktan bir sarmaşık çağtırmaya çalıştım ama bitkiler buzun altında sıkışıp kalmıştı. Moria boğazını sıkıyordu, nefes almak için çırpınırken gözlelerini kocaman açmıştı.

"Torin," diye bağırdım dişlerimi sıkarak, "buz!"

Gözleri anlayışla parladı. Soluk mavi büyü manzaranın üzerinde süzüldü ve yer gümbürdemeye başladı. Torin kanyan boğazını tutarak buzu kırdı ve toprakta açtığı büyük yarıktan, bir metre aşağıdaki ölü otlar belirdi.

Moria boğazını tutarak yarığın içine ve donmuş çimlerin üzerine yuvarlandı. Buzun kenarına geldim ve ona baktım. Hâlâ nefes almak için çırıpınıyordu.

“İblis,” diye mırıldandı.

Düşüncelerim sessizleşti; zihnim perili, sessiz bir gece yarısına dönüştü, ta ki tek bir akkor düşünce karanlığı aydınlatana kadar: *Kraliçeyi öldür.*

Moria kendini uçurumdan çıkarmaya çalıştı, Fısıltı Kılıcı kalçasında parlıyordu. Kadim bir güç bedenimin üzerinde süzülürken zaman yavaşlıyor gibiydi, orman ve taze ot kokan bir güç. Bedenim yaşamla titreşti ve tenim uğuldadı. Göğsüm altın bir ışıkla dolduğunda sırtımı dikleştirdim ve büyümü kraliçeye doğru fırlattım.

Çimlerin arasından dikenli bir sarmaşık fırladı ve onu kamburgalarından delip geçti. Yaptığım işe bakarak uzun, titrek bir nefes verdim.

Moria’nın bedeni vadinin üzerinde havada asılı duruyordu, kanı buz gibi çimlerin üzerine damlıyordu.

Gölgeler içimde fısıldadı. Mab canavarları öldürebilecek kadar güçlenmeden beni serbest bırakmak istememişti. Peki ya şimdi?

Bir canavara dönüşmüştüm.

Döndüm, Torin’in yırtılmış boğazını görünce nabzım hızlandı. Bir anlığına karın içinde doğrulabilmişti ama kan kaybediyordu. Yere yığıldı, ben de yanına diz çöktüm ve akan kanı durdurmak için elimi boğazına kenetledim.

Torin benim için kalbine bir kılıç indirmişti ve onun dokunuşuyla donmayı göze alabilirdim.

“Torin!” diye bağırdım, boğazını tutarak. “Ondan kurtuldun. Moria öldü. Kendini iyileştirmek için büyüünü kullan.”

Bir an için bakışlarımla buluştu ve aramızdan elektrik geçti. Soğuk gücü üzerimde gezindi ama beni dondurmadı. Elimi boğazında tuttum, büyüünün serin tınısının tenimde titreştiğini hissettim.

Kendini iyileştirirken, Torin birbirimize dokunduğumuz farkına vararak yüzünü düşürdü. Elimi kendi eliyle değiştirdi. “Bana dokundun. Ava,” dedi sertçe, “burada olmamalıydın bile. Sana gelmemeni söylemiştim.”

Sertçe yutkundum. “Lanet kalktı Torin.”

Bana dik dik baktı. “Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Çünkü Kraliçe Mab bana ne istediğini söyledi. Her şeyi bir araya getirmem biraz zaman aldı ama şimdi hepsini anlıyorum.”

Yeryüzü yeniden sarsıldı ve gölgeler etrafımızda uzayıp kalınlaştı. Üstümüzde, demir grisi gökyüzü fırtına bulutlarıyla çalkalanarak kaynıyor ve kıvranıyordu.

Ufukta bir gümbürtü koptu ve beyaz kar bulutlarının arasından karanlık bir figür yaklaştı, ağarmış kemik rengindeki manzaraya karşı bir gölge. Pelerini sırk gibi bedeninin etrafını kara bir duman gibi sarmış, başlığı yüzünü gizlemişti. Ağaçlara yaklaşarak ormanın içinde kayboldu ama onun kötücül gücünü olduğum yerden hissedebiliyordum.

Modron peşimizdeydi. “Ne olacağını sanıyordunuz?” diye haykırdı. Sesi uyumsuz ve katmanlıydı, aynı anda çığlık atarak acı çeken onlarca insan gibiydi. “Seelie beni sürgüne gönderdiğinde ne yapacağımı sanıyordunuz? Kral Finvarra gerçeklerden bıktığında? Sessizce gideceğimi mi sandınız?”

Torin ayağa kalktı. Boğazı artık iyileşmişti, yarasından geriye kalan tek şey koyu kırmızı bir çizgiydi. Karların üzerinde sendeleyerek Moria'nın cesedine doğru yürüdü ve kılıcını aldı. Fısıltılar havada yankılanıyordu, ölülerin korusu gibi unutulmaz bir sestti.

Torin kılıcının kabzasını kavradı. Modron ile aramızda bir yarık vardı ve tam orada karşı karşıyaydık.

Bir yanardağ patlaması gibi, yerin altından gelen derin bir gümbürtü sesiyle omurgamdan endişe tırmandı.

“Buradan çıkmalısın,” diye seslendi Torin. “Uç.”

“Hayır. Ama neler olduğunu görmeye gidiyorum.”

Yaralı kanatlarım karlı havayı dövdü ve daha iyi görebilmek için gökyüzüne yükseldim. Kendimi ağaçların üzerinde daha yükseğe taşırken korku göğsüme yayıldı.

Doğudan, Avon Nehri'nin aktığı yerden bir tsunami üzerimize doğru geliyor, karların üzerinden kükreyerek ormanı yutuyordu. Dalga yetmiş ya da seksen fit yüksekliğindeydi, yoluna çıkan herkesi öldürecek bulanık bir su kulesiydi.

Nefes alamıyordum. O korkunç dalga hepimizi boğacaktı. Köyleri silip süpürecek, kaleyi sular altında bırakacaktı. Krallıktaki her evi ve çiftliği alıp götürecekti.

Onu nasıl durduracağımı bulmaya çalışırken zihnim panikle elektriklenerek titredi.

“Tsunami geliyor Torin!” diye bağırdım. “Daha büyük bir yarığa ihtiyacımız var. Kalenin, şehrin etrafını çevir. Şehir duvarlarına ihtiyacımız var.”

Hiç sorgulamadan harekete geçti ve buz büyük bir çatırtıyla yarıldı, sanki büyük bir tanrı şehrin ve köylerin etrafında bir yay çiziyormuş gibiydi.

Yanımdaki çimlerin üzerine düştüm. “Bir milden daha az uzaklıkta. Birlikte çalışırsak, sanırım daha hızlı bir duvar inşa edebiliriz.”

Beyaz manzarayı taradım ama artık Modron’u göremiyordum. Yine de büyüsünün toprağın üzerinde aktığını hissedebiliyordum.

Botlarımı kara bastırdım ve toprakla olan bağlantımı hissettim. Baharın kalp atışları ayaklarımın çok altında atıyordu. Işık bedenimin üzerinde parlıyor, soluk altın rengi uzuvlarımdan ve parmak uçlarımdan dökülerek etrafımdaki dünyayı ısıtıyordu.

Vücudum güçle titreşti, soğuk yüzeyin altında çatırdayan eriyik bir ısıyla doluydu. Çimenler, bitkiler ve kökler topraktan fışkırdı, birbirlerine örülerek göklere doğru fırladılar.

Duvarım büyüdüğü, Torin üzerine hızla buz göndererek onu kaya gibi sağlamlaştırdı. Birkaç metre kalınlığında, fırtınalı gökyüzüne yükselen bir buz ve bahar bariyeriydi.

Ben kül tanrıçasının dağlarında dövülmüş Kara Cromm vârisiyim ve sevdiklerimi koruyacağım.

Zihnim, karanlık kayaların üzerinde dans eden alevler gibi kadim bir güçle patladı, gece gökyüzü ateşle kızıla boyandı. Güç bedenimde gürlerken topraktan kilometrelerce kıvrılan sarmaşıklar ve dikenler fışkırdı. Artık Ava değildim. Kül tanrıçası, damarlarımdaydı.

Şehrin etrafında bir yaşam çemberi yükseldi ve Torin’in buzu bitkilerin üzerinde sırlanarak çatlakları doldurdu. Seelie ve Unseelie’nin büyüsü eski günlerde olduğu gibi iç içe geçmişti. Bitkiler Peri Ülkesi’ni çevrelerken Mab’ın görüntüsü zihnimde titreşip duruyordu. Torin’e birbirimize ait olduğumuzu söylemiştim ve işte kanıtı buradaydı.

Bahar içimi sardı, bir sıcaklık akımı hissettim.

İşimizi bitirdiğimizde vücudum titredi, gücüm tükendi. Midem bulanıyor, titrememek için kendimi zor tutuyordum.

Torin döndü, karlı ufku taradı. “Modron.” Adını bir küfür gibi tükürmüştü.

Bakışlarım yukarı kaydı ve onun karlı ormanının içinden çıktığını gördüm. Rüzgârdaki duman gibi uzaklaşmaya çalışıyordu. Torin peşine takıldı.

O sırada tsunami duvarlara çarptı ve karlı zeminde beni ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüren bir şok yarattı.

Döndüm, buz duvarların bazılarında büyük çatlaklar oluşmaya başladığında kalbim çılgına döndü. İçimin derinliklerine ulaşarak daha fazla büyü çağırdım, delikleri ve çatlakları yosun ve köklerle doldurdum.

Su, duvarlara çarparak gürledi ve onları titretti.

Döndüğümde Torin’in, Modron’un on adım önünde başka bir yarık açtığını gördüm.

Söylemesine gerek yoktu. Artık birbirimizin ritmini biliyorduk ve ben de ne yapacağımı biliyordum. Büyümün son buharlı tıslamasıyla, Modron’u hapseden bir çalı duvarı çağırdım.

Yolu kesilince tökezledi ve dönüp bize baktı. “Tek yaptığım doğruyu söylemekti,” diye bağırdı, sesi karda yankılanıyordu “Ama Seelie’ler yalanlarla yaşamayı tercih ediyor. Öyle değil mi?”

Torin’in kılıcının fısıltıları lanetli bir senfoniyle havada yankılandı. Kılıcını Modron’un boynuna sapladı ve koyu gri pelerin boş bir şekilde yere düştü. Geriye sadece karların üzerinde yuvarlanan başı kalmıştı. Karnımı tutarak bu korkunç manzaraya baktım. Büyü rezervlerim tamamen tükenmişti ve yorgunluk içimi yakıp kavuruyordu.

Karda diz çöktüm ve Torin kılıcını bırakıp bana doğru koştu. Kollarını bana doladı ve ben de ona yaslandım.

“Duvarlar,” diye mırıldandım başım göğsünderken. Ama sözcükler ağzımdan çıkarken bile havadaki buzların çözöldüğünü hissedebiliyordum. Tenimi öpen sıcaklık sadece Torin’den gelmiyordu. Güneş bulutların arkasından kayıyordu.

“Büyüsü kayboldu,” dedi Torin, sesi boğuklaşmıştı. Beni kucağına alıp kaleye doğru götürdü. “Dalga geri çekiliyor.”

Işık huzmeleri beyaz manzarayı yıldızlarken ve buz gibi duvarlarda parıldarken Torin’e yaslandım. Yukarıya baktım, kara fırtına bulutlarının incelmesini ve gökyüzünün maviyle çiçek açmasını izledim. Buzlu duvarlarımız parıldamaya başladı.

“Beni nereye götürüyorsun?” Kalbinin ritmik atışlarını dinleyerek sordum.

Nefes aldı. “Düşmanlarımız öldü, aşkım. Seelie’ler zevk için yaşar, savaş için değil. Ve bu yüzden kefaret perisi, uzun zamandır seni odamda elmalarla beslemeyi hayal ediyordum.”

Ava

Torin'in çarşılarına dolanmış halde uzanırken titreyerek derin bir nefes aldım. Sanırım birkaç saattir uyuyordum ve rüyamda Torin'in kılıcımın önüne atladığını görmüştüm. Ayrıca kuleden düşüşümü de görmüştüm, ama sırtımdan hiç fırlamayan kanatlarla. Ve sonra Moria'yı görmüştüm, bedeni o sarmaşıktan sarkıyordu, aşağıya kanlar dökülüyordu.

Ürperdim ve bakışlarımı Torin'in yatağının üzerindeki güneş ışığıyla dolu cam tavana çevirdim. Odasındaki ağacın yaprakları arasından süzülen turuncu ışık her şeyi mercan rengine boyuyordu.

Artık her şey bitmişti, değil mi?

En azından öyle olmasını umuyordum. Endişe düşüncelerimin üzerinde geziniyordu. Dalga vurduğunda Shalini'nin nerede olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Boğazım düğümlendi.

Ayağa kalktım, bakışlarım odanın ortasında yetişen elma ağacında gezindi. Torin beni buraya taşımış ve istediğim kadar elma yiyebileceğimi söylemişti. Bunun yerine, kâbuslarla dolu derin bir uykuya dalmıştım.

Ağaçtan kiraz kırmızısı bir elma kopardım ve ısırdım. Lezzetinin coşkusu dilime yayıldı. Tanrım, bu cennetti. Torin, biz Modron'u öldürene kadar ağacın ölü olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Elmayı çiğnerken kendimi yatağa geri sürükledim. Bakışlarım cam tavana kaydıığında, günbatımını bir kez daha görünce kalbim sevinçle çarptı. Peri Ülkesi'nde hiç bu kadar muhteşem olduğunu görmemiştim.

Ben elmamı bitirirken Torin odanın kapısını açtı ve ayak-kabıllarını çıkarırken dudağının kenarından gülümsedi. "Uyanmışsın."

Nabzım hızlandı. "Shalini ve Orla'yı buldun mu?"

"Evet, ikisini de buldum. Ve Aeron'ı. Sel vurduğunda onları ormandaki bir kulübeye götürüyordu ama duvarlarımızın sınırları içindeydiler."

Uzun bir nefes verdim. "Onlar iyi mi?"

Yatağa, yanıma oturdu; güneş ışığı yukarıdan üzerine vuruyordu. "İyi olacaklar ama Moria onları kafeslere kapatmıştı. İyileşmek için zamana ihtiyaçları var."

Gözlerim büyüdü, göğsümde soğuk bir öfke çatırdadı. "Shalini'yi de mi? Shalini kime ne yaptı ki?"

"Elbette hiçbir şey yapmadı. Ama senin arkadaşın olması yeterli, bu onu bir iblis sever yapıyor."

O anda öldürmek istediğim kişinin zaten ölmüş olmasının iyi bir şey olduğunu düşündüm. Beni zahmetten kurtarmıştı. "Peki, o iyi mi?"

"Buz yanıkları vardı ama onu iyileştirdim. Hatta bir şekilde Orla'dan daha iyi durumda. Tüm bunlar onu çok fazla sarsmış." Bir elini saçlarında gezdirdi. "Sanki hâlâ ısınamıyormuş gibi soğuktan bahsedip duruyor."

Ürperdim, düşüncelerimde gölgeler uçuşuyordu. “Bu korkunç olmalı. Shalini’yi görebilir miyim?”

“Uyuyor ama tabii ki yakında görebilirsin.” Yanıma kıvrıldı. Güneş ışığı tavandan içeri süzülüyor, yüz hatlarını altın rengi lekelerle aydınlatıyordu.

Torin’in göğsüne yatmak için döndüm ve o da bir parmağıyla belimi okşadı. Dudaklarımı yaladım ve tatlı, keskin elma tadı aldım. Işık tenimi ısıtıyordu ve tıpkı ağaçlar gibi ondan beslendiğimi hissediyordum.

Kaslarım yorgunluktan zonkluyordu. Vücudumdaki tüm enerjiyi tükettikten sonra, güç yavaş yavaş uzuvlarıma geri sızıyordu. Yine de Torin’in kollarına sarılıp günlerce uyumak istiyordum.

Parmak uçlarımı boynundaki kırmızı yara izinde gezdirdim. “Gördün mü? Hâlâ hayattayım.” Bir kaşımı kaldırdım. “Artık lanet yok.”

“Hâlâ anlamıyorum.” Parmağımı avucuna aldı. “Nasıl bu kadar emindin?”

Yüzde yüz emin sayılmazdım ama bunu dile getirmeye gerek duymadım.

Sırtüstü döndüm ve kolunun kıvrımına sokuldum. “Mab bana birkaç kez istediği şeyin vârislerinin Peri Ülkesi tahtına oturması olduğunu söyledi. Artık buna sahip olabilir.” Torin’in kalbini kolumda hissettiğimde dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Uzun süre onun öldüğünü düşünmüştüm. Kalp atışlarını hissetmeyi bir daha asla hafife almayacaktım.

“Evet... ama öyleyse bize neden işkence etti?”

İçimi çektim. “Orada olan her şey bir testti. Önce casus olarak gelip gelmediğimi görmek istediler. Ama asıl bilmek istediği beni sevip sevmediğin ve kraliçe olacak kadar güçlü

olup olmadığımı. Beni hücreden çıkardın ve bu beni önem-sediğini gösterdi. Bizi tekrar yakaladıklarında, beni kraliçe yapacak kadar sevip sevmediğini bilmek istediler. Beni görmeye gelersen seni hadım edeceğine dair korkunç tehditler savurdu. Ve sen yine de bunu yaptın. Bunun olmasını engelleyebilirdi, eminim. Bizi kalenin farklı uçlarına koyup başımıza korumalar dikebilirdi. Ama bu testin bir parçasıydı. Kendi hayatını riske atıp atmayacağını bilmek istedi. Çünkü bunu benim için yaparsan, belki de Peri Ülkesi tahtına oturabilirdim. Bir Unseelie olarak bile, boynuzlarım ve her şeyimle.”

Bir kaşını kaldırdı. “Dövüş benim kendimi senin için feda edip etmeyeceğimi görmek içindi. Peki senin bana olan sevgin onun umurunda mıydı?”

Yavaşça başımı salladım. “Sanırım evet çünkü bana sürekli Unseelie büyüsünün gücünün aşk acısından geldiğini söyleyip durdular. Belki de sevdiklerini çaresizce güvende tutma isteğinin getirdiği sıkıntıdan. Benim güçlü olmamı istedi. Sihrim olmadan, kanatlarım olmadan bir Karanlık Cromm kraliçesi olamazdım. Bir sonraki test vârisi olacak, düşmanlarımı yenecek kadar güçlü olup olmadığımı görmek içindi, tıpkı bugün yaptığımız gibi.”

“Sevgilim,” dedi tereddütle. “Sevgiyi tanımlama biçimleri biraz tuhaf görünüyor.”

“Nazik, rahatlatıcı türde bir sevgi değil. Kül tanrıçasına tapıyorlar. Sevgiyi kendilerini ve etraflarındaki her şeyi yakan bir demirci ocağı gibi görüyorlar. Sırf uçup uçamayacağını görmek için bir anneye çocuğunu kuleden aşağı attırabilecek türde bir sevgi.”

“Bu gerçekten sevgi mi?” Torin’in sesi şaşkıındı. “Kulağa Moria’nın babasının onu güçlü kılmak için dışarıda bir kafese koyması gibi geliyor.”

“Belki de.” Doğruldu ve kollarımı başımın üzerine uzattım. “Ama o küçük bir kızdı ve benim de bir savaşçı olmam gerekiyordu. Mab beni güvende tutmak için Morgant’ın peşimden uymasını mı istedi yoksa bunu kendisi mi yaptı hâlâ bilmiyorum. Ama sanırım onun rızası olmadan hiçbir şey olmuyor, değil mi? Her şey umduğu gibi gitti ve laneti ortadan kaldırdı. Artık istediği şeye sahip olabilir, Peri Ülkesi tahtında bir Karanlık Cromm vârisi.”

“Beni hiçbir şekilde ona şükran duymaya ikna edemezsin.”

“Buna şüphem yok.” Hayali bir esinti üzerimizde dalgalanıp elma kokusunu beraberinde getirdi. Bir tane daha yemeyi düşünerek dudaklarımı yaladım. “Bu elmalar şaşırtıcı derecede bağımlılık yapıyor, Torin.”

Soluk mavi gözlerini odanın üzerinde yükselen ağaca dikti. “Evet. Bunlara Avon’un kan elmaları deniyor. Parlak kırmızıdırlar, adlarını yüzyıllar önce Avon Nehri’nde Seelie ve Unseelie arasında yaşanan acımasız savaştan alırlar. Neredeyse birbirimizi yok ediyorduk. Elmalar lanet yüzünden krallığımızda neredeyse hiç yetişmedi. Tam olarak doğru sıcaklığa ve güneş ışığına ihtiyaç duyarlar ve toprak kanla beslenmelidir. Eğer bu olmazsa, eğri büğrü ve dikenli olurlar.”

“Bir saniye. Ne dedin sen?”

Eliyle saçlarımı okşadı. “Ava, sanırım Finvarra’nın Modron’u neden sürgün ettiğini biliyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım, Torin’in yatak odasına bir kova kan taşıdığı görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordum. “Yaşayan bir kâbus olduğu için mi?”

“Efsaneye göre bir zamanlar bu topraklarda Seelie ve Unseelie birlikte yaşarmış. Ve aralarında dünya kadar yaşlı ikizler varmış. Cala ve Modron. Ayrıca Kral Finvarra’nın Unseelie kadınlardan hoşlandığı ve metreslerine sürekli im-

tiyazlar verdiği söylenir. Daha fazla toprak ve unvan. Bence Modron herkese bu işi anlattı. Hatta onlara kralın kapalı kapıları ardında neler olduğunu göstermiş bile olabilir. Bu yüzden Finvarra onu sürgün etti ve iki grup arasında bir savaş çıktı.”

“Onunla doğrudan kan bağı var öyle değil mi?” diye sordum. “Unseelie kadınlarına düşkünlüğünüz genetik olmalı.”

“Unseelie kadınlarına değil, yalnızca sana düşkünüm.”

Kolumu beline doladım. “Sence Seelie’ler benim gibi birini kabul edecekler mi?”

“Zaman alacak. Ben bile Seelie ve iblislerin birbirlerine ait olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.”

“Bana iblis demeyi hiç bırakmayacaksın, değil mi?”

“Affedersin, kefaret perisi.” Bir parmağının ucu boynuzumu okşadı ve vücuduma sıcak ürpertiler gönderdi.

“Seelie’ler ve iblisler birbirlerine mi ait bilmiyorum. Ama ben ve sen birbirimize aitiz. Emin olmadığım tek şey tebaanın buna onay verip vermeyeceği.”

“Verecekler. Herkes lanetin artık tamamen kalktığını ve senin krallığı kurtarmaya yardım ettiğini anladığında kanatların veya boynuzların olmasını kimse umursamayacak. İnsanlar sadece ailelerini doyurmak ve onları güvende tutmak istiyor. Birkaç ayın sonunda tıpkı benim gibi onlar da seni sevecektir.” Gözleri gün ışığında dans etti ve dudakları muzip bir gülüşle kıvrıldı. “Şey, tabii tam olarak benim gibi değil.”

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Bu yere ilk geldiğimde, hepsinin acımasız ve tanrılar kadar güçlü olduğunu düşünmüştüm. Öyleydiler de. Ama insanlar -hatta periler bile- bu Avon Kanı ağaçları gibiydi. Kanla beslenseler de lezzetli ve güzel olabiliyorlardı. Ama gelişmek için ihtiyaç duydukları önemli unsurları kaçırdığınızda, büyürken dikenli ve çarpık hale geliyorlardı.

Sertçe yutkundum. Moria'nın nasıl bir kafeste tutulduğunu duymuştum. Milisandia'nın ona biraz olsun nezaket gösteren tek kişi olduğunu. Kız kardeşi öldükten sonra çürüme başlamıştı.

Parmak uçlarımı Torin'in gömleğinin altına kaydardım ve dövmelelerinin üzerinde gezdirdim. Daha bu sabah, şafak sökerken onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Daha önce, Gölgeler Sarayı'nın zindanında, kalbinin bir daha asla atmayacağından emindim.

Şimdiyse uzuvlarımız birbirine dolanmış halde, buradaydık.

Ve burası, ait olduğum yerdi. Burada, Peri Ülkesi'nde, eski bir savaşın kalıntılarından dumanlar yükseliyordu. Kâbuslar bir süre daha başımıza bela olacak gibi görünse de barış hükmü sürüyordu.

Periler vahşi ve coşkulu hayatlar yaşamak için bir dağ tanrıçasının ateşinde kavrulmuşlardı. Ama bizim kan dökmeye ihtiyacımız yoktu. Unseelie görev için yaşırdı, Seelie ise zevk için.

Ve şimdi, Seelie dünyasına dalmaktan başka bir şey istemediğimden oldukça emindim.

Yatağa uzandığımda, tanıdık bir büyü tenimin üzerinde gezindi, ağabeyim beni iyileştirdiğinde hissettiğim sıcak, sıvı güç.

Torin'in yatağından kalktım ve yüksek pencerelerden birine doğru ilerledim. Dışarıda bahar çiçekleri açmıştı bile, karlar birkaç saat içinde erimişti. Buzlu duvarlar hâlâ duruyordu ama hızla sulu çamura dönüşüyorlardı.

Yeşil çimler kalenin çevresine yayılmıştı ve mavi çiçeklerden oluşan bir halı batan güneşe doğru uzanıyordu.

Ormanın kenarında duran iki kara kanatlı figürü görünce nefesim kesildi, uzun gölgeleri çimenlerin üzerinde eğiliyordu. Alacakaranlık, dünyalar inceldiğinde...

Morgant ve Mab pembe ışıqla yıkanmış pencereme bakıyorlardı. Kalp atışlarım hızlandı ve sanki hayaletlere bakıyormuşum gibi hissettim. Onlara baktım ve bir elimi kaldırdım.

Kardeşim uzaktan bana el salladı.

“Kraliçe olarak burada ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Torin.

Ona döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Sırtüstü yatmış, parmaklarını başının arkasına geçirmişti.

Tekrar dışarı baktığımda Mab ve Morgant gözden kaybolmuştu. Kalbim sıkıştı ve yavaşça nefes verdim.

“Burada kraliçe olmayı planladığımı kim söyledi?” Sesim titreyerek sordum.

Dudakları kıvrıldı. “Teknik olarak bir sözleşmemiz var.”

Ellerimi göğsüme bastırdım. “Bu çok romantik. Bu arada bana elli milyon borçlusun.”

Hareketsiz kaldı. “Kalıyorsun, değil mi?”

Sanki buna şüphe varmış gibi. Başka bir rüyadan uyanmışım gibi hissederek tekrar yatağa, yanına tırmandım. “Sanırım barımı burada açabilirim. Chloe’nin Yeri’ni. Başından beri bütün planım buydu, gerçekten.”

Parmak eklemlerini kolumun üzerinde gezdirdi. “Seelie kralı ve iblis gelini.”

“Evlenebiliriz ama düğünde kurban verme konusunda sınırı çizirim. Şenlik ateşlerinin etrafında ve ormanda sevişmiyoruz. Buraya ilk geldiğimde bana böyle bir parti sözü verilmişti.”

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Düğün töreninde mi, kefaret perisi? Ciddi olamazsın.”

“Bir Beltane düğünü.” Gülümsedim. “Bana Beltane sözü verdiğini hatırlamıyor musun? *Meşe ağaçlarına karşı birbirimizi sertçe beceriyorduk,*” diye başladım onun sesini en iyi şekilde taklit ederek, “*Orman havasını coşkumuzun sesleriyle parçalıyorduk. En son ne zaman adını unuttun? Kendi ölümlülüğünü? Çünkü peri olmanın anlamı budur. Sana sende bir sorun olduğunu düşündüren her insanın adını unutturana kadar zevkten kıvrınmanı sağlayabilirim.*”

Bana baktı, siyah gözbebekleri büyümüştü. Bakışları içime sıcak bir elektrik akımı gönderdi ve büyüsünün gücü tenimi okşadı. “Bunu kelimesi kelimesine hatırlıyorsun.”

“Hafızama kazındı, mezar taşına bunu yazdırmayı düşünüyorum.”

“Şimdiden ölümümü mü planlıyorsun?”

“Sadece verdiğin sözleri hatırlatıyorum.”

“Ben kimim ki iblis kraliçeye hayır diyeyim?” Parmağıyla boynuzlarımdan birini hafifçe okşayarak içime bir ürperti gönderdi.

Elini saçlarımın arasına soktu, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ağzımı kendi dudaklarıyla kapadı. Öpücük tatlı başladı; sonra daha şiddetli, daha iştahlı bir şeye dönüştü. Arzulu bir çırpınışa. Sanki bir öpücüğün şehvetli büyüsüyle ölüm kâbuslarını silip süpürebilirmişiz gibi.

Böyle bir büyüye sahip biri varsa, onun Seelie kralım olduğundan emindim.

❧ 44 ❧

Shalini

Altı ay sonra.

Nefesimi tuttum, bedenim Aeron'unkine dolanmıştı. Başımı boynunun kıvrımına yasladım ve banyonun parfümlü kokusunu içime çektim. Banyo suyundan çıkan buhar havaya karışıyor, pencereden gelen ışığa takılıyordu.

Kaleden çok uzak olmayan, pencereleri Peri Ülkesi'nin yeni bahçelerine bakan yeni bir eve taşınmıştık. Şatoya bakmıyordu. Şatodan nefret ediyordum ve onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Penceremizin altında, çakıl taşlı yollarda güller yetişiyor ve elma ağaçları ormana doğru sıra sıra uzanıyordu. Olduğum yerden, güneşin aydınlattığı ağaçları hışırdatan esintiyi görebiliyordum.

Aeron banyodan çıktı, su incelikle çizilmiş vücut hatlarından aşağıya doğru akıyordu. Onu çıplak görmekten asla bıkmayacaktım.

"Beni hâlâ o bara götürmedin, Shalini," dedi. "Hatırladın mı? Beni sosisli sandviç yemeye götürecektin."

Banyodan çıktım ve suyu boşalttım. "Belki de Golden Shamrock'a geri dönmemize gerek yoktur. Artık Chloe's var."

Bir havlu aldım. Bu akşam Ava'nın yeni kokteyl barının açılışı vardı: Peri Ülkesi için bir ilk.

Aeron nemli saçlarını kuruladı. "Geleceğin Unseelie kraliçesinin bir bar açması tuhaf değil mi? Hem de şatonun içinde?"

Buz gibi kale duvarlarını ya da öleceğimden emin olduğum kafesteki demir parmaklıklardan uzanan buz sarkıtlarını hayal etmemeye çalışarak vücudumu kuruladım.

Kendimi pencereden dışarı bakarken buldum.

Aeron sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Oraya geri dönmek sana iyi gelecek mi Shalini?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım. Onun açılış gecesini kaçırمام. Ava hep bunu hayal etmişti."

"Bir bar kızı olmayı."

Gözlerimi devirerek yatak odamıza geçtim. Bu gece Ava'nın ev sahipliği yapacağı birçok gecenin ilki olacaktı, her seferinde yüzlerce kişi davet edilecek, böylece herkes geleceğin kraliçesi tarafından ağırlanma şansına sahip olacaktı.

"Bir insan barı gibi olacağını düşünmüyorum. Sanırım bu daha çok sıradan Seelie'leri şatoya davet edip onlara yiyecek ve içecek ikram etmek için bir vesile olacak. Onlara kendilerini buranın tarihinin bir parçası gibi hissettirmek için. Bunu sıradan periler dediğiniz kişiler için yapıyor. Moria'nın 'köylü' dediği insanlar için."

"Anladım." Odaya girip giysi dolabını açtı.

"Büyüsü olmayan sıradan periler krallığınızın çoğunluğunu oluşturuyor ve o, bu insanları etkilemek istiyor. Daha önce kraliyet evine hiç davet edilmediler, öyle değil mi? Yalnızca askerler ve hizmetliler buraya gelebildi. Gerçekten çok parlak bir fikir. Peri Ülkesi'nin kanatları ve boynuzları olan bir kraliçeyi kabullenmesi için çok fazla çaba göstermesi gerekecek."

“Kulağa mantıklı geliyor. Sadece böyle bir şeyin olacağını hiçbir zaman tahmin edemezdim. Geleneklerimiz öyle hızlı değişiyor ki takip etmekte zorlanıyorum.” Vücudunda ısıldayan su damlalarıyla gülümsedi ve beni alnımdan öptü. “Ve bu gerçekten iyi bir şey, yoksa hâlâ o aptal bekâret yeminime bağlı kalıyor olacaktım.”

GÖZLERİMİ KALENİN DUVARLARINA DİKTİM VE GÖĞSÜMÜN SIKIŞTIĞINI HİSSETTİM. Düşüncelerimin yankıları arasında ejderhanın kükremesini işittim.

Aylardır kalenin yakınına gitmediğimden, neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalçama kadar yırtmaçlı soluk altın rengi elbisemin içinde kendimi harika hissetsem de içten içe nefes almakta zorlanıyordum. Aeron, koyu kadifemsi takım elbisesinin içinde, kolunu benimkine doladı ve elini önkolumun üzerinde gezdirdi. “Her zaman yanımdayım, sevgilim.”

Aeron için tanrılara şükürler olsun.

Meşaleler şatonun dışındaki yolu aydınlatıyordu. Çoğu balo elbiseleri ya da Aeron'un gibi kadifemsi resmi takım elbiseler içindeki konukların oluşturduğu sıraya yöneldik.

Şatoya girdik. Duvarlardaki meşaleler yolu aydınlatıyor, taşların ve kemerlerin üzerine sıcak, dans eden ışıklar yayıyordu. Koridorda yürürken sertçe yutkundum, buraya sürüklenip zincirlendiğim anıları savuşturmaya çalıştım. Buradan hâlâ nefret ediyordum.

Ama bu gece, her yer farklı görünüyordu ve bu biraz rahatlamama yardımcı oldu. Duvarlar çiçeklerle kaplıydı ve hava mis gibi çiçek kokuyordu.

Görevliler bizi, üzerindeki taş a CHLOE adı oyulmuş, etrafı sarmaşıklarla çevrili devasa, tonozlu bir kapıya yönlendirdiler.

Aeron'la kol kola geçtiğimiz kapıdan, yarısı taş, diğer yarısı gece gökyüzüne açılan bir salona girdik. Manzarayı incelerken nefesim kesildi.

Kırmızı uçlu çivit mavisi sarmaşıklar taş sütunlara ve duvarlara tırmanıyor ve küçük beyaz ışıklarla titreşiyorlardı. Karanlık sütunların tepesinde, gece gökyüzüne karşı volkanik alevlerin parlak yalımları gibi ateşler yanıyordu. Müzik havada süzülüyor, hizmetkârlar tepsiler dolusu yiyecek ve renkli içkilerle dolu flüt kadehler taşıyorlardı. Bu gecelerden birinde onlar da misafir olarak burada olacaklardı.

Koridorun karşısından Ava gözüme çarptı. Yüzünü aydınlatan bir sırtışıla aceleyle yanıma geldi. Teni parlıyordu. "İkiniz de harika görünüyorsunuz. Shalini, bu gece çok mutluyum."

"Ava." Elimi göğsüme bastırdım. "Burası Golden Shamrock'tan çok çok daha güzel."

Bana hınzırca bir gülümsemeyle baktı. "Ama onları acılı sosis ve nacho ile tanıştırıyorum ve buna bayılıyorlar. Çok sofistike olduğunu düşünüyorlar." Eğilerek fısıldadı. "Kimseye vejetaryen olduklarını söyleme."

Kaşlarımı kaldırıp fısıldadım: "Ne zamandan beri vejetaryensin sen?"

Omuz silkti. "Unseelie'lere özgü bir şey."

Aeron tepside iki kehribar rengi kokteyl aldı ve birini bana uzattı. "O zaman burası gerçek bir bar değil. Bunların hiçbirisi için para almıyorsun."

Gözlerini kocaman açtı. "Hayır. Paraya ihtiyacımız yok. Sadece insanların bir kez olsun burada eğlenmesini istiyorum. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, beni kabul etmelerini

istiyorum. Peki insanların seni sevmesini sağlamanın en iyi yolu nedir?”

Kokteyli mi kaldırarak başımı salladım. “Bedava içki.”

Torin elleri cebinde bize doğru yürüdü. Ava’nın gösterdiği çaba karşısında gururla gülümsüyordu.

Ava gülümsedi. “Torin’le tanıştığımız gece üçlü meraklısı Steve’i böyle öpmüştüm. Bana bir margarita sürahisi almıştı.”

Gözlerimi kıstım. “Yine de burada yapmak istediğinin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum, değil mi? Çünkü o daha ziyade ürkütücüydü.”

“İyi bir noktaya değindin.”

Torin kaşlarını çatarak bir parmağını dudaklarına götürdü. “Biraz önce söylediğin şeye geri dönebilir miyiz Ava?”

Ava elini salladı. “Geçmiş geçmişte kaldı ve biz buraya eğlenmeye geldik. Unseelie’ler böyle yapar, değil mi? Dans edeceğiz, içeceğiz ve son nefesimize kadar birbirimizi seveceğiz.”

Son nefes deyişi düşüncelerimde biraz fazla uzun cınladı ama derin bir nefes aldım ve güzel arkadaşlarımla yüzlerini içime çektim. Üzerimizden hoş kokulu bir esinti geçti.

Kâbuslarım zaman zaman bana musallat olmaya devam ediyordu; tenimi kemiren soğuk hissi ve kesin olarak öleceğim duygusu. Ejderhanın kükremesi ve ateşinin kavurucu sıcaklığı.

Bazen pencerelerimin dışında dönüp duran donmuş hayaletler olduğunu sanıyordum.

Ama şimdi buradaydım, sevdiğim insanların arasında, onlarla kol kolaydım. Onlar etrafımdayken kış geri çekilmeye başlamış, tıpkı Peri Ülkesi’nde olduğu gibi içimdeki korku çözülmüştü.

**Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.**